3062

E

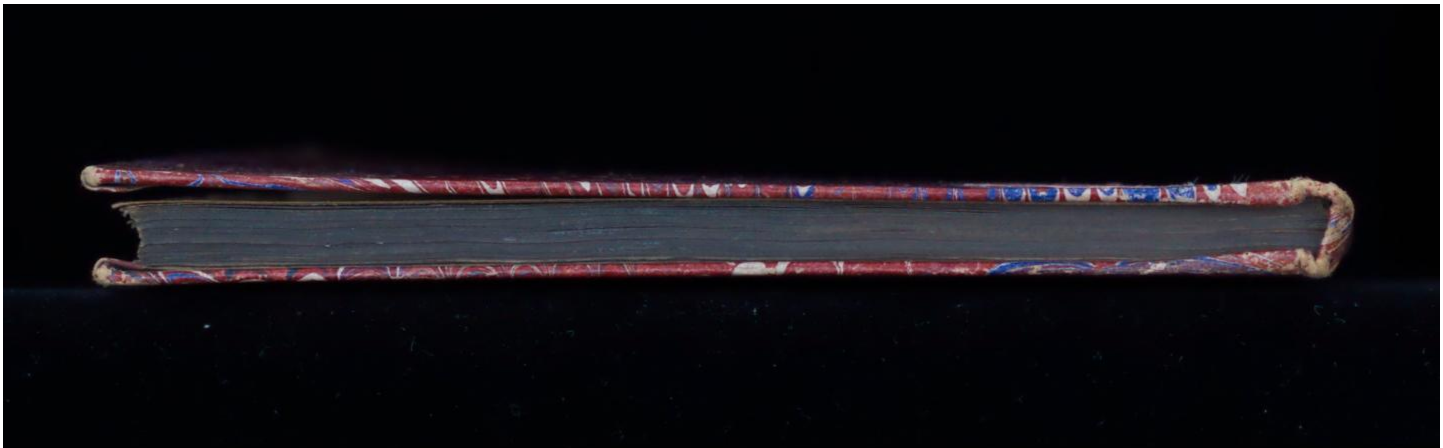
17

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

KW
1702
D 51

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

~~3062~~
~~E 17~~

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Sapientiſſimi Regis

CONSTANTINI
Porphyrogennetæ

DE THEMATIBVS,
Siue

De Agminibus militaribus per Imperium Orientale diſtributis,

LIBER, *nunquam antehac editus:*

Ex Bibliotheca & Verſione BONAVENTVRÆ VVLCANII,

Cum NOTIS *eiuſdem.*

LVGDVNI BATAVORVM,
EX OFFICINA PLANTINIANA,
Apud Franciſcum Raphelengium,
cIↃ. IↃ. LXXXVIII.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Koninklijke
Bibliotheek
te 's Hage

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

NOBILISSIMIS
AMPLISSIMISQVE VIRIS
Iano Douſæ à Noortwyck,
Paulo Buſio,
Abrahamo ab Almonda,

Curatoribus Academiæ Leydenſis
S. D.

IMMANIS *profecto tempeſtas bellica Belgicam noſtram totos iam annos viginti concußit, iactauit, lacerauit, Nobiliß. Ampliſſimique Viri; neque adhuc fauſtum aliquod ſidus affulſit, quod nobis terram videndi tandem, ſpem faciat. Finem enim laborum tantorum optamus potius miſeri quàm ſperamus. Ex omnibus verò malis quæ cateruatim ſecum traxit bellum hoc verè atrox, ad quorum recordationem meritò exhorreſcit animus, grauiſſimum propemodum cenſere ſoleo, diſſipationem Bibliothecarum, quarum ſplendore ac multitudine Bel-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Climax.

gium nulli prouinciarum totius orbis ante hos
tumultus cedebat. Quid enim aliud ex Bi-
bliothecarum interitu, quàm barbaries &
ignorantia, ex ignorantia confuſio omnium
rerum, ex confuſione πανολεθρία eſt exſpe-
ctanda? Prudenter itaque, munerique ve-
ſtro conuenienter facitis Curatores, qui fla-
grante adhuc bello, ſæuientibusque tumulti-
bus publicis, quidquid vobis Reipublicæ
clauus, ad quem conſtanter fortiterque ex-
cubatis, otij relinquit, id omne Academiæ
promouēdæ, & Bibliothecæ publicæ in ea in-
ſtaurandæ impenditis, & laceras ex ſuperio-
rum annorum naufragiis tabulas, inque ex-
tremos prope orbis angulos eiectas, maximis
veſtris ſumtibus conquiritis, collectas pu-
blicatis. De Libro antiquarũ per vniuerſum
Europam Inſcriptionũ loquor, quem vos ære
veſtro, in vſum publicum edendum curaſtis.
Eximium certè opus, ſi quod vnquam è ty-
pographicis prælis prodiit. cuius fama dudum
ante editionem totum orbem peruagata, in-
credibili eum ſui exſpectatione erectũ tenuit:
quippe qui nunc tandem, exuto ſenio, priſti-
num

num veſtro beneficio iuuentutis decus ſit recuperaturus. quo quidem nomine immortales vobis, quamdiu ſtabit, gratias debebit. Atq. vt in præſentiarum de vtilitate nihil dicam, quæ ex hoc opere ad omnes antiquæ reconditæque doctrinæ ſtudioſos eſt peruentura, quæ eſt profectò longè maxima: excitabitis, imo inflammabitis illuſtri hac quam præluxiſtis face, etiam alios, vt quicquid lacerarum, ex hoc communi Bibliothecarũ Belgicarum naufragio, tabularũ ad ipſos peruenerit, pari alacritate in vſum publicum cõferant. Quorum in numero nomen meum libens profiteor. Simulatq. enim conſilij veſtri rationem de operis huius editione cognoui, continere me non potui, quin teſtandi priuati mei gaudij, ſtudiique erga rem literariam cauſa, Conſtantinum Porphyrogennetam περὶ θεμάτων, authorem nunquam antehac editũ, primùm è multis arriperem publicique iuris facerem. Tres verò cauſæ fuerunt, quibus adductus digniſſimum eum iudicaui, qui vno eodemque tempore quo renatæ ſunt Orbis delitiæ, hoc eſt, Inſcriptiones veſtræ, in clariſſimam doctiſſimi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

huius ſeculi lucem Ampliſſimi nominis veſtri auſpiciis prodiret. Prima, quòd Imperator, Leonis illius filius. deinde quòd optimè de ſtudiis literarum meritus, quippe qui extinctas propemodum ac ſemiſepultas ſua ætate bonas artes ac ſcientias ſuſcitarit, & ab interitu vendicarit. tertia, quod pari fere cum Inſcriptionibus veſtris fortunâ, bis captus, militarē furorē expertus, redemptus. Nam primum Mechliniæ apud medicum quēdam Anglum, Thomam Clementem, parum clementer habitus, multos annos in Bibliothecæ vel βιβλιοταφῆς potius ſquallore & puluere latuit; poſtea in altera miſeræ illius vrbis direptione, αἰχμάλωτος, militari violētiæ obnoxius, perierat niſi periiſſet. Neſcio enim quo bono ſuo fato, mihi tandem, vnà cum Procopio De ædificiciis Iuſtiniani, & Agathia oblatus, perſolutis λύτροις ſeruatus eſt. Cuius quidem Imperatoris ſimul & ſcriptoris optimi prolixam apus vos laudationem inſtituere nihil attinet. quum & ad calcem huius libri illuſtria aliquot Hiſtoricorum illius æui de eo teſtimonia cōgeſſerim, & vos ipſi pro ſingulari

veſtra

veſtra eruditione, ſummaq. iudicij acrimonia, facillimè eas, veluti ex vngue, quod aiunt, Leonem, ſitis agnituri; ſcriptumque hoc rei literariæ ſummopere vtile iudicaturi. quum totius ferè Aſiæ accuratam deſcriptionem, agminaque militaria per eam diſtributa contineat, & præterquam quod multa adferat aliis Geographis vel ignota, vel ab eis ſilentio præterita, non pauca habeat præterea ad antiquitatis & hiſtoriæ cognitionem, adde etiam artis militaris peritiam conducibilia. quarum quidem rerum grauitatem, iucundis paſſim narrationibus, & variis veterum poëtarum authoritatibus veluti condimentis quibuſdam miſcet, vt eius lectio vel ter repetita nequaquam fatiget. Vtitur verò interdum nominibus aliquot officiorum militarium, remotis à conſuetudine loquendi veterum Græcorum. quam ob cauſam Notæ neceſſariò mihi adiiciendæ fuerunt, per quas lucem aliquam iis ipſis vocabulis adferrem. in quibus ſi forſan à ſcopo aberraui, veniam & peto, & mereor. quum ea doctiſſimis etiam noſtri æui viris non exiguũ negotium faceſſant.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

faceſſant. Accipite verò vos Nobiliſs. ampliſſimiq́ue viri, Conſtantinum per me Orco ereptum, Luciq́ue pariter & Latio donatum, accipite, inquam, vt teſtem ingentis gaudij, quod ego ex ſumma animi veſtri ad iuuanda ſtudia alacritate (quam vos ſumtuoſiſſima harum Inſcriptionum editione luculentiſſimè declaraſtis) intimo pectore concepi: Simulq́ue vobis perſuadete, me deinceps, veſtro inprîmis exemplo incitatum, daturum operam, vt mihi nec voluntas, neque (abſit verbo inuidia) facultas promouendæ rei literariæ, ornandæq́ue veſtræ Academiæ, defuiſſe videatur.

Valete viri Nobiliſſimi ampliſſimiq́ue, & Rempublicam eiuſq́ue ſeminarium Academiam feliciter curantes, fremente furenteq́ue inuidia perſeuerate. Lugduni Batauorum Anno Domini M. D. LXXXVIII. *cal. Martij.*

D. V.

addictiſſimus

Bonauentura Vulcanius.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΤΟΥ ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΥ,
ΠΕΡΙ ΘΕΜΑΤΩΝ.

ΠΕΡΙ τῶν θεμάτων τῶν ἀνηκόντων τῇ βασιλείᾳ τῶν Ῥωμαίων, πόθεν ἔσχον τὰς ὀνομασίας, καὶ τί σημαίνουσιν αἱ τούτων προσηγορίαι. Καὶ ὅτι τὰ μὲν αὐτῶν ἀρχαΐζουσι, τὰ δὲ, νέαν ἐκτήσαντο τὴν προσηγορίαν. Πρῶτον μὲν οὖν τοῦ καλουμένου ἀνατολικοῦ, εἰ δοκεῖ μνημονεύσωμεν. ἐνταῦθα τῆς ἀνατολῆς θέματα ἤγουν τῆς μικρᾶς Ἀσίας.

ΠΡΩΤΟΝ ΘΕΜΑ.
Τὸ καλούμενον Ἀνατολικόν.

ΟΥ κατὰ τὴν τῶν πολλῶν ὑπόληψιν, ὥς ἐμοὶ καταφαίνεται, ἡ τῶν θεμάτων ἐγένετο προσηγορία. οὐδὲ γὰρ παλαιά τίς ἐστιν, οὐδέ τις τῶν Ἱστορίας γραψάντων ἐμνήσθη τῆς τοιαύτης ὀνομασίας, ὡς λέγονται νῦν. ἀλλὰ πρώην καὶ κατ' ἀρχὰς, τάγματα τίνα καὶ λεγεῶνες ὑπῆρχον ἀναγεγραμμέναι κατ' ἔθνος. ὡς ἡ λεγεὼν ἡ τῶν μ' μαρτύρων, καὶ ἄλλη Πισιδική. καὶ ἑτέρα Θετταλική, καὶ ἄλλη ἄλλως ὠνομασμένη, ὑπὸ δοῦκα καὶ ἡγεμόνα τυγχάνουσα, πολλάκις δὲ πραιπόσιτον. Καὶ ταῦτα ποτὲ, ὅτε οἱ βασιλεῖς μετὰ τοῦ λαοῦ ἐπεστράτευον, καὶ τοῖς ἀνταίρουσι τὸν τῆς Ῥωμαϊκῆς δουλείας ζυγὸν ἐπετίθεσαν. καὶ μικροῦ δεῖν,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐπολιόρκουν ἀτακτοῦσαν καὶ ἀντιλέγουσαν, ὡς ὁ Καῖσαρ Ἰούλιος, ὡς ὁ θαυμαστὸς Αὔγουστος, ὡς ὁ Τραϊανὸς ἐκεῖνος ὁ περιβόητος, ὡς μέγας ἐν βασιλεῦσι Κωνσταντῖνος καὶ Θεοδόσιος, καὶ οἱ μετ' ἐκείνους τὸν χριστιανισμὸν καὶ τὴν θεοσέβειαν ἀσπασάμενοι. οὐκ ἦν γὰρ εἰκὸς βασιλέως ἐπὶ στρατοπέδου παρόντος, στρατηγὸν διατάττεσθαι. ὑφ' ἡγεμόνας γὰρ καὶ ταξιάρχας ἐτέλουν, καὶ ὅλα τὰ τῶν πολεμίων πράγματα ἐπὶ τῇ τοῦ βασιλέως βουλῇ ἀπεκρέμαντο. Καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἕνα καὶ μόνον τὸν βασιλέα ἑώρουν. Ὅτε δὲ τοῦ στρατεύειν οἱ βασιλεῖς ἀπεπαύσαντο, τότε καὶ στρατηγοὺς καὶ θέματα διωρίσαντο. καὶ εἰς ταῦτα κατέληξεν ἡ τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴ μέχρι καὶ σήμερον. Νυνὶ δὲ στενωθείσης κατά τε τὰς ἀνατολὰς καὶ δυσμὰς τῆς Ῥωμαϊκῆς βασιλείας, καὶ ἀκρωτηριασθείσης ἀπὸ τῆς ἀρχῆς Ἡρακλείου τοῦ Λίβυος, οἱ ἀπ' ἐκείνου κρατήσαντες οὐκ ἔχοντες ὅποι καὶ ὅπως καταχρήσονται τῇ αὐτῶν ἐξουσίᾳ, εἰς μικρά τινα μέρη κατέτεμον τὴν ἑαυτῶν ἀρχὴν, καὶ τὰ τῶν στρατιωτῶν τάγματα, μάλιστα Ἑλληνίζοντες, καὶ τὴν πάτριον καὶ Ῥωμαϊκὴν γλῶτταν ἀποβαλόντες. Λογγίνους γὰρ ἔλεγον τοὺς χιλιάρχους, καὶ κεντουρίωνας τοὺς ἑκατοντάρχους, καὶ Κόμητας τοὺς νῦν στρατηγούς. Αὐτὸ γὰρ τὸ ὄνομα τοῦ θέματος, Ἑλληνικόν ἐστι καὶ οὐ Ῥωμαϊκὸν, ἀπὸ τῆς θέσεως ὀνομαζόμενον. Ἀνατολικὸν τοίνυν τὸ θέμα καλεῖται, οὐχ' ὅτι τῆς ἄνω καὶ πρώτης ἀνατολῆς ἐστιν ὅθεν ἀνίσχει ὁ ἥλιος, ἀλλ' ὅτι πρὸς ἡμᾶς τοὺς κατοικοῦντας τὸ Βυζάντιον καὶ τὴν τῆς Εὐρώπης γῆν, λέγεται ἀνατολικόν. πρὸς δὲ τοὺς κατοικοῦν-

τας τὴν

τὰς τὴν Μεσοποταμίαν, Συρίαν, καὶ τὴν μεγάλην Ἀσίαν,
ἐν ᾗ κατοικοῦσιν Ἰνδοὶ καὶ Αἰθίοπες καὶ Αἰγύπτιοι,
λέγεται δυτικὸν μέσον καὶ Ἀσία μικρά. Ἡ γὰρ ἀνατο-
λὴ, καθώσπερ ἔφην, Ἰνδῶν ἐστὶ καὶ Αἰθιόπων καὶ Αἰ-
γυπτίων, καὶ τῶν λοιπῶν τῶν τὴν ἀνατολὴν κατοικούντων.
Ὅμως ἵνα μὴ μακρολογῶμεν, καὶ δοκῶμεν τισὶ τε-
ρατεύεσθαι περὶ τῆς τῶν θεμάτων ὀνομασίας, συντο-
μώτερον ἐροῦμεν ὡς ἔχει αὐτὴ ἡ ἀλήθεια. Τὸ τοίνυν
Ἀνατολικὸν θέμα ὡς νῦν ὀνομάζεται ἐκ πέντε ἐθνῶν
τὴν ὅλην κατοικίαν ἔσχηκεν. Ἀρχὴν γὰρ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς
Κωμοπόλεως τῆς ὀνομαζομένης Μηροῦ πεποίηται, καὶ
λέγεται Φρυγίας Σαλουταρίας, ἕως τοῦ Ἰκονίου. Τὰ δὲ
πρόσοικα τῶν Ἰσαύρων τὰ πρὸς τὸν Ταῦρον, καλεῖται
Λυκαονία. Τὰ δὲ πρὸς θάλασσαν καὶ τὸν νότον, καὶ
τὰ τοῦ καλουμένου Ψυχροῦ ὄρη, καὶ ἕως αὐτῆς Ἀτταλείας,
καλεῖται Παμφυλία. Τὰ δὲ ἄνω καὶ μεσόγαια, κα-
λεῖται Πισιδία. τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ Κεδρίνου καὶ μέχρι τοῦ
Ἀμωρίου, καλεῖται Φρυγία Καπατιανῆς. τὰ δὲ πρὸς
θάλασσαν νεύοντα καὶ διορίζοντα τὴν Καρίαν, καλεῖ-
ται Λυκία. Ὅσα μὲν οὖν εἰσὶ μεσόγαια καὶ πρόσοικα
τῷ Ταύρῳ, καὶ διήκοντα μέχρι τῶν ὁρίων Καππα-
δοκίας, καλεῖται Ἀνατολικά. μέρη γὰρ εἰσὶ τοῦ Ἀνα-
τολικοῦ θέματος. Ἐνταῦθα τοίνυν τὸ τοῦ Ἀνατολικοῦ
θέματος ἐστὶ πέρας. ἀρχὴν μὲν ἔχον ἀπὸ τῆς Μηροῦ, ἣ
ἐστὶ τέλος τοῦ Ὀψικίου. τερματίζων δὲ μέχρι τῶν ὁρίων
Ἰσαυρίας πρὸς μῆκος. πρὸς δὲ πλάτος, ἔχει μὲν
ἐξ ἀριστερῶν, μέρη τινὰ τοῦ Βουκελλαρίου, καὶ τὴν ἀρχὴν
τῆς Καππαδοκίας· πρὸς δὲ δεξιὰν, τήν τε Ἰσαυρίαν,

καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν μερῶν τῶν Κιβυρραιώτου. Ἰδοὺ τοίνυν τὸ θέμα τὸ ἀνατολικόν. καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οὐκ ἦν οὕτως· ἀλλ' εἰς χιλιαρχίας καὶ πεντακοσιαρχίας διήρητο τὸ τάγμα τὸ στρατιωτικόν. εἷς δέ τις Ανθύπατος ἐκράτει τῶν ὅλων ταγμάτων, ὥσπερ ἐπὶ τῶν κάτω χρόνων, καὶ ἕως Ιουστινιανοῦ, μάγιστρος ἐπέμπετο τοῖς τάγμασιν ἔξαρχος. καὶ μάρτυς ὁ ἐν Σμύρνῃ κείμενος τάφος Πουπλίου τινὸς Ανθυπάτου γράφων οὕτως·

ΠΟΥΠΛΙΟΣ ΑΝΘΥΠΑΤΟΣ ΑΡΧΩΝ ΙΩΝΙΑΣ, ΦΡΥΓΙΑΣ, ΑΙΟΛΙΔΟΣ, ΜΗΟΝΙΑΣ, ΛΥΔΙΑΣ, ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΥ, ΜΥΣΙΑΣ. ΒΙΘΥΝΙΑΣ. ΤΑΡΣΙΑΣ. ΓΑΛΑΤΙΑΣ. ΜΑΡΥΑΔΗΝΩΝ. ΠΟΝΤΟΥ. ΠΑΦΛΑΓΟΝΙΑΣ. ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑΣ ΜΙΚΡΑΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΣ. ΙΣΑΥΡΙΑΣ ΤΕ ΚΑΙ ΛΥΚΑΟΝΙΑΣ, ΚΑΙ ΜΕΧΡΙ ΤΩΝ ΟΡΙΩΝ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΜΙΚΡΑΣ ΑΡΜΕΝΙΑΣ.

Ιδοὺ ἀρχὴ ἑνὸς Ανθυπάτου. ἐγένετο δὲ ἐν τοῖς κάτω χρόνοις ἄλλος τὶς στρατηλάτης τὴν ἀξίαν πατρίκιος, τοὔνομα Ιορδάνης, οὗτινος εἰσὶ τὰ ἀργυρᾶ μινσούρια τὰ ἀνάγλυφα, ἅπερ κεῖται ἐν τῷ βασιλικῷ βεστιαρίῳ, ἐπιγραφὴν ἔχοντα τοιάνδε,

ΙΟΡΔΑΝΟΥ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΟΥ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΘΝΩΝ ΤΩΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΜΙΚΡΑΝ ΑΣΙΑΝ.

Καὶ οὗτος γὰρ μόναρχος ἦν τῆς ἀνατολῆς, ἤγουν μικρᾶς Ασίας. ἤνθει δὲ καὶ εὐδοκίμει ἐπὶ τῶν ἡμερῶν

Αρκαδίου

Ἀρκαδίου τοῦ βασιλέως. Ὡς οὖν προείπομεν τὸ νῦν
ἀνατολικὸν καλούμενον θέμα ὑπὸ πέντε ἐθνῶν κα-
τοικεῖται, Φρυγῶν, Λυκαόνων, Ἰσαύρων, Παμφύ-
λων, Πισιδῶν. Κατ' ἔθνος οὖν αὐτῶν ἦν ἀρχηγὸς ὅτε
ἦσαν ἐλεύθεροι, καὶ πρὸ τοῦ τὸν ζυγὸν καὶ τὴν ἀρχὴν ἐμ-
πεσεῖν ἐπ' αὐτοὺς τὴν Ῥωμαϊκήν. ἐμπεσόντος δὲ τοῦ τῶν
Ῥωμαίων ζυγοῦ καὶ αὐξηθείσης τῆς βασιλείας αὐτῶν,
ἐδουλώθησαν ἅπαντες καὶ ἐγένοντο συμμιγεῖς ὑπὸ
μίαν ἀρχήν. Διηρέθησαν δὲ καὶ ἐγένοντο θέματα,
ὅτε ἡ τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴ παρὰ τῶν ἀθέων Ἀγαρη-
νῶν ἤρξατο κολοβοῦσθαι καὶ ἀκρωτηριάζεσθαι καὶ συστέλ-
λεσθαι κατὰ μικρόν. καὶ ἕως μὲν Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως,
ὑπὸ μίαν ἀρχὴν ἦσαν ἅπαντες καὶ τῆς Μαυρικίου βα-
σιλείας. καὶ μάρτυς αὐτὸς ὁ Βελισάριος, ὃς ἦν μονο-
στράτηγος πάσης ἀνατολῆς. ἐπὰν δὲ ἤρξαντο οἱ Ἀγα-
ρηνοὶ ἐκστρατεύειν κατὰ Ῥωμαίων, καὶ διαφθείρειν τὰς
χώρας καὶ πόλεις αὐτῶν, ἠναγκάσθησαν οἱ κατὰ και-
ρὸν βασιλεῖς τέμνειν εἰς μικρὰ τὴν μίαν ἀρχήν. καὶ τὸ
μὲν ἀπένειμον στρατηγῷ τινὶ, καὶ ἐκάλεσαν ἀνατο-
λικὸν, διότι, ὡς προείπομεν, πρὸς ἡμᾶς τοὺς κατοι-
κοῦντας τὸ Βυζάντιον, πρὸς ἀνατολὴν κεῖται. Τὸ
δὲ παλαιὸν, κατ' ἔθνος ἦν ἀρχηγός. ἐπολιτεύοντο δὲ
ὡς ἦν ἔθος αὐτοῖς. ἄλλοι μὲν δημοκρατίαις, ἄλλοι
δὲ τυράννοις ὑπατευόμενοι. ὑπὸ δὲ τὴν Ῥωμαίων
βασιλείαν γενόμενοι, εἰς ἐπαρχίας διηρέθησαν· καὶ
ἡγεμονίας καὶ δουκάτα, καὶ τοὺς καλουμένους κονσιλα-
ρίους, τουτέστι βουλευτάς. ἦσαν δὲ καί τινες αὐτῶν
περίγγιπες, ὡς ἐν τοῖς τῶν ἁγίων * μάρτυσι δια-
γράφει.

ἴσως * μαρτυ-ρίοις δια-γράφεται.

γράφει. ἀλλὰ μὴν καὶ γρεινιάριοι. ὕπαρχοι δὲ ἦσαν διττοί. ἕτεροι μὲν πραιτωρίων, ἕτεροι δὲ πόλεων. καὶ οἱ τῶν πραιτωρίων διηκόνουν τοῖς βασιλεῦσι στρατεύουσι, καὶ τὰς τῶν στρατιωτῶν τροφὰς ἐξ ἑτοίμου παρέχοντες, τά τε τῶν βασιλέων ἄπληκτα διορθετοῦντες, καὶ τὰς ὁδοὺς ἐκκαθαίροντες. Καὶ ταῦτα μὲν τῶν Ῥωμαίων. ὅτε δὲ Πέρσαι ἐκράτουν, καὶ μετ᾽ αὐτοὺς Μακεδόνες, εἰς σατραπείας ἦν διῃρημένη ἡ πᾶσα Ἀσία. Καὶ σατράπης μὲν ἦν Λυδῶν, ἕτερος δὲ Φρυγῶν, ἄλλος δὲ Ἰώνων, ἕτερος δὲ Παμφύλων, ἄλλος δὲ Καρῶν, ἄλλος Παφλαγόνων, ἄλλος δὲ Βιθυνῶν, καὶ ἁπλῶς πᾶσα ἡ Ἀσία μικρὰ καλουμένη, ὡς ἐδόκει τῷ Πέρσῃ, κἄπειτα τοῖς Μακεδόσι, διεμεμέριστο τε καὶ διετάττετο. καὶ ἄλλος μὲν τῶν δημοσίων πραγμάτων ἦρχεν. ἄλλος δὲ τῶν στρατϊωτικῶν. Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τοσοῦτον. ἐνταῦθα τοίνυν ἔστω τὸ πέρας τοῦ τῆς ἀνατολῆς θέματος. Οἱ δὲ λεγόμενοι Τουρμάχαι, εἰς ὑπουργίαν τῶν στρατηγῶν ἐτάχθησαν. σημαίνει δὲ τὸ τοιοῦτον ἀξίωμα, τὸν ἔχοντα ὑφ᾽ ἑαυτὸν στρατιώτας τοξοφόρους πεντακοσίους, καὶ πελταστὰς τριακοσίους, καὶ δεξιολάβους ἑκατόν. οὕτως γὰρ κεῖται ἐν τῇ βίβλῳ Ἰωάννου Φιλαδελφέως τοῦ καλουμένου Λυδοῦ.

ΘΕΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

Τὸ καλούμενον Ἀρμενιακόν.

ΤΟ θέμα τὸ καλούμενον Ἀρμενιακὸν, οὐ κύριον ἔχει τὸ ὄνομα, οὐδὲ ἀρχαία τίς ἐστιν ἡ τούτου προσηγορία· ἀλλὰ ἀπὸ τῶν ὁμορούντων καὶ συνοίκων

Ἀρμενίων

Ἀρμενίων τὴν προσηγορίαν ἐκτήσατο. Δοκῶ δὲ εἰ-
πεῖν ὅτι ἐπὶ Ἡρακλείου βασιλέως καὶ τῶν κάτω χρό-
νων τὴν τοιαύτην προσηγορίαν ἐκληρονόμησεν. Οὔτε
γὰρ Στράβων ὁ γεωγράφος τῆς τοιαύτης ὀνομασίας
ἐμνήσθη, καίτοι Καππαδόκης ὢν τὸ γένος, ἐξ Ἀμα-
σείας τῆς πόλεως, οὔτε Μένιππος ὁ τοὺς σταδιασμοὺς τῆς
ὅλης οἰκουμένης ἀπογραψάμενος, οὔτε μὴν Σκύλαξ
ὁ Καρυανδηνὸς, οὔτε ἄλλος τὶς τῶν ἱστορίας γεγραφό-
των, οὔτ' αὐτὸς Παυσανίας ὁ Δαμασκηνός. καὶ φαίνε-
ται νεωτέρα ἡ τοιαύτη ὀνομασία. οὔτε γὰρ Προκόπιος,
οὔτε μὴν Ἀγαθίας, οὔτε Μένανδρος, οὔτε Ἡσύχιος
ὁ Ἰλλούστριος ἐμνημόνευσε τοῦ τοιούτου ὀνόματος, οἱ τὰ
χρονικὰ συντάξαντες ἐπὶ τῆς Ἰουστινιανοῦ βασιλείας.
Τὴν γὰρ Καππαδοκίαν οἱ παλαιοὶ εἰς τρία τέμνουσι
μέρη. εἴς τε Καταονίαν τὴν ἀπὸ Μελιτηνῆς ἀρχομέ-
νην, καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ Ταύρου Ταυρικὴν ὀνομαζομένην, καὶ
αὐτὴν τὴν μεσόγαιον, ἐν ᾗ Καισάρεια ἡ πόλις τῶν
Καππαδοκῶν μητρόπολις ἵδρυται. Καλοῦσι δὲ οἱ
παλαιοὶ μεγάλην τε καὶ μικρὰν Καππαδοκίαν. με-
γάλην μὲν τὴν ἀπὸ Καισαρείας τε καὶ τοῦ Ταύρου, καὶ
ἕως τῆς Ποντικῆς θαλάσσης, ἣν διορίζει, Ἅλυς μὲν
ποταμὸς ἐκ δυσμῶν, Μελιτηνὴ δὲ ἐξ ἀνατολῶν.
Καὶ αὕτη μὲν ἡ μεγάλη Καππαδοκία. καὶ τούτων
μάρτυς Πολύβιος, ὁ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἱστορίαν γεγρα-
φώς. ὃς διορίζεται τὴν Καππαδοκίαν, ἀπό τε Ταύρου
καὶ Λυκαονίας, καὶ ἕως τῆς Ποντικῆς θαλάττης. Καὶ
αὐτὴ γὰρ ἡ Νεοκεσάρεια, ἥ τε Κολόνεια καὶ ἡ Μελιτηνὴ
σύμπασα, Καππαδοκία λέγονται. ἐστὶ δὲ τὸ ὄνομα

 Περσικόν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Περσικόν. Πέρσης γὰρ τις ἀνὴρ ἐν κυνηγίῳ Ἀρταξέρξῃ τῷ βασιλεῖ ἢ οὐκ οἶδα ἄλλῳ τινὶ λέων προσαπαντήσας, τοῦ ἵππου τοῦ βασιλέως ἐδράξατο· καὶ κατὰ τύχην εὑρεθεὶς ὁ Πέρσης ἐν τῷ τοῦ θηρὸς συναντήματι, τὸν ἀκινάκην σπασάμενος, ἐρρύσατο τὸν βασιλέα παρὰ μικρὸν κινδυνεύοντα, καὶ τὸν λέοντα ἐθανάτωσεν. οὗτος οὖν ὁ Πέρσης ἐπὶ τίνος ὄρους ὑψηλοτάτου ἀναβὰς, καὶ πᾶσαν τὴν γῆν περισκοπήσας ὅσην ὀφθαλμὸς ἀνθρώπινος περιβλέπει κατὰ ἀνατολὰς καὶ δυσμὰς, ἄρκτον τε καὶ μεσημβρίαν, δωρεὰν παρὰ τοῦ βασιλέως πᾶσαν εἴληφε. Ταῦτα δὲ ἱστορεῖ Πολύβιος. Καὶ κατοικεῖται πρὸς μὲν Κολώνειαν, παρὰ Ἀρμενίων. πρὸς δὲ τὴν μεσόγαιον, ὅπου περ ἐστὶν ἡ Ἀμάσεια, καὶ ὁ λεγόμενος Δαζυμὼν, παρὰ τῶν καλουμένων Λευκοσύρων· ὅμως πάντας τοὺς Καππαδόκας καὶ τοὺς μέχρι θαλάττης τῆς Ποντικῆς κατοικοῦντας, Ἡρόδοτος Λευκοσύρους καλεῖ. πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν Σύρων τῶν ἐπέκεινα τοῦ Ταύρου καὶ Κιλικίας οἰκούντων, Μελανοσύρων προσαγορευομένων. Μικρὰ δὲ Καππαδοκία, ἡ νῦν χρηματίζουσα εἰς θέμα, ἥτις ὅμορος ἐστὶ Λυκαονίας, καὶ διαβαίνει μέχρις αὐτῆς Καισαρείας· πλατύνεται δὲ ἕως ἀρχῆς τῶν Βουκελλαρίων· καταλήγει δὲ πρὸς ἀνατολὰς, μέχρις αὐτοῦ Ῥοδεντοῦ καὶ τοῦ Φρουρίου τοῦ καλουμένου Λούλου, καὶ αὐτῆς Ποδενδοῦ. Τὰ δὲ ἐπέκεινα, τῆς Κιλικίας εἰσὶ μέρη, ὧν ἀπάρχεται ἡ Ταρσὸς καὶ ἡ Μόμψουεστία καὶ Ἄδανα. Καὶ ὧδε μὲν ἡ μικρὰ Καππαδοκία, ἡ ἀρτίως εἰς ὄνομα θέματος χρηματίζουσα. ἐπὶ δὲ τῶν

ἄνω

ἄνω χρόνων εἴτε Ἰουστινιανοῦ, εἴτε ἄλλων τινῶν τῶν βασιλέων τμηθείσης τῆς Καππαδοκίας εἰς τρία μέρη, τὸ μὲν μεσόγαιον ἐκλήθη Χαρσιανὸν, ἀπὸ Χαρσίου τινὸς ἄρχοντος τῷ τότε καιρῷ παρευδοκιμήσαντος ἐν τῷ πρὸς Πέρσας πολέμῳ: καὶ διὰ τοῦτο εἰς θέματος τάξιν καὶ στρατηγίδα μέχρι τοῦ νῦν ἐχρημάτισε. Τὸ δὲ κάτω καὶ πρὸς θάλασσαν, ἐκλήθη Ἀρμενιακὸν, διὰ τὸ εἶναι τὸ πλησιόχωρον τῶν Ἀρμενίων. τὸ δὲ ἄνωθεν καὶ ὁμοροῦν τοῖς Λυκάοσι καὶ τῷ Ταύρῳ, Καππαδοκία μικρά. νῦν ὡς ἔφαμεν εἰς ὄνομα θέματος χρηματίζουσα. Ἐβασιλεύετο δὲ μέχρις Αὐγούστου Καίσαρος. ἦν δὲ ὑπὸ τὴν Περσικὴν ἐξουσίαν, πρὶν ἢ τὸ Ῥώμης αὐξηθῆναι βασίλειον· ἐγένετο δὲ καὶ αὐτόνομος ὅτε Ἀριαράθης ἦρχεν αὐτῆς ὁ βασιλεὺς, ἐξ οὗ καὶ ἡ λίμνη ἡ ἅλας τίκτουσα, ἣν ἀρτίως βαρβαρίζοντες Καράτζαν καλοῦσι, Ἀριαράθεια ἐπωνόμαστο. Μετὰ δὲ Ἀριαράθην, βασιλεὺς αὐτῆς Ἀρχέλαος ὁ κηδεστὴς Ἡρώδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας. μετὰ δὲ τοῦτον παυσαμένης τῆς βασιλείας, εἰς ἐπαρχίας παρὰ τῶν Ῥωμαίων τὸ σχῆμα μετέβαλε, καὶ Ἀνθύπατος ταύτην ἐθεσμολόγει τε καὶ διετάττετο. Εἰσὶ δὲ πόλεις ἐπίσημοι κατὰ τὴν πρώτην ἐπαρχίαν, τέσσαρες. Καισάρεια μητρόπολις, ἡ ἀπὸ τοῦ μεγάλου καίσαρος Ἰουλίου ὠνομασμένη. ἥ τις πρότερον ἐκαλεῖτο Μάζακα, ἀπὸ Μοσὼχ τοῦ τῶν Καππαδόκων ἀρχηγοῦ. Δευτέρα δὲ πόλις, Νύσα. τρίτη τὰ Θέρμα. τετάρτη Ῥεγεποδαυτός. Τῆς δὲ δευτέρας Καππαδοκίας εἰσὶ πόλεις ὑπὸ ἡγεμόνα, ὀκτώ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Τύανα, Φαυστινέπολις, Κύβιστρα, Ναζιανζὸς, Ερύσιμα, Παρνασὸς, Ρεγέδορα, Μωκισσὸς, καὶ Φρουρίον τὸ καλούμενον κόρον. Τῆς δὲ Καππαδοκίας ἡ νῦν ὀνομάζεται Αρμενιακὸς, εἰσὶ πόλεις ἑπτὰ, Αμάσεια, Ιβωρα, Ζάλιχος, Αντραπα, Αμινσὸς, Νεοκεσάρεια, Σινώπη. Διαβεβόηνται δὲ παρὰ πᾶσιν ἐπὶ κακοτροπίᾳ τὸ τῶν Καππαδόκων γένος, ὡς καὶ παροιμίαν περὶ αὐτῶν ἐξενεχθῆναι τοιαύτην. Τρία κάππα κάκιστα. Καππαδοκία, Κρήτη, Κιλικία. καὶ ἐν ἐπιγράμμασι·

Καππαδόκαι, φαῦλοι μὲν ἀεί. ζώνης δὲ τυχόντες
Φαυλότεροι, κέρδους δ' εἵνεκα φαυλότατοι.
Ην δ' ἄρα δὶς καὶ τρὶς μεγάλης δράξωνται ἀπήνης
Δὴ τότε γίγνονται φαυλεπιφαυλότατοι.

Καὶ ἄλλως,

Καππαδόκην ποτ' ἔχιδνα κακὴ δάκεν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
Κάτθανε γευσαμένη αἵματος ἰοβόλου.

Εκ δὲ ταύτης τῆς τὰ τοιαῦτα βλασφημουμένης, ἐβλάστησαν ἄνδρες μᾶλλον δὲ εἰπεῖν ἐξανέτειλαν ὥσπερ ἀστέρες πολύφωτοι ἐπὶ σοφίᾳ διαβόητοι, ζηλωταὶ τῆς Χριστιανῶν πίστεως, Γρηγόριος ὁ θαυματουργὸς ὁ Νεοκεσαρείας ἐπίσκοπος, Φαίδιμος τε ὁ Αμασείας, καὶ βασιλεὺς ὁ ἀοίδιμος ὁ ἐπὶ Λικινίου μαρτυρήσας ὑπὲρ τῆς τῶν Χριστιανῶν πίστεως. καὶ ὁ βασιλίσκος ὁ Κομάνων ἀρχιεπίσκοπος. ὃς καὶ αὐτὸς μαρτυρίῳ ἐτελειώθη. μεθ' οὗ κατετέθη τὸ λείψανον Ιωάννου

τοῦ Χρυ-

τοῦ Χρυσοστόμου. βασίλειος τε ὁ μέγας ὁ Καισαρείας ἀρχιεπίσκοπος. καὶ ὁ θεολόγος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζοῦ τὴν ἐπισκοπὴν κληρωσάμενος, νυνὶ δὲ τῷ τῶν Ἀποστόλων ναῷ κατατεθεὶς μετὰ τῶν πατριαρχῶν ταύτης τῆς πόλεως ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς καὶ φιλοχρίστου βασιλέως Κωνσταντίνου. οἵτε ἀδελφοὶ τοῦ μεγάλου Βασιλείου Πέτρος τε καὶ Γρηγόριος, καὶ Παγκράτιος καὶ Καισάριος τε ὁ ἀδελφὸς Γρηγορίου τοῦ θεολόγου. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τῆς Καππαδοκίας ὡς ἐν ἐπιτομῇ.

ΘΕΜΑ ΤΡΙΤΟΝ.

Τὸ τῶν Θρακησίων.

ΤΟ δὲ νῦν καλούμενον τῶν Θρακησίων θέμα, πάλαι μὲν, καὶ κατ' ἀρχὰς Ἀσία μικρὰ ὠνομάζετο, καὶ ὁ ταύτης κρατῶν Ἀνθύπατος, ἀσιάρχης ἐλέγετο. καὶ ἵνα μὴ λέγω τοὺς ἔξωθεν, αὐτὸς ὁ μάρτυς τῆς ἀληθείας Λουκᾶς ὁ εὐαγγελιστὴς καὶ ἀπόστολος ἐν ταῖς πράξεσι τῶν ἀποστόλων τὸ αὐτὸ λέγει. μεμνημένος Ἀλεξάνδρου τοῦ τότε προστεύοντος τῶν Ἐφεσίων, Ἀσιάρχην αὐτὸν ἀποκαλῶν. Θρακήσιοι δὲ ἐπικλήθησαν ἀπὸ τῆς τοιαύτης αἰτίας. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν Ἀλυάττου τοῦ τῶν Λυδῶν βασιλέως, ἀνήρ τις μετὰ γυναικὸς καὶ τῶν ἑαυτοῦ τέκνων ἐκ Μυσίας τῆς τῶν Θρακῶν χώρας ὁρμώμενος, ἧς καὶ Ὅμηρος μνημονεύει λέγων οὕτως

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν ἱππομόλγων.

διεπέρασεν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀσίας εἰς χώραν τὴν λεγομένην

μένην Λυδίαν, καὶ κατῴκησε πλησίον τῆς πόλεως Σάρδεων. Τοῦ οὖν βασιλέως πρὸς τὸ τῆς πόλεως τεῖχος καθεζομένου, διήρχετο ἡ γυνὴ τοῦ Θρακὸς, ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς βαστάζουσα στάμνον, ἐπὶ δὲ τῶν χειρῶν, ἠλακάτην καὶ ἄτρακτον. ὄπισθεν δὲ πρὸς τὴν ζώνην, ἵππος τις προσεδέδετο. καὶ ἐπὶ μὲν τῆς κορυφῆς, ὁ στάμνος ἦν μεστὸς ὕδατος. ἐν δὲ ταῖς χερσὶν εἰργάζετο νήθουσα ἐκ τῆς ἠλακάτης τὸν ἄτρακτον. ὄπισθεν δὲ πρὸς τὴν ζώνην, ἠκολούθει ὁ ἵππος ἀπὸ τῆς πηγῆς πεποτισμένος. Ταύτην ἰδὼν ὁ βασιλεὺς, μεγάλως ἐθαύμασε. καὶ ἠρώτησε πόθεν, καὶ τίς, καὶ ποίας ἐστὶ πόλεως. ἡ δὲ ἀπεκρίνατο Μυσὴ μὲν εἶναι τὸ γένος· Θρᾴκης δ' εἶναι αὐτὴ πολίχνιον. Λαβὼν οὖν βασιλεὺς ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἀφορμὴν, πρεσβείαν πρὸς τὸν τῆς Θρᾴκης βασιλέα ποιησάμενος Κότυν ὀνομαζόμενον, ἐκεῖθεν ἔλαβεν ἄνδρας μετοίκους μετὰ γυναικῶν καὶ τέκνων, ὄχλον ἱκανόν. ἐκ τούτου τοῦ γένους ὠνομάσθησαν οἱ τὴν μικρὰν Ἀσίαν οἰκοῦντες, Θρακήσιοι. διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς ἐργοπόνους, ἐργώδεις τε καὶ χειρώνακτας. ὅλον δὲ τὸ Θρακησίων θέμα ἐκ γενῶν συνίσταται Τόσων, Λυδῶν, Μαιόνων, Καρῶν, Ἰώνων. καὶ Ἴωνες μὲν καλοῦνται οἱ κατοικοῦντες Μίλητον τε καὶ Ἔφεσον. οἱ δὲ τὴν μεσόγαιον, Σαρδιανοὶ, Λυδοί τε καὶ Μαίονες. καὶ Κάρες, καὶ οἱ τῆς μικρᾶς Φρυγίας οἰκήτορες. Καὶ οὕτως μὲν οἱ Θρακήσιοι. Ταύτην δὲ τὴν ἱστορίαν, Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς γράφει ἐν τῷ ὀκτωκαιδεκάτῳ αὐτοῦ βιβλίῳ, ὁ γεγονὼς ὑπογραφεὺς Ἡρώδου τοῦ βασιλέως. Ὀνομάσθησαν δὲ οἱ Θρακήσιοι, διὰ

τὸ εἶναι

τὸ εἶναι αὐτοὺς ἐκ τῆς Θρᾳκῶν γῆς, ὥσπερ εἴπομεν. Εἰσὶ δὲ πόλεις περὶ τὴν Ἀσίαν, εἴκοσι. πρώτη μὲν Ἔφεσος. δευτέρα δὲ Σμύρνα. τρίτη Σάρδεις. τετάρτη Μήλιτος. πέμπτη. Πριήνη. ἕκτη Κολοφών. ἑβδόμη, Θυάτειρα. ὀγδόη τὸ Πέργαμον. ἐνάτη Μαγνησία. δεκάτη Τράλλη. ἐνδεκάτη Ἱεράπολις. δωδεκάτη Κολόσσαι, αἱ νῦν λεγόμεναι Χῶναι. οὗ ἐστιν ναὸς διαβόητος τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ. ιγ', Λαοδίκεια. ιδ' Νύσσα. ιε', Στρατονίκεια. ις', Ἀλάβανδα. ιζ', Ἀλινδα. ιη', Μύρινα. ιθ', Τέως. κ'. Λέβεδος. καὶ ἄλλαι τινες. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΘΕΜΑ.

Τὸ καλούμενον Ὀψίκιον.

ΤΟ δὲ θέμα τὸ καλούμενον Ὀψίκιον, πᾶσιν ἔχει γνώριμον τὴν προσηγορίαν. Ὀψίκιον γὰρ Ῥωμαϊσὶ λέγεται, ὅπερ σημαίνει τῇ Ἑλλήνων φωνῇ, τοὺς προπορευομένους ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως ἐπὶ εὐταξίᾳ καὶ τιμῇ. ὅθεν οὐδὲ στρατηγὸς χρηματίζει ὁ τοῦ Ὀψικίου ἡγούμενος, ἀλλὰ κόμης καὶ τὴν ὀνομασίαν καὶ τὴν προσωνυμίαν προσαγορεύεται. Ἡ δὲ περιοχὴ τοῦ Ὀψικίου, ὑπὸ τοσούτων φυλῶν τε καὶ ἐθνῶν κατοικεῖται. ἀπὸ μὲν θαλάσσης ἀρχόμενον, τουτέστιν τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου, καὶ τοῦ Δασκυλίου ἀκρωτηρίου, καὶ μέχρι τοῦ Τρίτωνος, καὶ τῶν ὀρέων Σιγειανῆς, καὶ αὐτῆς Πριγκονήσου, καὶ ἕως αὐτῆς τῆς Ἀβύδου, Κυζίκου τε καὶ Παρίου. Καὶ τὰ μὲν καὶ παραθαλάσσια ἀπὸ τοῦ Ἀστακηνοῦ

κόλπου

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

κόλπου ἀρχόμενα καὶ τῶν καλουμένων Πυλῶν, καὶ ἕως τῆς μεσογαίου τοῦ Μυσίου Ὀλύμπου προσαγορευομένου, καὶ τῆς χώρας τῶν καλουμένων Γοτθυνῶν, καὶ αὐτῆς Πρεσιάδος κατοικοῦσι Βιθυνοί. Τὰ δὲ πρὸς νότον τοῦ Ὀλύμπου καὶ ἕως τοῦ ποταμοῦ Ῥυνδακοῦ, κατοικοῦσι Μυσοί. Τὰ δὲ πρὸς θάλασσαν καὶ τὴν Κύζικον, κατοικοῦσι Φρύγες τε καὶ Γραικοί, ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ Γρανικοῦ τὴν ὀνομασίαν πλουτήσαντες. ἐν ᾧ γέγονεν ἡ πρώτη μάχη πρὸς τοὺς στρατηγοὺς τῶν Περσῶν Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος. Ἄνω δὲ παρεκτείνεται μέχρι τοῦ Δορυλαίου καὶ αὐτοῦ Κοτυαείου, ἐξ οὗπερ ἐστιν ὁ ὀνομαστότατος καὶ παλαιὸς ἐκεῖνος Αἴσωπος, ὁ τὴν μυθοποιΐαν πρῶτος εἰς τὸν βίον εἰσαγαγών. καὶ ἕως τῆς Κωμοπόλεως Μηρου, κατὰ ἀνατολάς. Πρὸς δὲ τὰς δυσμὰς, καταλήγει εἰς Ἄβυδον. πρὸς δὲ πλάτος, ἀπὸ τοῦ Ῥυνδακοῦ ποταμοῦ καὶ μέχρι τῆς Κωμοπόλεως τῆς καλουμένης Δοματερου. καὶ οὕτω μὲν τὸ Ὀψίκιον. καὶ τὴν ὀνομασίαν αὐτοῦ εἴπομεν, διὰ τὸ προπορεύεσθαι τοῦ βασιλέως καὶ καταρτίζειν καὶ διευθύνειν τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ καὶ μονάς. εἰσὶ δὲ ἔθνη τὰ συμπληροῦντα τὸ Ὀψίκιον, τοσαῦτα. Βιθυνοί, Μυσοί, Φρύγες, Δαρδανεῖς οἱ καὶ Τρῶες λεγόμενοι. ἔχει δὲ πόλεις ἐπισήμους τὸ θέμα τὸ καλούμενον Ὀψίκιον, τοσαύτας. πρώτην μὲν Νίκαιαν, τὴν καὶ μητρόπολιν χρηματίσουσαν. Δευτέραν δὲ Κοτυάειον. τρίτην Δορυλαίον. τετάρτην Μιδάειον. πέμπτην Ἀπάμειαν. ἕκτην Μύρλειαν. ἑβδόμην, Λάμψακον. ὀγδόην, Πάρειον. ἐννάτην Κύζικον. δεκάτην Ἄβυδον.

ΠΕΜΠΤΟΝ ΘΕΜΑ.

Τὸ καλούμενον Ὀπτιμάτων.

ΤΟ καλούμενον οὐκ οἶδ' ὅπως θέμα Ὀπτίματος, οὐδεμίαν ἔχει κοινωνίαν πρὸς θέματα. εἰς γὰρ δουλείαν μόνην προσείληπται, διὰ τὸ εἶναι αὐτὸ οἰκτρότατον, καὶ μήτε τούρμαις, μήτε δρούγγοις τετιμημένον. ἀλλ' ἢ τῶν τούτου κρατούντων, δομέστικον μόνον ἀγορευόμενον. εἰς γὰρ ὑπηρεσίαν ἐτέτακτο τῶν στρατιωτῶν, ὅτε οἱ βασιλεῖς τοῖς ἔθνεσιν ἐπεστράτευον. στρατιωτῶν δὲ ἐκείνων τῶν ἐν τοῖς βασιλικοῖς τάγμασι τεταγμένων. ὅσοι γὰρ ἐν ταῖς σχολαῖς καὶ τοῖς ἱκανάτοις καὶ τοῖς λοιποῖς τάγμασιν ἐστρατεύοντο, εἰς ὑπηρεσίαν, εἷς ἕκαστος αὐτῶν Ὀπτίματου ἐκέκτητο. ἔστι δὲ ὀνομασία τῶν ἀτίμων ἴσην ὕβριν φέρουσα, τῶν παρὰ Ῥωμαίοις λεγομένων Κορτελίνων. διὸ οὐδὲ εἰς θέματος τάξιν λελόγισται, οὐδὲ ὁ στρατηγὸς ὁ τούτου ἄρχων κατονομάζεται. ἀλλὰ δομέστικος ὁ ὑπὸ χεῖρα ὢν στρατηγοῦ, καὶ τὴν ἀξίαν καταδεέστερος. εἰσὶ δὲ ἔθνη τὰ συμπληροῦντα, μᾶλλον δὲ ὑπουργοῦντα εἰς τὴν τοιαύτην δουλείαν τῶν στρατιωτῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως, τοσαῦτα. Βιθυνοὶ, Θυνοὶ, Ταρσιᾶται. προσάπτεται δὲ καὶ Φρυγῶν. ἔχει δὲ πόλεις ἐπισήμους τοσαύτας. πρώτην μὲν Νικομήδειαν τὴν μητρόπολιν. δευτέραν δὲ Ελενούπολιν. τρίτην Πραίνετον. τετάρτην Αστακον. πέμπτην Παρθενούπολιν. ῥέει δὲ ἐν τῷ θέματι τῶν Ὀπτιμάτων, ποταμὸς ὁ καλούμενος

λούμενος Σάγγαρις. ἐν ᾧ ἐστιν ἀξιοθέατος γέφυρα, ἣν ἐποίησεν Ἰουστινιανὸς ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος ὁ πολυύμνητος, ἐπιγραφὴν ἔχουσα τοιαύτην. ἥ τις γέγραπται ἐν μιᾷ τῶν πλακῶν, οὑτωσὶ λέγουσα·

Καὶ σὺ μεθ' ἑσπερίην ὑψαύχενα, καὶ μετὰ Μήδων
Ἔθνεα, καὶ πᾶσαν βαρβαρικὴν ἀγέλην
Σαγγάριε κρατεραῖσι ῥοὰς ἀψῖσι πεδηθεὶς
Αὐτὸς ἐδουλώθης κοιρανικῇ παλάμῃ.
Ὁ πρὶν γὰρ σκαφέεσσιν ἀνέμβατος, ὁ πρὶν ἀτειρὴς,
Κεῖσαι λαϊνέῃ σφικτὸς ἀλυκτοπέδῃ.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ καλουμένου θέματος τῶν Ὀπτιμάτων.

ΕΚΤΟΝ ΘΕΜΑ.

Τὸ καλούμενον Βουκελλαρείων.

Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ θέμα τῶν Βουκελλαρείων, οὐκ ἀπὸ τόπου τινὸς τὴν προσηγορίαν ἐκτήσατο· οὔτε μὴν ἀπὸ ἔθνους, οὕτω καλουμένου· ἀλλὰ διὰ τὸ ἐπακολουθεῖν τοῖς στρατιώταις, καὶ τὰς τροφὰς αὐτῶν ἐπιφέρεσθαι. Βουκελλάριος γὰρ κατὰ Ῥωμαίων διάλεκτον, ὁ φύλαξ τοῦ ἄρτου καλεῖται. ὥστε εἶναι τοὺς στρατιώτας ἐλαφροὺς καὶ ἀβαρεῖς πρὸς τὸν πόλεμον. βούκελλος γὰρ τὸ κρικελοειδὲς ψωμίον καλεῖται. κελλάριος δὲ ὁ φύλαξ τοῦ ἄρτου. Τὸ γὰρ οἰκεῖον ὄνομα τοῦ ἔθνους καὶ ἑλληνικὸν, Μαρυανδηνοὶ ὀνομάζονται. ἐπεκλήθησαν δὲ Γαλάται. ἔστι δὲ ἀρχὴ τοῦ θέματος ἀπὸ μὲν τῆς Κωμοπόλεως μοδρηνῆς ἀρχόμενον, ἤγουν τῆς συμπλη-

ρώσεως

ρώσεως τοῦ Ὀπτιμάτου. ἀναβαῖνον δὲ πρὸς τὴν μητρόπολιν Ἄγκυραν, καὶ παρεκτεῖνον μέχρι τῶν ὁρίων Καππαδοκίας, καὶ αὐτοῦ τοῦ φρουρίου τοῦ καλουμένου Σανίανα, ἐν οἷς παρεκτείνεται τὸ τῶν Γαλατῶν ἔθνος. Οἱ δὲ Γαλάται, ἄποικοί εἰσι τῶν Φράγγων. Ἐγένετο δὲ ἡ τούτων ἀποικία, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐν αἷς ἦν Ἄτταλος ὁ Περγαμηνὸς, καὶ Νικομήδης ὁ τοῦ Ζειποίτου υἱός. Τὰ δὲ πρὸς θάλασσαν καὶ τὸν βορρᾶν, πλατύνεται πρὸς αὐτὸν τὸν πόντον, καὶ τὴν καλουμένην πόλιν Ἡράκλειαν, καὶ μέχρι τοῦ Παρθενίου ποταμοῦ, καὶ αὐτὴν Τίον. συμπεριλαμβάνει δὲ καὶ αὐτὴν Κλαυδιούπολιν, Κρατίαν τε καὶ αὐτὸ τὸ Βασίλαιον, καὶ ἕως τῶν ὁρίων Παφλαγονίας, καὶ μέχρι Ἅλυος ποταμοῦ. Καὶ ὧδε μὲν καταλήγει ὁ Βουκελλάριος. Εἰσὶ δὲ πόλεις αἱ συμπληροῦσαι τὸ θέμα τῶν Βουκελλαρίων, τοσαῦται. πρώτη μὲν Ἄγκυρα μητρόπολις ἡ τῶν Γαλατῶν. δευτέρα δὲ Κλαυδιούπολις, καὶ αὕτη μητρόπολις τῶν Μαρυανδηνῶν. τρίτη Ἡράκλεια. τετάρτη Προυσίας. πέμπτη, τὸ Τήϊον. ἔθνη δὲ κατὰ μέρος ὀνομαζόμενα τοσαῦτα, Γαλάται, Μαρυανδηνοὶ, Βιθυνοί.

ΕΒΔΟΜΟΝ ΘΕΜΑ.

Τὸ καλούμενον Παφλαγόνων.

ΤΟ δὲ θέμα τὸ καλούμενον Παφλαγόνων, ἀρχαιότατόν ἔθνος ἐστὶ καὶ ἐπίψογον ἐπὶ ἀναισχυντίᾳ τε καὶ κακοτεχνίᾳ διαβαλλόμενον. καὶ

καὶ παρέδωκαν τὰ ἐκεῖσε καστέλλια, καὶ ἐπλατύνθη ὁ τόπος, καὶ ἐγένετο εἰς ὄνομα στρατηγίδος.

ΔΕΚΑΤΟΝ ΘΕΜΑ.

Τὸ καλούμενον Κολωνείας.

Ἡ δὲ κολώνεια, κάστρον ἐστὶν ὀχυρώτατον καὶ κρημνῶδες. καὶ ἐκ τοῦδε τοῦ πολίσματος ἔλαβεν ἡ χώρα τὴν ἐπωνυμίαν, τοῦ καλεῖσθαι κολώνεια. κολωνοὺς δὲ τοὺς ὑψηλοὺς καὶ ἐπηρμένους λόφους καλοῦσιν Ἕλληνες. ἀπαρχὴ δέ ἐστι τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας. ἀρχομένη μὲν ἀπὸ Νεοκεσαρείας τῆς τοῦ θαυματουργοῦ Γρηγορίου πατρίδος καὶ τοῦ καλουμένου Φαλακροῦ ὄρους· πλατυνομένη δὲ πρός τε τὴν Ἀραβρακηνῶν πόλιν τὴν τοῦ περιφανεστάτου καὶ μεγαλομάρτυρος Εὐστρατίου πατρίδα, καὶ διήκουσα μέχρι Νικοπόλεως καὶ τῆς καλουμένης Τεφρικῆς, ἧς ἦρχε Χρυσόχειρ ἐκεῖνος ὁ τῶν Μανιχαίων περιβόητος στρατηγός, καὶ Καρβέας ὁ τούτου ἀνοσιώτερος· οὓς ἐξωλόθρευσε καὶ πρὸς τοὺς ᾅδου κευθμῶνας ἀπέπεμψεν ὁ ἐμὸς πάππος κύριος Βασίλειος, ὁ τῶν καθ' ἡμᾶς βασιλέων εὐτυχής τε καὶ εὐσεβέστατος. Καὶ ὧδε μὲν ἡ κολώνεια. ὡς δὲ παρείπομεν ἡ ἀρχαιογονία τοῦ θέματος, ἐκ τῆς πρώτης τῶν Ἀρμενίων ἀρχῆς κατάγεται.

ΘΕΜΑ

ια ΘΕΜΑ

Τὸ καλούμενον Σεβαστείας.

ΟΜΟΙΩΣ δὲ καὶ τὸ θέμα τῆς σεβαστείας, καὶ αὐτὸ ἐκ τῆς δευτέρας Αρμενίας κατάρχεται. τὸ δὲ τῆς πόλεως ὄνομα ἐκ τοῦ σεβαστοῦ Καίσαρος Ιουλίου προσείληφε, τοῦ τὴν Καίσαρος ἀρχὴν πρώτου κρατυναμένου, καὶ μοναρχίαν τὴν πολυαρχίαν κατασκευάσαντος. Καίσαρ δὲ ἐκλήθη, οὐκ ἐκ τῆς ἀξίας, ἀλλὰ ἐκ τῆς ἀνατομῆς τῆς μητέρος αὐτοῦ. Τελευτώσης γὰρ αὐτῆς, ἔσπαιρε τὸ βρέφος καὶ ἀπελακτίζε. καὶ διατμηθείσης τῆς γαστρὸς αὐτῆς, ἐξῆλθε βρυχώμενος, ὥσπερ τὶς σκύμνος λέοντος, τὴν δὲ ἀνατομὴν, * τζαῖσαι καλοῦσιν οἱ ῥωμαῖοι. Οθεν καὶ Καίσαρ ἐπωνομάσθη διὰ τὴν ἀνατομὴν ὥσπερ εἴπομεν. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ Σεβαστείας. πᾶσαι οὖν αἱ πόλεις αἱ καλούμεναι Καισάρειαι, ἐκ τοῦδε τοῦ φιλτάτου Καίσαρος τὴν ἐπωνυμίαν ἐσχήκασιν.

ιβ. ΘΕΜΑ

Τὸ καλούμενον Λυκανδοῦ.

Ο δὲ Λυκανδὸς χθὲς καὶ πρὸ μικροῦ, εἰς τάξιν θέματος ἐχρηματίζεν, ἀλλὰ καὶ πόλεως ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ μακαρίτου καὶ ἁγίου μου πατρός. ἔρημος γὰρ ἦν τὸ πρῶτον καὶ ἀοίκητος, κ'ἀκείνη καὶ

ἡ Τζαμανδὸς, καὶ τὰ συμπαρακείμενα μέρη τῶν Ἀρμενίων· καὶ οὐκ ἦν ὄνομα αὐτῶν οὔτε ἐν λόγῳ οὔτε ἐν ἀριθμῷ. Ὅτε δὲ ὁ μέγας ἐκεῖνος καὶ γιγαντοειδὴς Ἀρμένιος τῆς Ἀγγελίνης τῆς λαικαστείας γαμβρὸς ὁ μακρόχειρ ἐκεῖνος καὶ περιδέξιος, ὃν κατὰ τὴν τῶν Ἀρμενίων διάλεκτον Ἀζάτον ἐκάλουν, ἐκεῖνος γὰρ ἐλθὼν πρὸς τὸν μακαρίτην καὶ ἅγιον μου πατέρα, εἴτε ὡς προσφύξει τε ὡς φίλος οὐκ οἶδα, ἐκεῖνος εἶχε θεράποντα τὸν χθὲς καὶ προμικροῦ τελευτήσαντα, Μελίαν λέγω τὸν περιβόητον, ὃς καὶ συνεστράτευσεν αὐτῷ πρὸς τὸν δυστυχέστατον πόλεμον τὸν τοῦ Βουλγάρου λέγω. Τοῦ γοῦν Ἀρμενίου πεσόντος ἐν τῷ προλεχθέντι πολέμῳ πρὸς Συμεὼν τοῦ ἀθεωτάτου Βουλγάρου (ἦν γὰρ ἐξάρχων τοῦ βασιλικοῦ τάγματος τῶν καλουμένων ἐξκουβίτων). ὅτε καὶ Θεοδόσιος ὁ πρωτοβεστιάριος τοῦ μακαρίου μου πατρὸς, ἐν αὐτῷ τῷ πολέμῳ ἠφανώθη καὶ γέγονεν ἄδηλος. Ὁ γοῦν προλεχθεὶς Μελίας ἐκ τούτου τοῦ πολέμου διασωθεὶς καὶ πρὸς τὴν τῶν Ἀρμενίων χώραν ἀπάρας, εὐφυὴς ὢν καὶ πρὸς ληστεργίαν βαρβαρικὴν ἐπιτήδειος, συμμορίαν τινὰ τῶν Ἀρμενίων ἀναλεξάμενος, καὶ ταυτησὶ τῆς πόλεως τὴν ἄκραν κατοχυρώσας ὡς ἠδύνατο, κατὰ μικρὸν προϊὼν, ὅλην ὡς εἰπεῖν τὴν πόλιν τοῦ πτώματος ἤγειρε. Καὶ προβαίνουσα ἐπὶ τὸ πρόσθεν πᾶσα ἡ χώρα, μεστὴ γέγονε τῶν Ἀρμενίων. κουροτρόφος οὖσα ἀγαθὴ καὶ ἱππόβοτος, καὶ παντοίων βοσκημάτων εἰς τροφὴν ἐπιτήδειος. Διὸ καὶ θέμα κατω-

μα κατωνομάσθη, καὶ εἰς στρατηγίδα περιέδοξον ἀνήχθη ἀπὸ δὴ τούτου τοῦ Μελίου, τοῦ κραταιόφρονος. ἡ δὲ ὀνομασία τῆς πόλεως, ἀρχαία τις καὶ παλαιὰ ἀπὸ τῆς τῶν ἀρμενίων γλυκεᾶς τε καὶ γλώττης ὠνόμασο. ἔστι δὲ λόγος τὶς περὶ αὐτοῦ χαρίεις τε καὶ πρὸς μυθοποιΐαν οὐκ ἄμουσος. γραφὴ γὰρ ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς πόλεως ἐντετύπωται, οὑτωσὶ διαγορεύουσα,

ΤΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, ΤΙ ΛΥΚΑΝΔΟΣ, ΤΙ ΘΩΜΑΣ Ο ΠΡΟΟΙΚΟΣ. ΤΙ ΒΑΣΙΛΕΥΣ;

Ἐστι δὲ αἰτία τῆς ἐπιγραφῆς, αὕτη. Ὁ μέγας ἐκεῖνος καὶ περιβόητος βασιλεὺς Ἰουστινιανὸς ὅτε τῶν σκήπτρων ἐκράτει τῆς Ρωμαϊκῆς βασιλείας, ὁ τούτου θεῖος Ἰουστῖνος μονοστράτηγος τῶν ῥωμαϊκῶν ταγμάτων Καῖσαρ ὢν ἐχρημάτιζε. καὶ διερχόμενος τὰ μέρη τῆς μικρᾶς Ἀρμενίας, κατλύτησε ἐν τῇ Λυκανδῷ. Ὁ γοῦν Θωμᾶς ἐκεῖνος ὁ πρόοικος τῆς αὐτῆς πόλεως, τηλικοῦτος ἦν ἐπὶ βοσκήμασι πλούσιος, οἷον τὸν μακάριον Ἰὼβ ἡ θεία παρίστησιν ἱστορία. προσηνέγκε δὲ τῷ Ἰουστινιανῷ δῶρον ἐν τάξει καινισκίου θαυμαστότατον καὶ γραφῆς ἄξιον. μυριάδα προβάτων τῆς χροιαῖς διαλλαττουσῶν. χίλια πρόβατα μέλανα, καὶ ἕτερα λευκότερα χίλια, καὶ ἕτερα σποδοειδῆ χίλια. καὶ ἕτερα φαιὰ ὡσαύτως· καὶ ἕτερα ξανθὰς ἔχοντα τρίχας, τὴν αὐτὴν ποσότητα φέροντα, καὶ ἕτερα περκνὰ τῆς αὐτῆς ὄντα ἰσότητος. καὶ ἕτερα φοινικότερα

χίλια. καὶ ἕτερα χρυσίζοντα ἔχοντα τοὺς μαλλοὺς οἱονεὶ πιννινόθριχα χίλια. ὁποῖον φημίζουσι τὸ χρυσοῦν δέρας ἐκεῖνο τὸ περιβόητον Ἕλληνες. καὶ ἁπλῶς αἱ δέκα χιλιάδες ἑτερόχροιαι καὶ παρηλλαγμέναι τοῖς χρώμασι. Τοῦτο θαυμάσας ὁ Καῖσαρ καὶ τὸ δῶρον τοῦ Θωμᾶ προσδεξάμενος, παίζων ἐκέλευσε γραφῆναι ἐν τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, τουτὶ τὸ ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν τοῖς ἄνωθεν ἔφημεν. αὕτη ἡ πόλις ἐπὶ τοῦ μακαρίου μου πατρὸς διὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ προλεχθέντος Μελίου, μᾶλλον δὲ τοῦ ἐμοῦ πατρὸς τοῦ προμηθῶς τὰ πράγματα διακρίνοντος καὶ σκοποῦντος ἀνδρὸς ἀρετὴν, εἰς ὄνομα θέματος ἐχρημάτισε. Καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ Λυκανδοῦ, καὶ τῆς ὁμόρου αὐτῆς Τζαμανδοῦ.

ιγ. ΘΕΜΑ

Τὸ καλούμενον Σελευκείας.

Ἡ δὲ Σελεύκεια, μέρος ἐστὶν Ἰσαυρίας. πρὸς μὲν δυσμὰς ὁριζομένη ὑπὸ τοῦ Ταύρου, ἐν ᾧ κατοικοῦσι Ἴσαυροι, πρὸς δὲ τὰς ἀνατολὰς ἀποκέκλεισται παρὰ τῶν Κιλικίας ὀρέων, ἐν οἷς εἰσὶ πόλεις παραθαλάσσιοι, πρώτη μὲν αὐτὴ Σελεύκεια, ἔπειτα Κώρυκος, καὶ τὸ Κωρύκειον ἄντρον, καὶ λειμὼν ὁ καλούμενος Κροκοφόρος, Σόλοι τε καὶ Αἰγαῖαι, καὶ Πομπηϊούπολις, καὶ Ἀφροδι-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

σιαὶς ἥτε Ιασὸς καὶ κόλπος ὁμώνυμος, ἐν ᾧ Μακεδὼν ἐκεῖνος ὁ γιγνάδας τε καὶ περικλυτὸς, Ἀλέξανδρον λέγω τὸν Φιλίππου, τὸν πρὸς Δαρεῖον τὸν Πέρσην ἠγωνίσατο πόλεμον. Συνέγγυς δὲ τούτων καὶ Ταρσὸς ἡ Παύλου πατρὶς καθίδρυται. Η τοίνυν Σελεύκεια, οὐ θέμα τὸ πρὶν ἐχρημάτιζεν, οὐδὲ στρατηγίδος ἐκεκλήρωτο ὄνομα, ἀλλὰ κλεισοῦρα τις ἦν καὶ φυλακὴ, διὰ τὰς ἐκδρομὰς τῶν ἐκ Ταρσοῦ περιϊόντων Σαρακηνῶν, διὰ τὸ εἶναι τὸν τόπον δυσπρόσοδον. Ο δὲ κύριος Ρωμανὸς ὁ καλός τε καὶ ἀγαθὸς βασιλεὺς, ὥσπερ πλάτος μῆκος τε καὶ μέγεθος ἐπιτιθεὶς τῇ τῶν ῥωμαίων ἀρχῇ, στρατηγίδα αὐτὴν ἀπετέλεσε. Τὸ δὲ τῆς πόλεως ὄνομα καὶ τὸ καλεῖσθαι Σελεύκεια, ἀπὸ Σελεύκου τοῦ κτίσου τοῦ καλουμένου Νικάτορος τὴν προσωνυμίαν ἐπλούτησε. τὰ δὲ ἄνω Σελευκείας καὶ μεσογαίας καλεῖται Δεκάπολις. καὶ ἔστι πρώτη μὲν Γερμανικούπολις. δευτέρα δὲ Τιτιούπολις. τρίτη Δομετιούπολις. τετάρτη Ζηνούπολις. πέμπτη Νεάπολις. ἕκτη Κλαυδιούπολις. ἑβδόμη Εἰρηνούπολις. ὀγδόη Διοκαισάρεια. ἐννάτη Λαύζαδος. δεκάτη Δαλισανδὸς ἐν ᾗ τὸ σκουτάριον τοῦ μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου ἐν τῷ βήλῳ τοῦ ναοῦ αὐτοῦ ἀποκρέμαται. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ Σελευκείας.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

ιδ'. ΘΕΜΑ

Τὸ καλούμενον Κιβυρραιωτῶν.

ΤΟ δὲ θέμα τῶν Κιβυρραιωτῶν, ἀπάρχεται μὲν ἀπ' αὐτῆς τῆς Σελευκείας τὰ πρὸς θάλασσαν τῆς ἀνατολῆς κειμένης. καταλήγει δὲ πρὸς μῆκος ὡς δυσμὰς ἕως αὐτῆς Μιλήτου τῆς πόλεως καὶ τῆς Ιασοῦ καὶ τοῦ Βαργυλιακοῦ κόλπου, ἤγουν τῶν καλουμένων Ανταινίων, ἐν ᾧ κεῖται ἥτε Μύλασσα πόλις διάφημος, καὶ αὐτὰ τὰ Μαργύλια, ἥτε μένδος, καὶ ἡ καλουμένη Στρόβηλος, ἥτε Αλικαρνασὸς ἡ Ηροδότου πατρὶς, ἡ τῆς Αρτεμισίας πόλις ἡ πολυθρύλλητος. ἐν ᾗ ὁ Μαυσώλου τάφος ἵδρυται. ἀνερχόμενος τοίνυν πρὸς ἀνατολὴν, εὑρήσεις τὸν Κεραμικὸν κόλπον καλούμενον, καὶ πόλιν τῷ κόλπῳ ὁμώνυμον. ἐπ' ἄκρων δὲ τοῦ κόλπου ἥτε πόλις Κνιδίων κατῴκισαι, καὶ τὸ τῆς Αφροδίτης τέμενος περιβόητον, ἐν ᾧπερ ἦν τὸ τῆς Αφροδίτης ἄγαλμα, μνημεῖον τῆς Πραξιτέλους τέχνης ἀπαράμιλλητον. ἐπαναβαίνοντι δὲ αὖθις πρὸς ἀνατολὰς, κόλπος ἐστὶν Οἴδιμος ὄνομα, καὶ λιμὴν καλούμενος Λάρυμα. οὗ κατέναντι, νῆσος ἡ Σύμη. καὶ πρὸς τὸ πέλαγος καταντικρὺ τῆς Ροδίων περαίας καὶ ὁπλοθήκης, νῆσος ἡ Ρόδος αὕτη πελαγία ἐξήπλωται πρὸς βορρᾶν τε καὶ νότον ἐναποβλέπουσα. διαβαίνων τε τὴν ἐφεξῆς θάλασσαν, εὑρήσεις πόλιν Τελμισὸν ἐκείνην τὴν περιώνυμον· ἔπειτα Πάταρα. εἶτα Ξάνθον

τὴν

τὴν Πρωτογένους ἐκείνου τοῦ ζωγράφου πατρίδα, ὃς τὸ Διονύσιον τὸ ἐν Ῥόδῳ τοῖς ζωγραφικοῖς κατελάμπρυνε πίναξιν. εἶτα τὴν Λυκίων πόλιν τὴν μυρίπνουν τε καὶ τρισόλβιον. ἐν ἧπερ ὁ μέγας Νικόλαος ὁ τοῦ θεοῦ θεράπων ἀναβλύζει τὰ μύρα κατὰ τὸ τῆς πόλεως ὄνομα. εἶτα Φοῖνιξ ὁ ποταμὸς, καὶ πόλις ὁμώνυμος. εἶτα βασιλὶς ἡ περίκλυτος. εἶτα ἡ Ἀττάλου τοῦ Περγαμηνοῦ πόλις ἐπώνυμος. εἶτα τὸ Σύλαιον. ἔπειτα Πέργη ἡ περιώνυμος. εἶτα Σίδη τὸ τῶν πειρατῶν ἐργαστήριον. εἶτα Σέλγην τὴν τῶν Λακεδαιμονίων ἄποικον. εἶτα τὸ κάλλιστον ὄρος καλούμενον· εἶτα τὸ καλούμενον Ἀνεμούριον. εἶτα Ἀντιόχεια ἡ μικρὰ, ἔπειτα Κιβύρρα πόλις ἐκείνη, ἐξ ἧς καὶ τὸ θέμα τὴν ἐφύβριστον καὶ πονηρὰν ὀνομασίαν ἐκληρονόμησεν. εἶτα Σελινοῦς μικρὸν πολισμάτιον. εἶτα λιμὴν ὁ καλούμενος παλαιός. εἶτα αὐτὴ ἡ Σελεύκεια. Καὶ αὗται μὲν αἱ παραθαλάσσιοι πόλεις, ἃς ὁ τῶν Κιβυρραιωτῶν στρατηγὸς διανέμεται. Ἄνω δὲ πρὸς τὴν ἤπειρον καὶ αὐτὴν τὴν μεσόγαιον ἐν ᾗ καταλήγει τὸ τῶν Θρακησίων καλούμενον θέμα, ἀπάρχεται μὲν ἀπὸ αὐτῆς Μηλίτου. εἶτα διαβαίνει τὴν Στρατονίκειαν, καὶ τὰ καλούμενα Μόγολα, καὶ τὴν πόλιν Πισύης. διεκτρέχει δὲ τὴν καλουμένην Ἀγίαν, καὶ παρέρχεται τὴν Ταυρόπολιν. συνάπτει δὲ πρὸς τὴν Τλῶ καὶ Οἰνιάδα. εἶτα παρέρχεται Φίλητα, καὶ αὐτὴν τὴν Ποδάλειαν. Διεκτρέχει δὲ τὸ καλούμενον Ἀνεμότειχος. καὶ συνάπτει πρὸς τὴν πόλιν

Σαγα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Σαγαλασσόν. εἶτα καταλήγει πρὸς τὰ μέρη τοῦ Ταύρου, ἐν ᾧ τῶν Ισαύρων γένος κατῴκισαι. Καὶ τοσαύτη μὲν ἡ τοῦ Κιβυρραιώτου περιοχή. Ελαβε δὲ τὴν προσωνυμίαν, ὥσπερ ἔφαμεν τοῦ καλεῖσθαι Κιβυρραιώτης, ἀπὸ Κιβύρρας εὐτελοῦς τε καὶ ἀκατονομάστου πολίσματος, πρὸς ὕβριν οὐ πρὸς ἔπαινον. διὰ τὸ πολλάκις αὐθάδεις τε καὶ ὑβρεισὰς γενέσθαι πρὸς τὰς τῶν βασιλέων ἐπιταγάς. ἡ δὲ Ρόδος ἡ νῆσος, μέση κεῖται τοῦ θέματος. ἀποβλέπει δὲ πρὸς βορρᾶν τε καὶ νότον, δελτωτὴ τὸ σχῆμα· τὴν δὲ γραμμὴν, ξίγωνος. Δωριέων δὲ ἐστιν ἄποικος τῶν ἐκ Πελοποννήσου Αργείων τε καὶ Λακεδαιμονίων τῶν ἀπὸ τοῦ Ηρακλέους γενεᾶς καταγομένων. καθὼς καὶ αὐτὸς Ομηρος ἐν τῷ τῶν νεῶν καταλόγῳ περὶ αὐτῆς τάδε φησί,

" Τληπόλεμος δ' Ηρακλείδης ἠΰς τε μέγας τε
" ἐκ Ρόδου ἐννέα νῆας ἄγεν Ροδίων ἀγερώχων,
" Οἳ Ρόδον ἀμφενέμοντο διάτειχα κοσμηθέντες
" Λίνδον, Ιηλυσσὸν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον.

καὶ ὧδε μὲν ταῦτα.

ιε. ΘΕΜΑ

Τὸ καλούμενον Επαρχία Κύπρου.

ΕΠΑΡΧΙΑ Κύπρου τῆς νήσου ὑπὸ Κονσιλάριον τουτέστι βουλευτὴν, πόλεις δεκαξεῖς. *Κωνσταντία μητρόπολις. Κίτιον. Αμαθοῦς. Κυρήνεια. Πάφος. Αρσινόη. Σόλοι. Λάπηθος. Κέρβεια. Κυθέρεια. Ταμασία

σία. Τρίμυθος, ὅθεν ὁ ἅγιος Σπυρίδων. Κάρπασος.
Η μὲν Κύπρος νῆσος ἐστὶ μεγάλη καὶ ἐπιφανεστάτη κειμένη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ, καθὼς φησὶν ὁ περιηγητὴς Διονύσιος.

» Κύπρος δ' εἰς αὐγὰς Παμφυλίου ἔνδοθι πόντου.

ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς Κινύρου ἢ τῆς
* βι- καὶ ἀφροδίτης, ὡς Φιλοστέφανος ἐν τῷ περὶ νήσων, καὶ Ιστρος, ἐν ἀποικίαις Αἰγυπτίων, ἱστόρηται. ἐβασιλεύετο δὲ πρότερον ὑπὸ πολλῶν καὶ διαφόρων βασιλέων. κατελύθη δὲ ἡ αὐτῆς βασιλεία ὑπὸ τῶν Μακεδόνων, τουτέστι τῶν Πτολεμαίων. ἕως γὰρ Αλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος ἐβασιλεύετο, ἤγουν ἐτυραννεῖτο. ὑφ' ὧν τυράννων Ανάξαρχος ὁ φιλόσοφος ἀναιρεῖται μετὰ τὸν θάνατον Αλεξάνδρου. Διὸ καὶ Ισοκράτης ὁ ῥήτωρ πρὸς Δημόνικον τὸν αὐτῆς βασιλεύοντα, λόγους διαφόρους πεποίηκε. κρατησάντων δὲ Ρωμαίων ἐπαρχία γέγονε, καὶ διῃρέθη ὡς προλέλεκται εἰς πόλεις ιγ. Τοῦ χρόνου δὲ παραδραμόντος, καὶ τῶν Ρωμαϊκῶν ὅπλων κακωθέντων ἐξ ἀμελείας, ἐκράτησαν γὰρ αὐτῆς οἱ Σαρρακηνοὶ, ἐπὶ τῆς βασιλείας Ηρακλείου, καὶ πρῶτος ἐν αὐτῇ περάσας Αβουβάχαρος (οὗ καὶ τῆς θυγατρὸς ἐν αὐτῇ τάφος φαίνεται) ταύτης ἐκράτησεν. ὁ δὲ μακάριος καὶ πρώνυμος ἐν βασιλεῦσιν ὁ ἐμὸς πάππος Βασίλειος, εἰς θέματος τάξιν ταύτην κατέστησε. καὶ διεπέρασεν ἐν αὐτῇ, Αλέξανδρον στρατηγὸν ἐκεῖνον τὸν περιβόητον, τὸ γένος Αρμένιον. ὃς καὶ ἐπεκράτησεν αὐτῆς, χρόνους ἑπτά. πά-

λιν δὲ

λιν δὲ ἀφῃρέθη ὑπὸ τῶν Σαρακηνῶν, καὶ ταύτην φορολογοῦσιν ὥσπερ τὸ πρότερον.

ις. ΘΕΜΑ

Τὸ καλούμενον Σάμος νῆσος.

Ἡ νῆσος αὕτη ὀνομασίαν ἔχει τοῦ καλεῖσθαι Σάμος, ἀπὸ Αἰγαίου καὶ Σαμίας τοῦ Μαιάνδρου τοῦ ποταμοῦ θυγατρός. ἢ διὰ τὸ ὑψηλὸν τῆς νήσου καὶ ἀπόκρημνον. Οἱ γὰρ παλαιοὶ ἕλληνες, σάμον τὸν ὑψηλὸν ἐκάλουν τόπον. Ταύτης ἐκράτησε τῆς νήσου, Πολυκράτης ἐκεῖνος ὁ εὐτυχέστατος. οὗ καὶ Ἡρόδοτος μνείαν οὐ μικρὰν ἐποιήσατο. Σοφοὶ δὲ γεγόνασιν ἐξ αὐτῶν ἐξοχώτατοι. ὅτε Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ὁ μνησάρχου υἱὸς, Επίκουρος τε ὁ Νεόκλους, καὶ Μέλισσος, καὶ ἄλλοι πλείονες. Οτε γοῦν ἐγένετο ὁ μερισμὸς τῶν θεμάτων, διὰ τὸ εἶναι ἐπιφανεστάτην τὴν νῆσον, μητρόπολιν αὐτὴν καὶ ἀρχὴν τοῦ θέματος τῶν πλωϊζομένων τεθείκασιν. ἡ γὰρ μεσόγειος καὶ ἡ καταντικρὺ ἄκρα τῆς Σάμου, αὐτή τε ἡ Εφεσος καὶ Μαγνησία καὶ Τράλλεις, ἥτε Μύρινα καὶ Τεὼς καὶ Λέβεδος καὶ ἕως τοῦ Αδραμυττίου τὰ ἄνω καὶ πρόσγεια τῷ τῶν Θρακησίων στρατηγῷ ἤγουν τῷ ἡγεμόνι τοῦ ἱππικοῦ τάγματος, ἐκείνῳ ἐκληροδότησαν. Διῄρηται δὲ τὸ θέμα τῆς Σάμου εἰς τούρμας δύο. μίαν μὲν Εφέσιον, δευτέραν δὲ τὴν Αδραμυττινήν. Ο δὲ στρατηγὸς τοῦ θέματος, αὐτὴν ἔλαχε Σμύρνην τὴν πόλιν, πραιτώριον. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ θέματος Σάμου.

ΘΕΜΑ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

ιζ. ΘΕΜΑ

Τὸ καλούμενον Αἰγαῖον πέλαγος.

ΤΟ δὲ καλούμενον Αἰγαῖον πέλαγος καὶ αὐτὸ σχηματίζον εἰς θέμα ἀπὸ Αἰγέως τοῦ Ποσειδῶνος υἱοῦ τὴν προσωνυμίαν εἴληχε, καθώς φασιν οἱ τὸν Ὅμηρον σχολιάσαντες. οὐκ ἔστι δὲ νῦν χρεία τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ψευδοῦς μεμεστωμένην. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἄλλως αὐτοῦ τὴν ὀνομασίαν ἀντέθεικεν. ἀπὸ γὰρ τῆς ἄκρας Αἰολίδος, ἣν Αἶγα οἱ ἐπιχώριοι ὀνομάζουσιν, ὅθεν ὁ Αἰγιατικὸς ἀπάρχεται κόλπος, τὴν ὀνομασίαν εἴληφεν, ὁμωνύμως τῷ ζώῳ. Ὁμοίως δὲ καὶ Ἀρτεμίδωρος, τὰ αὐτὰ φησὶ τῷ Στράβωνι. ἄκρα τίς ἐστι Αἰολίδος, ἣν Αἶγα οἱ ἐπιχώριοι ὀνομάζουσιν. ἀφ᾽ ἧς καὶ τὸ πέλαγος τὴν τοιαύτην ὀνομασίαν προσείληφεν. Αἰολίδος δὲ λέγω, οὐκ ἔθνους ὀνομασίαν, ἀλλὰ γλώττης ἰδίωμα. ἡ γὰρ τῶν Ἑλλήνων γλῶττα εἰς πέντε διαλέκτους διῄρηται. πρώτην μὲν τὴν τῆς Ἀττίδος. δευτέραν, τὴν τῶν Ἰώνων. τρίτην δὲ, τὴν Αἰολέων. τετάρτην δὲ τὴν Δωριέων. πέμπτην δὲ τὴν κοινὴν, ᾗ πάντες χρώμεθα. καὶ ἀπὸ μὲν τῆς Μηλίτου μέχρι τῆς Ἐφεσίων πόλεως καὶ αὐτῆς Σμύρνης καὶ Κολοφῶνος, Ἰώνων ἐστὶ κατοικία. οἵτινες τῇ τῶν Ἰώνων διαλέκτῳ χρῶνται. ἀπὸ δὲ Κολοφῶνος μέχρι Κλαζομενῶν καὶ τῆς ἀντιπέραν τῆς Χίου γῆς καὶ αὐτῆς τῆς Μιτυλήνης καὶ τοῦ Περγάμου, Αἰολέων ἐστὶν ἀποικία. οἵτινες διαλέκτῳ χρῶνται τῶν Αἰολέων. τὰ δὲ ἐπέκεινα τούτων ἀπὸ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

τῆς λεγομένης * Σηστοῦ καὶ ἕως Ἀβύδου, καὶ αὐτῆς Προποντίδος, καὶ μέχρι Κυζίκου, καὶ τοῦ ποταμοῦ τοῦ λεγομένου, Γρανίκου, πάντες Γραικοὶ ὀνομάζονται, καὶ κοινῇ διαλέκτῳ χρῶνται: πλὴν Βυζαντίων, ὅτι Δωριέων ἐστὶν ἀποικία. Προσῳκείωται δὲ τῷ στρατηγῷ τοῦ Αἰγαίου πελάγους, αἵτε Κυκλάδες νῆσοι καλούμεναι. καὶ τῶν Σποράδων ὧν προέχουσιν ἥτε Μιτυλήνη καὶ Χίος, καὶ αὐτη ἡ Λῆμνος. οὐκ εἰσὶ δὲ τῶν Κυκλάδων ἀλλὰ τῶν Σποράδων καλουμένων. αἱ γὰρ Κυκλάδες, νῆσον τὴν Δῆλον ἐκύκλωσαν, ὡς φησὶν ὁ Περιηγητής,

" Δῆλον ἐκυκλώσαντο, καὶ οὔνομα Κυκλάδες εἰσίν.

Καλοῦνται δὲ διαφόροις ὀνόμασι Λῆμνος. Σκύρος. Μῆλος. Ἀμοργός. Θήρα. Θηρασία, καὶ Ῥήνεια. οὐκ οἶδα δὲ εἰ τῶν Κυκλάδων εἰσὶ πᾶσαι, διὰ τὸ εἶναι αὐτὰς προσγείους, καὶ τῇ Ἑλλάδι συνομορούσας. Τὸ δὲ Αἰγαῖον πέλαγος, βαρύπλουν ἐστὶ καὶ δυσπέρατον, καὶ κύματα μακρὰ καὶ ὄρεσιν ἐοικότα ἀνεγείρει τοῖς πλέουσιν. εἴτε διὰ τὸ πυκνὸν τῶν νήσων, εἴτε καὶ διὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ πόντου τὸ καταβαῖνον εἰς Ἄβυδον, καὶ προσαρασσόμενον ταῖς νήσοις μετὰ μεγάλου ῥοιζήματος. ἀπὸ δὲ τοῦ * Σηστοῦ καὶ ἕως τῆς Προποντίδος, τῆς τε Κυζίκου καὶ τῆς Παρίου καὶ αὐτὸς ὁ καλούμενος Ἑλλήσποντος, ἥ τε Προικόνησος, καὶ μέχρι τοῦ Ῥυνδακοῦ ποταμοῦ, καὶ ἕως αὐτοῦ τοῦ Δασκυλίου καὶ τοῦ Κιανοῦ κόλπου, τῷ τοῦ Αἰγαίου πελάγους κρατοῦντι προσεκεκύρωντο. Ταῦτα δὲ περὶ τοῦ θέματος τοῦ αἰγαίου πελάγους.

QVÆ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Quæ ſequuntur, quia ad calcem libri Conſtantini Porphyrogennetæ adiecta erant, & ad rem Geographicam pertinent, adiiicienda putaui.

ΕΚΛΗΘΗ Ατθὶς ἡ τῶν Αττικῶν, ἀπὸ Ατθίδος τῆς Κραναοῦ θυγατρός. Δωρὶς δὲ ἐκλήθη, ἀπὸ Δώρου Ελληνος τινός. Αιολὶς, ἀπὸ Αἰόλου, τοῦ Ελληνος παιδός. Ιὰς δὲ ἀπὸ Ιωνος τοῦ Απολλόωνος καὶ Κρεούσης τῆς Ερεχθέως θυγατρός. Ιάδι ἔγραψεν Ομηρος. Ατθίδι, Αριστοφάνης. Δωρίδι, Θεόκριτος. Αἰολίδι Αλκαῖος. κοινῇ Πίνδαρος.

Ονόματα τῶν μεγάλων ποταμῶν.

ΕΙΣΙΝ οἱ μέγιστοι ποταμῶν, Ωκεανὸς, Νεῖλος Αἰγύπτιος. Εὐφράτης Ασσύριος. εὖρος Συρίας. Ιστρος. Κάϊκος. Θύμβρις ὁ καὶ Τίβερις. Ιναχος. Ασωπος. Ισμηνὸς. ἐρύμανθος. Κιασιφὸς. τάναϊς. ἄραξις. εὐρώτας. ἅλυς. θερμώδων. βορυσθένης. μαίανδρος ἀσίας. ὕπανις. στρυμὼν. πάραμος. σιμόεις. κειὸς. καΰστρος. σπερχειὸς. Εὔηνος. Λίθακος. ῥινός. ῥῆσος. ἠριδανὸς ὁ ἐν ῥαβέννῃ. ἄξιος. Καναίσμων. παρθένιος ὁ παφλαγὼν. σκάμανδρος ὁ ἐν τρωάδι. ἀχελῷος ὁ ἐν νικοπόλει. σελήεις.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Οἱ κυρίως μεγάλοι ποταμοί.

ΚΥΡΙΩΣ ποταμοί, ὡς ἡ θεία γραφὴ ὀνομάζει. οἵ τινες ἐκ τοῦ ἐδὲμ ἔχουσι τὴν ἀρχὴν τέσσαρες, ἤτοι μεριζόμενοι εἰς ἀρχάς. Φεισῶν. Γεῶν. Τίγρης καὶ εὐφράτης. εἰσὶ δὲ καὶ τῆς ἰνδίας Γάγγης. ὑδάσπης, χοάσπης. ἔξω δὲ τούτων, ὁ μέγας ὠκεανός.

Ονόματα τῶν μεγάλων ὄρων.

ΕΙΣΙ δὲ τὰ μέγιστα ὄρη Καύκασος. Ταῦρος, ὁ ἀπὸ τῆς Μυκάλης ἀρχόμενος, διορίζων τὴν μικρὰν ἀσίαν, καὶ ἀνακάμπτων πρὸς τὴν ἀνατολήν· ἀποκλείων τε τὴν Συρίαν, καὶ διορίζων καππαδοκίαν τε καὶ ἀρμενίαν. καὶ διαβαίνων μέχρι τοῦ Καυκάσου. Μίμας ὁ κατέναντι Χίου. Ατλας. Λίβανος. Υμηττὸς. Ιδη. Πήλιον. Οσσα. Ελικών. Παρθένιον. Τμῶλος. Αἴτνη. Ιταμύριον τὸ τῆς Παλαιστίνης. Παρνασὸς. Πινδὸς. Κοραξάνος. Τειχοῦς. Κεραύνεια ὄρος. Κάρμηλος τῆς παλαιστίνης. Σιναῖον ὄρος τῆς Αραβίας. Λυκαιρισὸς. Αλπαι αἱ τῶν Γαλλίων. Πυρίνη. Αἷμος ὁ τῆς μακεδονίας ἢ θράκης. Αργέας ὁ Καππαδοκίας. Κέσβιον τὸ νεαπόλ. Μυκάλη ἡ ἐπαρχία τοῦ Ταύρου. ἀτάμυρος ὁ τῆς ῥόδου. Ακάμας ὁ τῆς κύπρου. Χρυσόμανος ὁ Κρήτης. Κάσιον τῆς Αἰγύπτου. Ολυμπος ὁ μυσίας Ολυμπος ἕτερος ὁ Λυκίας.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Πόλεων ὀνόματα.

ΟΣΑΙ τῶν πόλεων ἐν τοῖς ὑστέροις χρόνοις μετωνομάσθησαν:

Ἐπίδαμνος, τὸ νῦν Δυῤῥάχιον.

Αἴπεια, ἡ νῦν Κορώνη.

Πίδασος, ἡ νῦν μεθώνη. Ταύτης δὲ πλησίον ἐστὶ, χεῤῥόνησος μικρὰ, ἥ τις τὸ μὲν παλαιὸν, ἐλέγετο Πύλος, ἡ πατρὶς τοῦ νέστορος τοῦ παρὰ τῷ ὁμήρῳ ᾀδομένου, νῦν δὲ καλεῖται ἀβαρῖνος.

Ποτίδαια, ἡ νῦν βέῤῥοια.

Πύδνα, τὸ νῦν Κίτρος.

Ἀπολλώνεια, ἡ νῦν ἐρισσὸς, ἡ πρὸς τῷ ἄθῳ τῷ ὄρει κειμένη.

Τρίκη, τὰ νῦν Τρίκαλα.

Θερμοπύλαι, τὸ νῦν σκέλος.

Σίπυλον ὄρος, ὃ νῦν Κουσινᾶς.

Σωτηρόπολις, τὰ νῦν πύθια.

Ἔμεσα, τὸ παρὰ τοῖς Σαρακηνοῖς χέμψ.

Ὑποπλάκιοι θῆβαι, τὸ νῦν ἀξαμύττινον.

Ἄργος θετταλικὸν, τὸ νῦν λάρισσα.

Σίρμιον, ἡ νῦν οὐγγρία. Οἱ δὲ οὖγγροι οὗτοι, ἐλέγοντο τὸ παλαιὸν, Γήπαιδες.

Σαρδική, ἡ νῦν τριάδιττα.

Δάρας, τὸ νῦν ταυρὲς.

Μαρτυρόπολις, τὸ νῦν μεφερκί.

Βέῤῥοια, τὸ νῦν χάλεπ.

Κρώμνα, ἡ νῦν ἄμαστρις.

Τόπειρος, τὸ νῦν Ρούσιον.
Εφυρα, ἡ νῦν Κόρινθος.
Περίνθος, ἡ νῦν Ηράκλεια ἡ πρὸς δύσιν.
Αμιδα, τὸ νῦν Εμετ.
Οδρησὸς, ἡ νῦν Αδριανούπολις.
Δορόστολον, ἡ νῦν Δρήστρον.
Ιστρος ποταμὸς, ὁ νῦν Δανούβιος
Κολόσσαι, αἱ νῦν Χῶναι.

Quæ ſequuntur, ex bibliotheca Cardinalis Franciſci à Mendoza Epiſcopi Burgenſis olim tranſcripſi, & dum ſchedas meas euoluo reperi. quæ quia magnam lucem Conſtantino adferunt, his adieci.

Ἐκ τῶν τακτικῶν τοῦ Βασιλέως Λέοντος, τοῦ σοφοῦ.

ΠΡΩΤΗ κεφαλὴ ὁ στρατηγὸς, καὶ μετ' αὐτὸν οἱ μεράρχαι, εἶτα δρουγγάριοι, εἶτα οἱ κόμητες, ἤγουν οἱ τῶν λεγομένων βάνδων ἄρχοντες. εἶτα οἱ κένταρχοι, ἐφεξῆς δὲ οἱ δέκαρχοι, ἤγουν οἱ πρῶτοι τῶν λεγομένων ἀκιῶν. εἶτα οἱ πεντάρχαι, καὶ ἑξῆς οἱ τετράρχαι. οἵτινες καὶ διὰ τὸ ἔσχατον τοῦ στίχου τοῦ κατὰ τὸ βάθος ἤτοι τὸ πάχος τῆς παρατάξεως τάσσεσθαι, καὶ οὐραγοὶ ἐκαλοῦντο. Ὁ γὰρ ἔσχατος τοῦ ὅλου στίχου ἤγεν τῆς ἀκίας, ὡς ἐπὶ τῆς οὐρᾶς αὐτῆς, οὕτως ἵσταται. καὶ αὗται μὲν αἱ ὀνομασίαι τῶν ἀρχόντων. εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι καθ' ἕκαστον τάγμα ἤτοι βάνδον διωρισμένοι. οἷον βανδοφόροι, σαλπιγκταὶ ἤτοι βουκινάτορες, θεραπευταὶ, ἰατροὶ, οἱ καὶ δαιποτάτοι, καὶ μανδάτορες, καὶ παρακλήτορες, οἱ διὰ λόγων διεγείροντες τὸν στρατὸν πρὸς ἀγῶνας. καὶ ἕτεροι τινὲς πρὸς ἀνακυπτούσας χρείας ἀφωρισ-

ἀφωρισμένοι. οἷον σκρίβωνες, καὶ οἱ λοιποί. Ταῦτα γὰρ τῇ νῦν πολιτείᾳ γνωρίζεται τὰ ὀνόματα, τῶν πολλῶν συνηθέντων.

Στρατηγὸς τοίνυν προσαγορεύεται ὁ τοῦ παντὸς στρατοῦ κορυφαῖος καὶ ἡγεμών.

Ὑποστράτηγος δὲ ὁ τὴν δευτέραν τάξιν τούτῳ πληρῶν. Ὑπολαμβάνω δὲ ὡς οἱ παλαιότεροι ἡμῶν ὑποστρατήγους μὲν ἐκάλουν τοὺς στρατηγούς, διὰ τὸ στρατηγῶν ἁπάντων κύριον εἶναι τὸν βασιλέα. ἐκ προσώπου δὲ αὐτοῦ καθ᾽ ἕκαστον εἶναι θέμα τὸν στρατηγόν. καὶ διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν ὁ στρατηγὸς ὑποστράτηγος ἐκαλεῖτο. στρατηγὸς δὲ κυρίως ἐλέγετο ἐκ προσώπου τοῦ Βασιλέως ἐπὶ πάντων κεφαλῇ ἀποστελλόμενος, ἔχων ὑποστρατήγους τοὺς τῶν θεμάτων στρατήγους, ὅπερ ἐστὶ ἄριστον. νυνὶ δὲ ὑποστράτηγος ἀγνωρίζεται, εἰ μὴ ὁ καλούμενος μεράρχης, ἤτοι ὁ τοῦ μέρους τῆς ἀρχῆς ἐμπεπιστευμένος.

Δρουγγάριος δὲ λέγεται ὁ μιᾶς μοίρας ἄρχων, ἥ τις ὑπὸ μέρος τὸ τοῦ μεράρχου τάσσεται.

Μέρος γάρ ἐστιν ἡ τοῦρμα, τὸ ἐκ τριῶν μοιρῶν ἤγουν δρούγγων συγκείμενον ἄθροισμα.

Μοῖρα δὲ ἐστὶ ἤτοι δροῦγγος τὸ ἐκ ταγμάτων ἤτοι ἀνδρῶν τῶν λεγομένων κομήτων συγκείμενον πλῆθος.

Κόμης δὲ ἐστὶν, ὁ ἑκατὸν ἀνδρῶν ἄρχων, ἤτοι ἑκατόνταρχος. ὅς τις καὶ ὑπὸ τὸν κόμητα τέτακται.

Δέκαρχος δὲ ἐστὶ ὁ τῶν δεκαπρῶτος.

Πένταρ-

Πένταρχος δὲ ὃς τῶν πέντε. ὅστις καὶ μέσος ἵσταται τῆς ἀκίας.

Τετράρχης ἐστὶν ὁ ἐπιφύλαξ, ὁ λεγόμενος οὐραγὸς, καὶ τελευταῖος ἱστάμενος τῆς ἀκίας. Ὁ γὰρ πυκνότερος τῶν ἀρχόντων διαμερισμὸς, καὶ πλείονας δεικνύει τοὺς γενναίους καὶ ἀνδρείους στρατιώτας, καὶ εὐχερῶς ὑπακούειν καὶ ἐκτελεῖν ποιεῖ τὰ κελευόμενα.

Βανδοφόρος ἐστὶν, ὁ τὸ σημεῖον τοῦ Βροῦδου βαστάζων.

Δαιποτάτοι δὲ προσηγορεύοντο τὸ παλαιὸν οἱ νῦν λεγόμενοι σκρίβωνες. οἵτινες παρακολουθοῦντες τῇ παρατάξει τοὺς ἐν τῇ μάχῃ τραυματιζομένους ἀναλαμβάνονται ὡς ἰατροὶ, καὶ περιποιοῦνται.

Μανδάτωρες δέ εἰσιν, οἱ τὰ μανδάτα ἀπὸ τῶν ἀρχόντων πρὸς τοὺς στρατιώτας ὀξέως διακομίζοντες.

Λοχαγὸς δὲ λέγεται ὁ πρῶτος τοῦ στίχου ἤγουν τοῦ ὀρδίνου κατὰ τὸ βάθος. ὁ αὐτὸς δὲ λέγεται καὶ πρίμος καὶ πρωτοστάτης. Σεκοῦνδος δὲ, ὁ δεύτερος τῆς ἀκιας, ὁ λεγόμενος ἐπιστάτης. οὐραγὸς δὲ, ὁ ὀπίσω τοῦ ὅλου στίχου ἤγουν τῆς οὐρᾶς τοῦ ὀρδίνου ἱστάμενος.

Βούξσωρες δὲ λέγονται ἤγουν πρόμαχοι, οἱ προτρέχοντες τῆς παρατάξεως ἐν τῇ συμβολῇ τοῦ πολέμου, καὶ τοῖς φεύγουσιν ἐχθροῖς ὀξέως ἐπιτιθέμενοι, οὓς καλοῦσι προβλάστας.

Δεφένσωρες δὲ οἱ τούτοις μὲν ἐπακολουθοῦντες, μὴ ἐκτρέχοντες δὲ, καὶ λύοντες τὴν τάξιν, ἀλλὰ συντεταγμένως περιπατοῦντες, πρὸς ἐνδίκησιν τῶν κουρσώρων, εἴπερ αὐτοὺς ὡς εἰκὸς τραπῆναι συμβῇ, ὥσπερ δικαίως ἄν τις καλέσοι ἐνδίκους.

Μένσωρες δὲ λέγονται οἱ τὰ φοσσάτα μετροῦντες καὶ καθιστῶντες, οὓς μενσουράτωρας νῦν καλοῦσιν.

Ἀντικένσωρας δὲ, ἄλλους τινὰς ἔλεγον οἱ πάλαι Ῥωμαῖοι, οὓς, ὡς ὑπολαμβάνω, νῦν τοῖς μενσουράτωρσι συντάσσοντες, ἰδίως οὐκ ὀνομάζουσιν. οὗτοι δὲ εἰσὶν οἱ προλαμβάνοντες ἐν τῇ ὁδοιπορείᾳ, καὶ τὰς ἐπιτηδείας ὁδοὺς καὶ τοὺς τόπους ἀνερευνῶντες, ἐν οἷς τὰ ἄπληκτα γίνεσθαι ὀφείλουσι, καὶ τὰς ὁδοὺς ταύτας ὁποῖαι εἰσὶ κατανοοῦντες.

Σβουλβάτωρες δὲ οἱ κατάσκοποι λέγονται. οἵτινες μανθάνοντες τὰ τῶν ἐχθρῶν, ἀπαγγέλλουσι.

Πλαγιοφύλακες δέ εἰσιν οἱ πρὸς φυλακὴν τῶν πλαγίων τῆς πρώτης τάξεως τασσόμενοι.

Ὑπερκερασταὶ, οἱ πρὸς τὸ περιλαβεῖν τὸ τῶν πολεμίων κέρας τασσόμενοι.

Ἐνέδροι δὲ οἱ πρὸς τὰ ἐγκρύμματα κατὰ τῆς παρατάξεως πάσης τασσόμενοι.

Τοῦλδον ἐστιν ἡ ἀποσκευὴ καὶ χρεία πᾶσα τῶν στρατιωτῶν. τουτέστι παῖδές τε καὶ ὑποζύγια, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα, καὶ εἴτι ἕτερον πρᾶγμα πρὸς ὑπηρεσίαν τοῦ φοσσάτου ἐπισύρεται.

Ἐστὶ δὲ καὶ ἡ τοῦ στρατηγοῦ προέλευσις, εἰς τινας ἄρχοντας διαιρουμένη, οἷον, τόν τε κόμητα τῆς

κόρτης

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

κόρης αὐτοῦ, καὶ τὸν τοῦ θέματος δομέστικον, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν εἰς τοὺς λοιποὺς ἐξ ἔθους τῆς προελεύσεως αὐτοῦ ὑπηρέτας, οὓς περιττὸν ἡγούμεθα καταριθμεῖν. Ὁ γὰρ πρωτονοτάριος τοῦ θέματος, καὶ ὁ χαρτουλάριος, προσέτι δὲ καὶ ὁ πραίτωρ ἤγουν ὁ τοῦ θέματος δικαστὴς, ὁ μὲν ἐστὶ τῆς πολιτικῆς διοικήσεως ἄρχων, ὁ δὲ τὰς δίκας τῶν δικαζομένων διαλύει, οὓς τῷ στρατηγῷ ἐν τίσιν ὑποτάσσεσθαι χρὴ, ἀλλ' οὖν τοὺς λόγους τῶν ἰδικῶν αὐτῶν διοικήσεων πρὸς τὴν βασιλείαν ἡμῶν ἀφορᾶν. ὥστε δι' αὐτῶν μανθάνειν τάς τε τῶν πολιτικῶν πραγμάτων καταστάσεις καὶ διοικήσεις ἀσφαλέστερον ἡγούμεθα.

Μέναυλον εἶδος ἐστὶν ἀκοντίου.

Κριὸς, τὸ ὄργανον, ἀπὸ τοῦ κριοῦ τοῦ ζώου ἔληφε τὴν ἐπωνυμίαν, ἐν ταῖς μάχαις ἀναποδίζοντος, ἵν' ἰσχυροτέρα ἐμβολὴ ὑποχωρήσαντος γένηται. ἐστὶ δὲ ὁ κριὸς τὸ τειχομαχικὸν ὄργανον, δοκὸς μέγας ἐπιμήκης, τὸ πρὸς τὸ τεῖχος ἀφορῶν ἄκρον σεσιδηρωμένον ἔχων δι' ἁλύσεων καὶ μηχανῆς κρεμάμενον πλάγιον, καὶ ὑπὸ ἀνδρῶν πολλῶν εἰς τοὐπίσω ἑλκόμενον· εἶτα ἀφιέμενον, καὶ τῷ τείχει διὰ καταφορᾶς ἀνυποστάτου προσαράσσων.

Λόχος, καὶ στίχος, καὶ ἀκία, καὶ κοντουβέρνιον ταυτόν ἐστι.

Τοὺς δρουγγαρίους χιλιάρχους ἐκάλουν οἱ παλαιοί.

Μεράρχαι πάλαι καλούμενοι στρατηλάται, νῦν τουρμάρχαι λέγονται.

Καραγὸς λέγεται ὁ διὰ τῶν ἁμαξῶν, καὶ τῶν

 βολῶν,

βολῶν, καὶ τῶν ἄλλων μηχανῶν γινόμενος περιορισμὸς εἰς ἀσφάλειαν τοῦ στρατοῦ.

Ὅτι τὰς ζιβόλους ἐν σφηκώμασιν ἀποδεδεμένας ἔχοντες οἱ τοῦ στρατοῦ ἐρρίπτουν ταύτας κύκλῳ τοῦ στρατοπέδου. καὶ ὅτε μεθίστασθαι ἔμελλον, εὐκόλως αὐτὰς διὰ τῶν σφηκωμάτων ἀνελέγοντο.

Ὅτι οἱ λεγόμενοι πάλαι ὁπλῖται, νῦν σκουτᾶτοι καλοῦνται.

Πέλται εἰσὶ μικρὰ σκουτάρια.

Θυρεὸς, σκουτάριον ἐστι μέγα καὶ ἐπιμηκές.

Βηρύτται τὰ ῥιπτάρια λέγονται.

Μαρζομάβουλον ἐλέγετο, ἡ νῦν σαλίβα.

Ἀπληκτὸν, τὸ φοσσάτον λέγεται.

Ἑλέπολις ἐστι μηχάνημα ἐκ ξύλων, πύργῳ παρεμφερὲς, διὰ τροχῶν κινούμενον, ὑψηλότερον γινόμενον τοῦ τείχους τῆς πολιορκουμένης πόλεως, ἐν ταύτῃ ἄνδρες ἀναβαίνοντες πολεμῖσαι πρὸς τοὺς ἐν τῇ πόλει ἐκ ταύτης μάχονται.

ΤΕΛΟΣ.

INDEX NOMINVM ILLVSTRIVM QVORVM IN HOC LIBRO MENTIO.

Αβουβάχαρος. 29
Αγαρηνοί 6
Αλέξανδρος ἀρμένιος. 29. 30
Αλυάττος λυδῶν βασιλεύς. 11
Αζάτος μακρόχειρ ἀρμένιος. 22
Αριαράθης 9
Αρχέλαος 9
Ατταλος ὁ περγαμηνὸς 17
Βασίλειος βασιλεύς. 20. 29
Βελισάριος 5
Ηρώδης 9
Θωμᾶς πρόοικος λυκανδοῦ. 23
Ιορδάνης στρατηλάτης 4
Ιούλιος Καῖσαρ 21
Καρβέας Μανιχαίων στρατηγός. 20
Κότυς βασιλεὺς θράκης. 12
Λεὼν βασιλεύς 19
Μελίας ἀζάτου θεράπων. 22
Μουσὴχ καππαδοκῶν ἀρχηγός. 9.
Νικομήδης ξειποίτου υἱός. 17
Παγκρατούκας ἀρμένιος. 19
Πουκρίνας ἀρμένιος 19
Ρωμανὸς βασιλεύς. 25
Συμεὼν βούλγαρος. 22.
Ταυτούκας ἀρμένιος 19.
Χαρτίας 9
Χρυσόχειρ μανιχαίων στρατηγός. 20

NOMINA AVCTORVM QVI IN HOC LIBRO CITANTVR.

Αγαθίας. 7
Αρτεμίδωρος. 31
Διονύσιος ὁ περιηγητής. 29. & 32
Επίγραμμα εἰς καππάδοκας. 9
Επιγράμματα εἰς τὴν τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ γέφυραν. 15
Επιγραφὴ ἐν σμύρνῃ. 3
Επιγραφὴ ἐν τῷ βασιλικῷ βεσταρίῳ. 4
Επίκουρος 30
Ηρόδοτος 8. & 30
Ησύχιος ὁ ἰλλούστριος. 7
Θεία γραφὴ ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν βασιλειῶν. 18
Ιωάννης φιλαδελφεὺς ὁ λύδιος. 6
Μέλισσος 30
Μένανδρος ἱστορικὸς 7
Μένιππος, ὁ τοὺς σταθμοὺς τῆς ὅλης οἰκουμένης ἀπογραψάμενος. 7
Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς ὁ γεγονὼς

γνὼς ὑπογρα-
φεὺς ἡρώδου βα-
σιλέως. 12
Ξενοφῶν 19
Ομηρος. 17. & 27
Παυσανίας ὁ Δα-
μασκηνὸς 7
Πολύβιος 8
Προκόπιος 7
Πυθαγόρας 30
Φιλοστέφανος ἐν τῷ
περὶ νήσων 29

INDEX REGIONVM, VRBIVM LOCORVM ET OFFICIORVM QVORVM IN CONSTANTINO MENTIO.

Αβαρῖνος 37
Αβυδος 13
Αβυδος 14
Αγία 27
Αγκυρα 17
Αδανα 8
Αδριανούπολις 38
Αἰγαῖαι 24
Αἰγαίου πελάγους
θέμα 29
Αἴπεια. 36
Ακία 42
Αλάβανδα 13
Αλικαρνασσός 26
Αλινδα 13
Αλυς ποταμὸς 7
Αλυς ποταμός. 17.
18
Αμαθοῦς 28
Αμάξεια 8
Αμαστρα 17
Αμαστρα 18
Αμαστρις. 37 & 38
Αμισία 38
Αμώριον 3
Αναβολὴ, id eſt, μι-
κρὰ Ασία. 1
Ανατολικὰ 3
Ανεμότειχος 27
Ανεμούριον ὄρος.
27.
Ανταίνιοι 26
Αντικένσωρες 42
Αντιόχεια ἡ μικρὰ
27
Απάμεια 14
Απληκτα 5
Απληκτον 44
Απολλώνεια. 37
Αραβοσκηνοὶ 20
Αργος Θετταλικόν
37
Αρμενιακὸν θέμα. 6
Αρμενιακὸν μέρος
Καππαδοκίας. 9
Αρσινόη 29
Ασίας πόλεις εἴκοσι
13
Ασία μικρὰ 11
Ασιάρχης 10
Αστακηνὸς κόλπος.
13
Αστακος 15
Ατραμύττινον 37
Ατάλεια 3
Ατάλου τοῦ στρα-
μήνου πόλις. 27
Αφροδισιὰς 24.
25.
Αφροδίτης τέμενος.
26
Βανδοφόρος. 41
Βαργυλιανὸς κόλ-
πος 26
Βατίλαιον 17
Βέρροια 37
Βηρύτια 44
Βιθυνοί 14
Βίλλαιος ποταμός.
18
Βουκελλαρίων 15
Βουκελλαρίων θέμα
15
Βουκελλαρίων πό-
λεις 17
Βούκελλος 16
Βούξωρες 41
Βροῦδον 41
Γάγγρα 18
Γαλάτεια 17
Γερμανικούπολις.
25
Γήπεδες 37
Γηρνιάριοι 5

Γοιζανὲν

Γοιζανὸν. 19
Γοτθῖνοὶ 14
Γραικοὶ 14
Γραικοὶ 32
Γρανικὸς ποταμὸς. 14.
Δάδιβρα 18
Δαμπτάται. 41. olim σκλάβωνες.
Δαλισανδὸς. 25
Δανοῦβιος 38
Δάρας 38
Δασκύλιον ἀκρωτήριον 13
Δεκάπολις 25
Δέκαρχος 40
Δεφενσώρες 42
Δῆλος 32
Διοκαισάρεια. 25
Δομετιόπολις. 25
Δομέστικος 14
Δομέστικος τῶν θεμάτων 43
Δῆλος 31
Δορίστολον 38
Δορυλαῖον 14
Δουκάτα 5
Δοῦξ 1
Δρῆστρον 38
Δρουγγάριος 40
Δρουγγάριος 43
Δροῦγγοι. 14. & 39 vid. μοῖρα.
Δυρράχιον 37
Εἰρηνούπολις. 25
Ελενούπολις 15
Ελέπολις. 44
Εμεσα. 37
Εμετ. 38
Ενεδρι 42
Επαρχία Κύπρου 28
Επίδαμνος 37
Επισάτης 41
Ερασὸς 37
Ερύσιμα 10
Εφεσος 13
Εφυρα 38
Ζηνούπολις 25
Ηράκλεια. 37. 17 38
Θέμα 2
Θέμα ἀνατολικὸν 2
Θερμοπύλαι. 37.
Θετταλική 1
Θῆβαι ὑποπλάκιαι. 36
Θρακήσιοι. 11
Θρακησίων θέμα 11.
Θυάτειρα 13
Θυρσὸς 44
Ιασος 26
Ιεράπολις 13
Ικανάτοι. 14
Ικόνιον. 3
Ιασός 24
Ιασός 25
Ιστρος ποταμὸς. 38
Ιωνόπολις. 18
Καισάρεια. 9
Κάλλιστον ὄρος. 27
Καππαδοκίας τρία μέρη. 7
Καππαδοκία μεγαλή. 7
Καππαδοκία μικρά. 8
Καππαδόκων κακοτροπία. 10
Καράτια 9
Καραγός. 43. 44
Κάρπασος 29
Καταονία 7
Κελλάριος. 16
Κελτζηνὴ 19
Κεντηνάριες. 2
Κέρβια 29
Κεραμεικὸς κόλπος 26
Κιβύρρα 27
Κιβυρραιωτῶν θέμα. 26
Κίτρον 28
Κίτρος 37
Κλαυδιούπολις. 17
Κλαυδιούπολις. 25
Κνιδίων πόλις. 26
Κολόσσαι 13
Κολόσσαι. 38
Κολοφὼν 13
Κολωνείας θέμα. 20.
Κόμης. idem quod ἑκατόνταρχος. 40.
Κόμητες 2
Κόμητος & Στρατηγοῦ differentia. 3
Κοντουβέρνιον. 43
Κονσιλιάριοι 5
Κόρινθος 38
Κόρου φρέλον. 10
Κορώνη 37
Κορτελῖνοι. 14
Κοτυάειον. 14
Κουσῖναι 37
Κρατία 17
Κρῆος. 43
Κρεῖνον. 3
Κρῶμνα 38
Κύβιστρα. 10
Κυβυρραιωτῶν θέμα. 28

Κύζικον

πρου. 28
Κύζικον 13
Κύζικος. 14
κυθέρεια 29
κυκλάδες 32
κύπρου ἐπαρχία. 28
κυρήνεια 28
κωμόπολις δυματέρου. 14
κωμόπολις μήρου. 3
κωμύπολις μοδρηνῆς. 16
Κωνσταντ'. μητρόπολις κύπρου 28
Λάμψακος. 14
Λαοδίκεια 17
Λάπιθος 29
Λάρισσα 37
Λάρυμα λιμὴν. 26
Λάυξαδος. 25
Λέβεδος. 13
Λεγεῶνες 1
Λεγεὼν τῶν μαρτύρων 1
Λειμὼν κορυκοφόρος. 24
Λευκοσύροι 8
Λιμὴν παλαιός. 27
Λίμνη ἅλας τίκτουσα 9
Λογγῖνοι. 2
Λούλου φρούριον. 8
Λοχαγὸς 41
Λόχος 43
Λυκανδοῦ θέμα. 20
Λυκαονία 3
Λυκία 3
Λυκίων πόλις 27
Μάγιστρος 3
Μαγνησία 13
Μάζακος 9
Μανδάτωρες. 41
Μαργύλια 26
Μαρτζομάβουλον. 44.
Μαρτυρόπολις 37
Μαρυανδίνοι, dicti βουκελλάριοι. 16.
Μαυσώλου τάφος. 26.
Μεθώνη. 37
Μελανοσύροι 8
Μέναυλον 43
Μένδος 26
Μενσουράτωρες. 42
Μέντωρες 42
Μεράρχαι 43
Μέρος 40
Μεράρχης 40
Μεσοποταμίας θέμα. 19
Μεφερκὶ 37
Μηδάκον. 14
Μήλιτος 13
Μόγολα 27
Μοῖρα, idem quod δροῦγγος 29
Μομψουεστία 8
Μύλασσα 26
Μύρινα 13
Μύρλεια. 14
Μυσοὶ 14
Μωκισσὸς 10
Ναζιανζὸς 10
Νεάπολις 25
Νικομήδεια 15
Νυκόπολις 20
Νύσσα 13
Ξάνθος 26
Ὀδρυσσὸς 38
Ὄλυμπος μύσιος. 14.
Οἰνιὰς 27
Οἴδυμος κόλπος. 26
Ὁπλῖται 44
Ὀπτιμάτων, θέμα 14
Οὐραγός 41
Ὀραγὸς, φύλαξ, τετράρχης. eadem 41
Οὐγγρία. 36. 27
Οὔγγροι. 36. 37
Ὀψίκιον 12
Ὀψικίου θέμα. 12
Ὀψικίου ἔθνη. 14
Ὀψικίου πόλεις 14
Πάρειος 14
Πάριον 13
Παρθένιος ποταμὸς 17
Παρθενούπολις. 15
Παρνασσὸς πόλις. 10.
Πάταρα 26
Παφλαγόνες αἰγύπτιοι τὸ γένος 18
Παφλαγονίας πόλεις. 18
Παφλαγόνων θέμα 17
Γάφος. 28
Πέλαγ. 44
Πένταρχος 41
Πέργαμον 13
Πέργη 27
Περίχθος 38
Πίδασος 37
Πισύης πόλις. 27
Πισιδικὴ 1
Πισιδία. 3

Πλαγο-

Πλαγιοφύλακες. 42
Πομπηϊούπολις. 24
Ποδάλεια 27
Ποτίδαια 37
Πραίνετος 15
Πραίτωρ 42
Πραιτώριον 29
Πρίγκιπες 5
Πριήνη 13
Πρίμος 41
Πρoυβλάστοι 41
Πρίμαχοι 41
Προυσιὰς 14
Προυσιὰς 17
Πρωτονοτάριος τοῦ θέματος. 42
Πρωτοστάτης 41
Πρῶτος τοῦ ὀρδίνου. 41.
Πυδάλεια 26
Πύδνα 37
Πύθια 37
Πύλαι. 14
Πύλος 36
Ρεγέδυρα 10
Ρεγιποδαυτὸς. 9
Ροδουτὸς 8
Ρούσιον 38
Ρυνδακὸς ποταμὸς. 14.
Σαγαλασσὸς 28
Σάγγαρις ποταμὸς. 16.
Σάμου θέμα 30
Σανιάνα φρούριον. 17.
Σάρδεις 13
Σαρδικὴ 38
Σατραπεῖαι. 5
Σουβλβάτωρες. 42
Σεβαστείας θέμα. 20.
Σεκοῦνδος τοῦ ὀρδίνου. 41
Σέλγη. 27
Σελεύκεια. 24
Σελευκείας θέμα. 23.
Σελινοῦς. 27
Σιγγιανῆς ὄρη. 13.
Σίδη 27
Σινώπη 18
Σίπυλον ὄρος 37
Σκέλος 37
Σκρίβωνες, idem quod δαιποτάτοι.
Σκουτάτοι 44
Σμύρνα 13
Σόλοι 24
Σόλοι 29
Σποδενδὸς 8
Σποράδες. 32
Στίχος. 42
Στρατηγὸς 39
Στρατονίκεια. 13. 27.
Στρόβιλος 26
Σύλαιον 27
Σύμη νῆσος 26
Συνστρατιώτης 39
Σώρα 18
Σωτηρόπολις. 37
Τάγμα 1
Τάγμα βασιλικὸν. 21.
Τάγμα ἐξκουβίτων. 21.
Τὰ θερμὰ 9.
Ταμασία. 29
Ταξιάρχης
Ταρσὸς 8
Τορσὸς 25
Ταυρὲς 38
Ταυρικὴ καππαδοκία. 7
Ταυρόπολις 27
Τελμισὸς 26
Τετράρχης φύλαξ. vel οὐραγὸς. 40. 41.
Τεφρικὴ 20
Τέως 13
Τζαμανδὸς 22
Τήιον 18
Τίος 17
Τιτιούπολις 25
Τλῶ 27
Τόπαρχος 38
Τοῦλδον 42
Τοῦρμαι. 14. & 30.
Τουρμάρχαι 6
Τουρμάρχαι 43
Τράλλη. 13
Τραπεζοῦς 19
Τριβόλοι. 44
Τρίκαλα 37
Τρίκη 37
Τρίμυθος 20
Τρίτων 13
Τύανα 10
Ὕπαρχος στρατιωτικῶν, 5
Πόλεων 6
Ὕπαρχοι 5
Ὑπερκεράσται 42
Ὑποστράτηγος. 40

φάλα-

Φάλακρον ὄρος. 20.
Φαυστινούπολις. 19
Φίληθα 27
Φοῖνιξ πόλις. 27
Φοῖνιξ ποταμὸς. 27.
Φοσάτον 41
Φρέγγοι 17
Φράγγων ἀποικία. 17.
Φρύγες 14
Φρυγία καπατιανῆς. 3
Φρυγία σαλουταρία. 3
Φύλαξ, idē quod οὐραγὸς vel τετράρχης 40
Χαλδίας θέμα. 19
Χάλεπ. 38
Χαρσιανὸν μέρος καππαδοκίας. 9
Χαρτουλάριος. 42
Χέμψ. 37
Χῶραι 13. 38

ΤΕΛΟΣ.

SAPIENTISSIMI REGIS CONSTANTINI PORPHYROGENNETÆ.

DE THEMATIBVS LIBER.

Bonauentura Vulcanio interprete.

DE thematibus pertinentibus ad regnum Romanum, vnde appellationem duxerint, & hæ ipſæ appellationes quid ſignificent, & quòd nõnullæ Græcanicæ; aliæ verò nouitiæ & recentioris ſint appellationis. Primùm itaque Anatolici, ſi videtur, mentionem faciemus.

PRIMVM THEMA, DICTVM ANATOLICVM.

THEMATVM appellatio vt mihi quidem videtur, nequaquam eam quam multi opinantur originem habet. neque enim antiqua eſt. neque quiſquam eorum qui hiſtorias ſcripſerũt, eiuſcemodi appella-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

tionis, quæ nunc in vſu eſt, meminit. Olim verò & ab initio legiones quædã per ſingulas prouincias diſtributæ exſtiterunt, quemadmodum legio XL. martyrum, & alia Piſidica, alia Theſſalica, aliæque aliter vocatæ. quæ ducibus & præfectis, ſæpè etiam præpoſitis ſubditæ fuerunt. Atque hæc quidem olim quum reges vnà cum populo expeditiones faciebant, & in eos qui Romanæ ſeruitutis iugum detrectabant, copias ducebant. ac totum ferè orbem terrarum renitentem reluctantemque ſubigerent. quemadmodum Iulius Cæſar, vt admirabilis ille Auguſtus, vt celebratiſſimus ille Traianus, vt magnus ille inter reges Conſtantinus & Theodoſius; & qui poſt illos Chriſtianam religionem ac diuini numinis cultum ſunt amplexi. Neque enim par erat, ipſo rege in exercitu verſante, prætorem deſignatũ. Sub ducibus enim & tribunis degebant; omniaque bellica negotia à regis voluntate pendebant, & populi totius oculi in vnum ac ſolum regem erant coniecti. Quum verò Reges ipſi expeditionibus intereſſe deſierunt, tum demum Prætores & Themata conſtituta. Atque hanc quidem rationem Romanum imperium in hodiernum vſque diem tenuit. Nunc verò quum anguſtius tam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Orientẽ quàm Occaſum verſus Romanum regnum ſit factum, & extremis aliquot prouinciis mutilatum ab imperio Heraclij Libyci, qui poſt eum regnarunt, non habentes vbi aut quomodo potentiam dominatumq́. ſuum exercerent, in paruas aliquot partes imperium ſuum ſecuerunt, & militaria τάγματα Græcũ ſermonem affectantes, patrium verò ac Romanũ repudiantes, conſtituerunt.

Longinos etiam vocabant qui mille militibus, & centuriones qui centũ præerant; & Comites quos nunc Strategos. Ipſum enim Thematis nomen Græcum eſt, non Romanum; ἀπὸ τῆς θέσεως hoc eſt à poſitione, ſiue locatione ita dictum. Anatolicum igitur thema vocatur, non quòd ſuperioris illius ac primi Orientis ſit, vnde ſol oritur; ſed quòd noſtrûm qui Byzantij habitamus, & totius Europæ reſpectu, Anatolicum, id eſt, Orientale dicatur. reſpectu verò eorum qui Meſopotamiam, Syriam, & magnam Aſiam habitant, in qua degunt Indi, & Æthiopes & Ægyptij, dicitur Occidentale & Aſia minor. Oriens enim, vt dixi, Indorum eſt & Æthiopum, & Ægyptiorum, & reliquorum qui Orientem inhabitant. At verò ne prolixiores ſimus, & videamur nonnullis monſtroſa dicere de Thematum appellatione,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

breuiter rei ipſius, ita vt ſeſe habet, veritatem exponemus.

Anatolicum igitur Thema, vt nunc vocatur, à quinque omnino gentibus habitatur. Initium enim à Comopoli, quæ dicitur Merus, ſumit. & dicitur Phrygiæ Salutariæ. Iconiam vſque. Finitima verò Iſauris Taurum verſus, vocantur Lycaonia; quæ verò ad mare & Auſtrum vergunt, & montem qui frigidus dictus eſt, Attaliam vſque, Pamphylia vocatur. Vlteriora autem, & mediterranea, Piſſidia dicuntur. quæ verò à Groino Amorium vſque, Phrygia Capatianes appellatur. at quæ ad mare vergunt, & Cariam diſterminant, Lycia dicitur. Quæcunque igitur ſunt mediterranea, & finitima Tauro, & ad montes Cappadociæ vſque pertingunt, vocantur Anatolica. Sunt enim partes Anatolici thematis. His igitur limitibus Anatolicum thema terminatur, initium quidem habens à Mero, quæ eſt finis Obſequij. pertingens verò vſque ad montes Iſauriæ in longitudinem. quod ad latitudinem attinet, habet quidem à ſiniſtra partes quaſdam Buccellarij, & initium Cappadociæ. Ad dextram autem, Iſauriam, & initium partium Cibarroeotici thematis.

Habes itaque thema Anatolicum. Atque initio

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

initio quidẽ res ita ſe non habuit: ſed agmen militare diuidebatur in præfecturas, quarum aliæ mille, aliæ quingentis capitibus conſtabant. Vnus verò quidam proconſul omnibus agminibus imperabat, quemadmodum poſterioribus temporibus etiam ad Iuſtinianum vſq. mittebatur magiſter agminum præfectus. Cuius rei fidem facit, monumentum quod in Smyrna poſitum eſt Publio cuidam Procos. cuius inſcriptio ita habet. PVBLIVS PROCOS. præfectus Ioniæ, Phrygiæ, Æolidis, Meoniæ, Lydiæ, Helleſponti, Myſiæ, Bithyniæ, Tarſiæ, Galatiæ, Maryadenorum, Ponti, Paphlagoniæ, Cappadociæ minoris & maioris, Iſauriæ & Lycaoniæ, & vſque ad montes Tauri & minoris Armeniæ. Habes præfecturam vnius Procos. Factus verò eſt poſterioribus temporibus alius quidam dux agminum, dignitate Patricius, nomine Iordanes; cuius ſunt argẽteæ tabellæ ſculptiles, quæ in regio Veſtiario aſſeruantur, cum hac inſcriptione. IORDANI PRÆFECTI AGMINVM Orientis & reliquarum gentium Aſiæ minoris. Erat enim hic monarcha Orientis, ſiue minoris Aſiæ. Floruit autem & claruit temporibus Arcadij regis. Anatolicum igitur thema, à quatuor, vti diximus, gentibus habitatur,

tur, Phrygibus videlicet, Lycaonibus, Iſauris, Pamphyliis, & Piſidis. Singulæ autem gentes ſuum habebant principem, dum adhuc liberæ eſſent; & priuſquam iugo Romani imperij ſubderentur. Immiſſo enim iis Romanorum iugo, auctoque eorum regno, omnes in ſeruitutem redacti, & permiſti ſub vno imperio fuerunt. Diuiſæ verò ſunt, factaque ex eis themata, cùm imperium Romanis ab impiis Agarenis conuelli, mutilari & in anguſtum redigi cœpit. Atqui ad Iuſtinianum regem vſque vno Imperio omnes continebantur, etiam regnante Mauricio; cuius rei teſtis eſt Beliſarius, qui ſolus vniuerſi Orientis imperator fuit. Quum verò Agareni Romanos bello infeſtare, eorúmq. ditionē & vrbes deuaſtare cœperunt, coacti ſunt, qui ſubſequuti ſunt reges vnum imperium in exiguas portiones partiri, atque hanc quidem tribuerunt præfecto cuidam, & vocarunt Anatolicam, quòd, vt antea dixi, reſpectu noſtrū qui habitamus Byzantij, Orientem verſus ſita ſit. Olim verò ſingulæ gentes ſuum habebant Principem, & patriis legibus ac moribus regebantur. alij quidem democratiæ, alij regiæ adminiſtrationi ſubiecti. A Romanis verò ſubacti in prouincias diuiſi fuerunt, & in præfecturas & ducatus,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

& in eos qui vocantur conſiliarij; hoc eſt, βουλευταὶ conſultores. Erant porrò etiam quidam eorum Principes, quemadmodum ex Sanctorum martyriis conſtat. Sed & γηειναίειοι. Præfecti autem erant duorum generum. Alij enim prætoriorum, alij vrbium: Ac præfecti quidem prætoriorum inſeruiebant regibus expeditionem faciẽtibus; commeatum exercitui promptè procurantes, & regis tentoria componentes, & vias purgantes. Atq. hæc quidem Romanorum. Quando verò Perſæ imperium obtinebant, & poſt hos Macedones, vniuerſa Aſia in Satrapias diuiſa erat. Atque alius quidem erat Satrapa Lydorum, alius Phrygum, alius Ionum, alius Pamphyliorum, alius Carum, alius Paphlagonum; alius Bythiniorum. & ſimpliciter vniuerſa Aſia minor dicta, prout Perſis viſum erat, & poſtea Macedonibus, diuiſa adminiſtrataque fuit: atque alius quidem rebus ciuilibus præerat, alius verò militaribus. Atq. hæc quidẽ hactenus. Hic igitur eſt terminus Anatolici thematis. Qui verò dicti ſunt τουρμάρχαι. ad miniſteriũ præfectorũ inſtituti ſunt. Significat autem eiuſcemodi dignitas eũ qui præeſt ſagittariis quingentis, ſcutatis trecẽtis, ſtipatoribus centũ. Ita enim habetur in libro Ioãnis Philadelphenſis, qui dictus eſt Lydius.

THEMA SECVNDVM DICTVM ARMENIACVM.

ARMENIACVM quod dicitur Thema, propriam appellationem non habet. Neque enim vetuſta eſt hæc appellatio; ſed eam à vicinis atque finitimis Armeniis eſt adeptum. Imò verò dixerim ſub Heraclio rege, & poſterioribus temporibus huiuſcemodi appellationem accepiſſe. Nam neque Strabo Geographus eius vocis meminit Cappadox alioqui genere, ex Amaſea vrbe: neque Menippus, qui totius orbis terrarum per ſtadia dimenſionem conſcripſit: neque Scylax Caryandenus; neque alius quiſquam eorum qui hiſtoriam ſcripſerunt. Sed ne ipſe quidem Pauſanias Damaſcenus. Atqui recentiorem eſſe hanc appellationem ex eo colligi poteſt, quòd neq. Procopius, neque Agathias, neque Menander, neque Heſychius Illuſtrius, vllam huius nominis mentionem faciat; qui quidem hiſtoriam ad regnum vſque Iuſtiniani conſcripſerunt. Cappadociam enim veteres in tres partes ſecuerunt: In Cataoniam, quæ à Meliteia initium accipit, & in eam quæ à Tauro mõte Taurica vocatur. ac tertio in regionem ipſam mediterraneam. In qua & Cæſarea vrbs eſt,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Cappadociæ metropolis. Veteres autem maiorem & minorem Cappadociam vocant. Ac maiorem quidem à Cæſarea & Tauro, ad Ponticum mare vſque, quam terminat Halys quidem fluuius ab Occaſu, Melitene ab Oriente. Atque hæc quidem eſt maior Cappadocia quod teſtatur Polybius, qui Romanam hiſtoriã ſcripſit, qui terminat Cappadociam à Tauro & Lycaonia, ad Ponticum mare vſque. Ipſa etiam Neocæſaria & Colonea & Melitene vniuerſa, Cappadocia vocantur. Eſt verò nomen Perſicum. Nam quum Artaxerxi regi, aut neſcio an alteri cuidam leo inter venandum occurriſſet, eiuſq. equum inuaſiſſet, oblatus caſu Perſa quidam in hoc leonis occurſu, ſtricto acinace, regem de vita periclitantem liberauit, & leonem interfecit. Hic itaque Perſa quum altiſſimum quendam montem conſcendiſſet, vniuerſamque regionem quoad longiſſimè humani oculi acies pertingere poſſet circumſpiciens, tam Orientem & Occidentem, quàm Meridiem & Septentrionem verſus, omnem eam dono à rege accepit. Hæc porrò narrat Polybius. Atque habitatur quidem Coloneam verſus ab Armeniis. ad mediterranea verò, vbi eſt Amaſea, & Daſymon qui dicitur, à Leucoſyris.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Omnes tamen Cappadoces, etiam vſque ad mare Ponticum habitantes, Herodotus vocat Leucoſyros. ad diſcrimen Syrorum qui vltra Taurum & Ciliciam habitant, qui Melanoſyri dicuntur; Minor autem Cappadocia, quæ nunc inter themata cenſetur, finitima Lycaoniæ & Cæſaream vſque pertingit, extenditur vſq. ad initium thematis Buccellariorum. Deſinit autem & terminatur ad Orientem, Rodentum vſque, & ad propugnaculum quod vocatur Lulli, & vſque ad ipſam Spodendum. Vlteriora ſunt partes Ciliciæ, initio facto à Tarſo, & Mopſi domo, & Adana. Atque ita quidem ſe habet minor Cappadocia, quæ non ita pridem Thematis nomen accepit. Superioribus verò temporibus, ſiue Iuſtiniani, ſiue aliorum quorundam Regũ, Cappadocia in tres partes ſecta, mediterranea pars Charſianum vocabatur; à Charſio quodam præſide, qui tum temporis in bello aduerſus Perſas proſperè geſto celebris erat, atque idcirco in thematis & præfecturæ ordinem in hunc vſque diem relatum eſt. Inferior verò pars ad mare vergens, Armeniacum vocata eſt, quòd ſit regio Armeniis vicina. Superior autem pars finitima Lycaonibus & Tauro, Cappadocia minor: nunc, vt diximus, Thematis appellationem

nacta.

nacta, ſub Regum dominatu fuit vſque ad Auguſtum Cæſarem. Ante verò Romani regni incrementum, ſub Perſica poteſtate erat. Sui verò iuris facta eſt Ariaratha rege ibidem regnante, ex quo etiam lacus ſales gignens, quem modò Barbari Carateam vocant, Ariarathea dicta fuit. Poſt Ariaratham regnauit in ea Archelaus gener Herodis regis Iudæorum. Poſt hunc verò quum iam deſiiſſet gubernatio Regia, in præfecturam à Romanis forma adminiſtrationis eſt immutata; & Proconſul eis leges atque inſtituta præſcripſit. Sunt autem in prima præfectura celebres vrbes; Cæſarea metropolis à magno illo Cæſare Iulio ita appellata. quæ antea vocabatur Mazaca à Mouſoch primo Cappadocum auctore. Altera vrbs Nyſſa: tertia, Therma: quarta Rhegepodautus. Secunda verò Cappadociæ præfectura vrbes habet octo: Thyana, Fauſtinopolin, Cybiſtram, Nazianzum, Eruſima, Parnaſum, Rhegedora, Mociſſum, & propugnaculum quod Corus dicitur. Tertiæ verò Cappadociæ, quæ nunc vocatur Armeniacum, vrbes ſunt ſeptem. Amaſea, Ibora, Zalichus, Antrapa, Aminſus, Neocæſarea, Sinope. Famoſa autem apud omnes eſt Cappadocum gens ob nequitiam, adeò vt prouerbium eiuſcemodi

modi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

modi de illis feratur: Tria cappa peſſima, Cappadocia, Cilicia, & Creta. Et in Epigrammatibus:

Cappadocum mala gens ſemper; ſed peior vbi vrget
Zonæ amor. at lucri peßima vbi afflat [*odor.*
At rufam bis ter qui barbam vellicat, ille
Præ reliquis omnem nequitiam ſuperat.

Et aliud,

Vipera Cappadocis guſtato ſanguine, vicit
Me miſeram, dixit, virus, & interiit.

Ex hac autem adeò infami gente pullularunt, imò verò veluti fulgidæ quædam ſtellæ emicuerunt, vera ſapientiæ laude celeberrimi, & Chriſtianæ fidei propugnatores acerrimi Gregorius ille miraculis editis clarus Neocæſarienſis Epiſcopus, & Phædimus Amaſeus, & rex celeberrimus, qui ſub Licinio martyrium pro fide Chriſtiana ſubiit, & Baſiliſcus Comanēſium archiepiſcopus; qui etiam ipſe martyrio obiit. cum quo etiam conditæ ſunt reliquiæ Ioannis Chryſoſtomi. præterea Baſilius Magnus Cæſariēſis Epiſcopus, & Theologus Gregorius Nazianzenus Epiſcopatum nactus; nunc verò in æde Apoſtolorum, vnà cum patriarchis huius vrbis à pio & Chriſtianæ fidei ſtudioſiſſimo rege Conſtantino conditus, & fratres Baſilij Magni Pe-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

gni Petrus & Gregorius, & Pancratius, & Cæſarius frater Gregorij Theologi. Atque hæc quidem de Cappadocia veluti compendio dicta ſint.

THEMA TERTIVM
DICTVM THRACESIORVM.

QVOD verò nunc Thraceſiorum thema vocatur, olim quidem & ab initio Aſia minor dicebatur. & qui tunc præerat Procos. Præfectus Aſiæ vocabatur. Ac ne externos afferam, ipſemet teſtis eſt veritatis Lucas Euágeliſta & Apoſtolus, qui in Actibus Apoſtolorum idem dicit, vbi mentionem faciens Alexandri, qui tum temporis apud Epheſios primatum obtinebat, eum appellat præfectum Aſiæ. Thraceſiorum verò appellatio hanc originem habet: Temporibus Alyatti Lydorum regis, vir quidam cum vxore & liberis ex Myſia Thraciæ regione, cuius etiam meminit Homerus, ita dicens:

Inſignes & equis, certare & comminus hoſti Myſi.

in eam Aſiæ regionem venit, quæ Lydia dicitur, & prope Sardorum vrbem habitauit. Rege itaque ad murum vrbis conſidente, præteriit Thracis vxor, vrná capite geſtans, manibus

manibus verò colum & fuſum, à tergo autem equus zonæ alligatus erat. atque vrna quidem, quam vertice gerebat, referta erat aqua; manibus verò nens colum & fuſum exercebat. ponè autem equus quem adaquarat, cingulo annexus ſequebatur: Qua conſpecta, rex vehementer admiratus eſt, & vnde, quænam, ex qua vrbe eſſet rogauit. quæ reſpondit Myſiam ſe natione eſſe; eſt verò id Thraciæ oppidum. Rex itaque arrepta ex hac muliere occaſione, miſſa ad regem Thracum Cotyn nomine legatione, colonos inde cum vxoribus & liberis accepit: turbam ſatis numeroſam. Ex hac natione vocati ſunt Aſiæ minoris incolæ Thraceſij: quòd ſit operoſa ac laborioſa, & opere manuario victum ſibi quæritans. Vniuerſum verò Thraceſiorum thema hiſce gentibus conſtat: Lydis, Mæonibus, Caribus, Ionibus. Atque Iones quidem vocantur, qui Melitum & Epheſum incolunt. qui verò mediterranea habitant, Sardiani, Lydi, Mœones, & Cares, & minoris Phrygiæ incolæ. Atque ita quidem ſe habent Thraceſij. Hanc verò hiſtoriam ſcribit Nicolaus Damaſcenus decimo Hiſtoriæ ſuæ libro, qui quidé fuit ſcriba Herodis regis. Thraceſij autem vocati ſunt, quòd ex Thracum regione, vti diximus, orti eſſent.

Sunt

Sunt verò in Aſia vrbes viginti; Prima quidem Epheſus, altera Smyrna, tertia Sardi, quarta Melitus, quinta Priene, ſexta Colophon, ſeptima Thyatara, octaua Pergamum, nona Magneſia, decima Tralle, vndecima Hierapolis, duodecima Coloſſe, quæ nunc Chonæ dicuntur, vbi viſitur celeberrimum templum Michaëlis Archangeli. decimatertia, Laodicea. decimaquarta Nyſſa, decimaquinta Stratonicea, decimaſexta Alabanda, decimaſeptima Alinda, decimaoctaua Murina, decimanona Teo; vigeſima Lebedos; & aliæ nonnullæ. Atque hæc quidem de his.

QVARTVM THEMA, DICTVM OBSEQVIVM.

THEMA verò quod Obſequium dicitur, omnibus appellatione ipſa notum eſt. Obſequium verò Latinè dicitur, id quod Græcorum lingua vocantur ij qui regi ordinis tuendi & honoris cauſſa præeunt. Vnde fit vt qui obſequio præeſt, Prætor non vocetur, ſed Comes & nomine & cognomine dicatur. Obſequij verò ambitus his ferè populis atque gentibus circumſcribitur. A mari enim initiũ ſumens, hoc eſt à ſinu Aſtaceno,

& à

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

& à promontorio Daſcylio ad Tritonem vſque, & montes. Sigrianæ, atque ipſam Proeconeſum, ad ipſam quoque Abydum, Cyzicum & Parium ſe porrigit. Et maritimam quidem oram ab Aſtaceno ſinu incipientem & à Pylis quæ vocantur, vſque ad Mediterranea Olympi, qui Myſius dicitur, & ad regionem Gotthenorum dictam, & ad ipſam Bruſiadem vſque Bithynij habitant. Auſtralem verò Olympi partem, ad fluuium Rhyndacum vſque incolunt Myſij. Maritima autem & Cyzicum inhabitant Phryges & Græci, à Granico fluuio ita dicti, vbi Alexander Macedo primùm prælium cum Perſarum exercitu commiſit. Vlterius verò ad Dorylæum & ipſum Cotuaeum vſque extenditur. ex qua vrbe prodiit celeberrimus ac vetuſtus ille Æſopus, qui fabularũ vſum in vitam humanam inuexit. & vſque ad Comopolim Meri Orientem verſus. Ad occaſum verò deſinit in Abydum. In latitudine autem à Rhindaco fluuio, vſq. ad Comopolim Domateri. Atque hæc quidem eſt ratio Obſequij, quam quidem appellationem ei inditam eſſe diximus, quòd præirent Regem, vt vias & domicilia ei præpararent atque concinnarent. Gentes verò ac populi qui Obſequiũ conſtituunt, ſunt hi, Bithynij,

Myſij

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Myſij, Phryges, Dardanes, qui & Troiani dicuntur. Habet etiam thema Obſequij vrbes celebres: Primam quidem Nicæam, quæ & metropolis dicitur, alteram Cotyæum. tertiam Dorylæum quartum Medæium, quintam Apameam. ſextam Myrlæam. ſeptimam Lampſacum. octauam Parium. nonam Cyzicum. decimam, Abydum.

THEMA QVINTVM, DICTVM OPTIMATVM.

ID quod neſcio quo pacto vocatum eſt thema Optimatum, nihil habet commune cum thematibus. Seruitij enim tãtum cauſa eſt aſſumtum, vtpote miſerrimum, neque turmis, neque drongis cohoneſtatum, & qui his præeſt Domeſticus tãtum appellatur. Siquidem ad miniſteria militibus, quum reges expeditionem aliquam facerent, præſtandum, inſtituti fuerunt: iis inquam militibus, qui in regiis agminibus verſabantur. Quotquot enim in Scholis, & hicanatis, reliquiſque agminibus militabant, eorum ſingulis vnus optimatum cuius miniſterio vteretur, erat deſignatus. Porrò appellatio ipſa tantum ferè in ſe contumeliæ habet, atque vilium hominum, qui apud Romanos Corte-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

lini vocantur; ideoque nec inter themata cenſetur. nec qui eis præeſt, Prætor ſiue ſtrategus appellatur, ſed Domeſticus, Prætori ſubditus & dignitate longè inferior. Gentes verò quæ adimplent, vel potius miniſtrando ſeruilia hæc officia, militibus atque ipſi regi præſtant, ſunt hæ, Bithynij, Thynij, Tharſiatæ: ſed & Phryges attingunt. Habet verò vrbes celebres haſce: Primam quidem Nicomediam metropolim. alteram Helenepolim. tertiam, Prænetum. quartam Aſtacum. quintam Parthenopolim. fluit autem per Optimatum thema Sangaris fluuius, qui ponte ſtratus eſt viſu digniſſimo, quem ſtruxit Iuſtinianus Rex, nunquam ſatis celebratus.

Tu quoque poſt tumidam Heſperiam, Medóſque feroces
Barbaricúmq. gregem quantus erat domitum:
Sangari prævalida fluctus modò fornice vincte
Induperatoris ſeruitio premeris.
Inuie nanque olim ratibus, nulliq́ſ ſubacte
Iam rigida ſaxi compede vincte iaces.

atq. hæc quidem de Themate Optimatum.

THEMA

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

THEMA SEXTVM,

DICTVM BVCCELLARIORVM.

SIMILITER & thema Buccellariorum, non à loco aliquo appellationem accepit, neque à gente aliqua, quæ ita vocaretur, ſed quòd militum aſſeclæ eſſent, & commeatum eis veherent. Buccellarius enim Latina lingua vocatur is, qui rei panariæ cuſtodiam gerit. vt milites expediti, & ab omni onere liberi ad bellum eſſent. Buccellus enim vocatur cibarium circularem figuram præ ſe ferens; Cellarius autem cuſtos panis. Proprio autem & Græcanico nomine Maryandeni vocantur. Cognominati etiam Galatæ. Eſt verò initium huius Thematis à Comopoli Modrenæ, ſiue à compleméto Optimatum, atque ita aſcendens ad metropolim Ancyram;& protendens ſe vſque ad montes Cappadociæ, & vſque ad propugnaculum Saniana dictum, in quæ extéditur Galatarum natio. Sunt verò Galatæ, coloni Francorum. Deducta autem fuit hæc colonia temporibus Attali Pergameni, & Nicomedis Zepoeti filij. Quæ verò mare & Aquilonem verſus ſpectant, ad Aquilonem vſque extenduntur. & ad vrbem quæ Heraclea dicitur; & vſque ad Parthenium fluuium, atq. ipſam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Tium. Comprehendit verò etiam ipſam Claudiopolim, & Cratiam, atque ipſum Baſilæũ, ad montes Paphlagoniæ vſque, & vſque ad Halyn fluuium. Atque hic quidem eſt terminus Buccellariorum. Sunt verò vrbes quæ thema Buccellariorũ adimplent hæ. Prima quidem Ancyra, metropolis Galatarum. altera, Claudiopolis, etiam ipſa metropolis Baryandenorum. tertia, Heraclea. quarta Pruſias. quinta Teium. Gentes verò quæ ſigillatim nominantur, hæ: Galatæ, Maryandeni, Bithynij.

THEMA SEPTIMVM, DICTVM PAPHLAGONVM.

QVOD verò Paphlagonum Thema dicitur, ſtolidiſſima, & contemptiſſima gens eſt; impudentia & nequitia famoſa. cuius etiam Homerus in Catalogo nauium meminit, quòd auxiliares copias ad Ilium Priami vrbem duxerint, ita ſcribens:

Paphlagones duxit pectus Pylæmenis hirtum
Ex Enetis, aruis aptum genus vnde mularum.
Quíque Cythorum habitant, vicinam & Seſamon, & qui

Parthenium circa fluuium tecta alta tenebant,
Cromnamq́; Aegialumq́; & ſublimes Erythinos.

Quocirca & mulorum genus inde primum ortum dicit, manifeſtum prauitatis eorum atque nequitiæ argumentum. Atque hæc quidem Homerus de Paphlagonibus. Maritimæ verò vrbes, Sinope, & Amaſtra, & Teium, & quæ dicitur Aminſus, Græcanicæ ſunt vrbes; & Græcorum coloniæ. Diſterminat autem Paphlagoniam Halys quidem fluuius ab Oriente, ad Occaſum verò Billæus fluuius. Atq. hæc quidẽ eſt Paphlagonia. Sunt autem Paphlagones Ægyptij genere, à Phinæo qui primus Paphlagoniam habitauit. qui quidem filium habuit Paphlagonem; à quo etiam regio appellationem accepit. Habet verò vrbes illuſtres Paphlagonia has. primam quidem metropolim Gangram. alteram Amaſtram. tertiam Soram. quartam Dadubram. quintam Ionopolim. ſextam Pompeiopolim. Sunt enim πομπὴ, id eſt ludibrium, probrum ac reiectaculum generis humani.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

THEMA OCTAVVM,

DICTVM CHALDIÆ.

THEMA verò quod Chaldia vocatur, & metropolis Trapezus dicta, Hellanicæ ſunt Coloniæ. quemadmodum etiam Xenophon in expeditione Cyri dicit. Vlteriora verò ac mediterranea, ſunt minoris Armeniæ primordia. Cuius rei fidem faciunt ipſa nomina. Celtzene ſcilicet, & Syſperites, & Gœſanum. de quibus etiam ſacra Scriptura teſtatur, quarto Regum libro. Aſſyrij enim, cùm Samariæ incolas captiuos abduxiſſent, ad fluuium Gozianũ eos tranſtulerunt. Quod verò Chaldia dicta ſit, à Perſarũ appellatione fluxit, & à patria Chaldia, vnde primam originem ducunt. Vnde & Chaldæi cognominati ſunt.

THEMA NONVM,

DICTVM MESOPOTAMIÆ.

THEMA verò Meſopotamiæ, vetuſtum non eſt, neque vel magnum vel celebre quippiam erat, ſeu obſcurum quoddam, nominis atque appellationis expers clauſtrum. Temporibus verò beatæ mem. Patris mei Leonis profugit Paratucas ille Armenius, &

Tautucas eius fratres, & caſtella quæ iis in locis erant tradiderunt; & dilatata regio præturæ: nomen accepit.

THEMA DECIMVM, DICTVM COLONEA.

COLONEA verò eſt caſtrum munitiſſimum ac præceps, atque ex hoc oppidulo regio appellationem accepit, vt vocetur Colonea. Κολωνὰς enim ardua, editiſſimaque iuga montium Græci vocant. Initium autem eſt minoris Armeniæ. incipiens quidem à Neocæſarea Gregorij Thaumaturgi patria, & à monte Phalacro dicto. Extenditur verò ad Arabracenorum vrbem, clariſſimi illius celeberrimique martyris Euſtratij patriam, pertingens Nicopolim vſque, & oppidum quod Tephrice vocatur, cui dominatus eſt Chryſocher ille famoſus Manichæorũ dux: & Carbeas qui hunc ipſum impietate ſuperabat. quos quidem diſperdidit, & ad infernales lacus detruſit meus auus D. Baſilius regum noſtrorum feliciſſimus pariter & piiſſimus. Atque ita quidem ſe habet Colonea. Prima verò vt iam diximus, Thematis origo à primo Armeniorum initio deducitur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

THEMA VNDECIMVM,

DICTVM SEBASTEÆ.

SIMILITER & Sebaſteæ Thema ex minore Armenia initium habet. Vrbs enim nomen ſuum ἐκ τοῦ σεβαστοῦ, id eſt, Auguſto Cæſare Iulio accepit. qui Cæſar eum dominatum ac principatum primus occupauit, & monarchiam ex πολυαρχίᾳ, id eſt, multorum dominatione cõſtituit. Cæſar autem dictus eſt, non ex ea dignitate; ſed ab inciſione matris ſuæ. Cæſo enim vtero matris, erupit fremens inſtar catuli leonis. Inciſionem verò Romani Cæſuram vocant. Vnde & Cæſar appellatus eſt, ob illam ſectioné vt diximus. Atque hæc quidem de Sebaſtea. Omnes itaque vrbes quæ Cæſareæ dicuntur, ab hoc chariſſimo Cæſare appellationé ſumſerunt.

THEMA DVODECIMVM,

DICTVM LYCANDI.

LYCANDVS non ita pridem inter themata, atque adeò inter vrbes cenſeri cœpit. temporibus nimirum beatæ mem. patris mei. Antea enim vacua ab incolis, & inhabitata erat, tam ipſa quàm Tzamandus; & vniuerſa Armeniæ finitima regio. neque

nomen ipſum vllo in precio aut numero erat. Magnus verò ille & giganti ſimilis Armenius, Angurines Læcaſtriæ gener, Longimanus ille & ambidexter, quem Armeniorum lingua Azatum vocarunt: Ille inquam, quum ad parentem meum veniſſet, ſiue vt profugus, ſiue vt amicus, non ſatis ſcio, famulum habuit celebrem illum Meliam, qui non ita pridem è viuis deceſſit, qui cum parente meo expeditionem fecit infelici illo bello, Bulgari inquam. Quum itaq. in prædicto bello Armenius ab impiiſſimo illo Simeone Bulgaro cæſus eſſet (erat enim præfectus regij agminis, quod Excubitorum dicitur) in quo etiam Theodoſius Protoveſtiarius be. mem. patris mei deſideratus, neq. inter cadauera repertus eſt. Melias de quo modò diximus, ex hac clade ſaluus, quum ad Armenios ſe contuliſſet, induſtrius alioqui, & ad barbaricam prædationem peridoneus, manu Armeniorum collecta, quum arcem etiam huius vrbis, quàm poterat optimè muniuiſſet, paulatim procedens, totius propemodum vrbis ruinas inſtaurauit. atque ita regio vniuerſa in veterem ſtatum reſtituta, Armeniis paulatim fuit referta. quippe quæ fertilis admodum & paſcendis equis ac pecori peraccommodata eſſet. Quocirca

& Thematis appellationem accepit, atque inter celebriores præturas eſt relata. Vrbis verò appellatio vetuſta admodum eſt, ab ipſa Armeniorum gente & lingua ita dicta. Porrò elegans quidam ſermo de hac circumfertur, fabulæ propemodum affinis. Inſcriptio verò in ambitu vrbis expreſſa eſt, ita habens:

QVID CONSTANTINOPOLIS?

QVID LYCANDVS?

QVID THOMAS PROOECVS?

QVID REX?

Cauſa verò huius inſcriptionis hæc eſt. Magnus ille & celebratiſſimus rex Iuſtinianus, quum Romani regni ſceptro potitus eſſet; patruus eius Iuſtinus, vnicus prætor Romanorum agminum Cæſar exiſtens appellatus eſt. Quum itaque omnes Aſiæ minoris partes obiret, tandem Lycandum peruenit. Thomas igitur ille Proœcus eius vrbis, adeò diues pecoris, atque ſacra hiſtoria beatum Iobum fuiſſe teſtatur, obtulit Iuſtiniano donum inſtar ſportulæ, ſummoperè admirandum & memorabile: decem videlicet millia ouium coloribus inter ſe diſcrepantia. Mille nigras, alias albo villo mille, aliaſque mille cineritij coloris: alias mille muſtellini coloris. totidem flauas, totidem variegatas ſiue maculis diſtinctas. totidem

tidem rubras, tótidem auri ſpeciem referentes, vt & rutilanti vellere totidem, cuiuſmodi ferunt fuiſſe celeberrimum illud aureum vellus. & ſimpliciter decem chiliades, diuerſo omnes inter ſe colore erant diſtinctæ. Quod quidem miratus rex, accepto Thomæ dono, iocans iuſſit inſcribi portæ vrbis inſcriptionem, cuius ſuprà meminimus. Hæc vrbs eſt à be. me. parente meo, ob fortitudinem Meliæ de quo modò diximus, ac potius à parente meo rem prudenter æſtimante & conſiderante virtutem eius viri, in Thematum ordinem relata. Atque hæc quidem de Lycando, & finitima ei Tzamando.

THEMA DECIMVM TERTIVM, DICTVM SELEVCIÆ.

SELEVCIA verò pars eſt Iſauriæ, quæ ad occaſum terminatur Tauro mõte, quem incolunt Iſaurij. Ad Orientem verò circumſcribitur montibus Ciliciæ, in quibus ſunt vrbes maritimæ, Prima quidem ipſa Seleucia, deinde Corycus, & Coryceum antrum, & Pratum crociferũ dictum. Præterea Soli & Ægeæ, & Pompeiopolis & Aphrodiſias, & Iſſus Sinusq. eiuſdem appellationis, vbi ſtrennus ille ac celeberrimus Macedo Alex-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

ander inquam Philippi filius, prælium cum Dario Perſarum rege commiſit. His vicina eſt Tarſus Pauli patria. Seleucia igitur primùm neque Thematis appellationem, neque præfecturæ nomẽ habuit; ſed clauſtrum quoddam erat, & ſpecula ob Sarracenorum è Tarſo excurſiones, quod nimirum arduo, & difficilem aditum habente loco ſita eſſet. Optimus verò rex D. Romanus qui latitudinem quodámodo & longitudinem magnitudinémque Imperio Romano adiecit, præturam ex ea fecit. Nomen verò vrbis & quòd vocata ſit Seleucia, à Seleuco conditore qui vocatus eſt Nicanor, fluxit. Vlteriora autem Seleuciæ, & mediterranea, vocantur, Decapolis, id eſt, decem vrbes: quarum quidẽ prima eſt Germanicopolis, altera Titiopolis, tertia Dometiopolis, quarta Zenopolis, quinta Neapolis, ſexta Claudiopolis, ſeptima Erenopolis, octaua Diocæſarea, nona Lauzadus, decima Daliſandus. in qua Scutum magni illius martyris Theodori in fornice templi ipſius pendet. Atque hæc quidem de Themate Seleuciæ.

THEMA

THEMA DECIMVMQVARTVM, DICTVM CYBYRRÆOTICVM.

THEMA verò Cybyrræotarum, ab ipſa quidem Seleucia initiũ ſumit, quæ ad mare Orientis ſita eſt. Deſinit autem in longitudine Occaſum verſus, ad ipſam vſque vrbem Melitũ & Iaſſum; & ad ſinum Bargyliacum, ſiue eos qui Antanij vocantur, in quo ſinu ſita eſt Mulaſſa vrbs celebris, & ipſa Margylia, & Mendus, & quæ dicitur Strobelus; & Halicarnaſſus Herodoti patria, & Artemiſiæ vrbs celeberrima, in qua Mauſoli ſepulchrum exſtat. Si verò Orientem verſus tendas, comperies ſinum qui Ceramicus dicitur, & vrbem eiuſdem cum ſinu appellationis. In extima autem ſinus ora Cnidorum vrbs habitatur. & celebre templum Veneris, in quo & eius ſimulachrum, Praxitelis monimentum omnium citra controuerſiam præſtantiſſimum. Eunti verò rurſus Orientem verſus, ſinus eſt Oedimus nomine; & portus qui Laryma dicitur. cui ex aduerſo ſita eſt inſula Syme. & verſus mare è regione tranſlittoralis Rhodiorum oræ & armamentarij, inſula Rhodus obliquè extenditur, Boream & Auſtrum verſus reſpiciens. Vlterius verò mare traiiciens, celebrem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

brem illam vrbem Telmiſum reperies. deinde Pathara, hinc Xanthum Protogenis illius pictoris patriam; qui Bacchi ædem apud Rhodios pictoriis tabulis illuſtrauit; deinde Lyciorum vrbẽ vnguenta ſpirantem & valdè beatam, in qua magnus ille Nicolaus dei ſeruus vnguenta illa ſcaturit iuxta vrbis nomen. Hinc Phœnix fluuius, & vrbs eiuſdem nominis; mox regia celeberrima, deinde Attali Pergameni vrbs, eiuſdem cum eo nominis. Inde Sylæum, deinde Perge celebris vrbs. mox Side Piratarũ officina. exinde Selga vrbs Lacedæmoniorum colonia. Inde mons Calliſtos dictus, hinc Anemurium, exinde Antiochia minor, vlterius Cybyrra vrbs illa à qua & Thema ignominioſam ac vilem appellationem accepit: Inde Selinus paruum oppidulum. hinc portus dictus antiquus. Inde Seleucia ipſa. Atque hæ quidam ſunt maritimæ vrbes, quas Cybyrræotarum prætor adminiſtrat. ſuperius autem continentem & mediterranea verſus, vbi deſinit thema Thraceſiorũ dictum, incipit quidem ab ipſa Mileto, tranſit deinde Stratoniceam, & quæ vocantur Mogola, & vrbem Piſyam. percurrit etiam eam quæ Hagia dicitur & Tauropolim: pertingit verò etiam Tlon & Oeniadem vſque. Tranſit deinde

deinde Phileta & ipſam Podaleam. pertranſienſque id quod Anemotichos dicitur, pertingit ad vrbem Sagalaſſum. Hinc deſinit in partes Tauri, quas Iſaurij inhabitarunt. Atque hic quidem eſt Thematis Cybyrræotici ambitus. Cybyrræotæ autem appellatio à Cybyrra vili & obſcuri nominis oppidulo, vt diximus, fluxit: eaque appellatio ad ignominiam, non ad laudem indita eſt; quod frequenter res nouas moliti, & refractarios ſeſe aduerſus regum mandata præbuerint. Rhodos autem inſula in meditullio huius Thematis ſita eſt, ad Boream pariter & Auſtrum reſpiciens. Litteræ enim Δ ſpeciem præ ſe fert, triangulari videlicet figura. Dorienſium verò colonia eſt qui ex Peloponneſo, Argiuis & Lacedæmoniis ab Hercule genus ducunt. quemadmodum & Homerus in Catalogo nauium de ea ſcribit:

Quin & Tlepolemus ſatus Hercule, fortis
& ingens,
Ipſe Rhodo naues tertrinas duxit, onuſtas
Magnanimis Rhodiis; Rhodum enim triquetro ordine cingunt
Lindus, Ialyſſúſque, atq. argilloſa Camirus

Atque hæc quidem ita ſe habent.

PRÆ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

PRÆFECTVRA CYPRI.

PRÆFECTVRA Cypri inſulæ à Conſiliario adminiſtrata fuit. vrbes in ea ſunt tredecim; Conſtant. metropolis, Citium, Amathus, Cyrenea, Paphus, Arſinoë, Soli, Lapithus, Cerbea, Cytherea, Tamaſia, Trimythus, ex qua ſanctus Spiridon, Carpaſus. Porrò Cyprus inſula eſt magna & illuſtris, in ſinu Pamphylio ſita, quemadmodum ſcribit Dionyſius Periegetes:

Pamphylio in ponto Cyprus ſe tendit ad ortum.

Appellationem verò ſuam accepit à Cypro filia Cyniri vel & Veneris, vt Philoſtephanus libro De inſulis, & Iſtrus de Coloniis Ægyptiorum ſcriptum reliquerunt. Multi autem ac diuerſi reges antea in ea regnarunt. Diſſipata verò eſt regia eius adminiſtratio ſub Macedonibus, hoc eſt, Ptolemæis. Nam ad Alexandrũ Macedonem, vſq. regibus ſiue Tyrannis paruit. à quibus Tyrannis Anaxarchus Philoſophus ſublatus eſt; poſt obitum Alexandri. Idcirco & Iſocrates Rhetor varias orationes ad Demonicum in ea regnantem conſcripſit. Poſtquam verò Romani eam occuparunt, in præfecturam redacta, & in tredecim, vt diximus, vrbes fuit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

fuit diuiſa. Ac ſucceſſu temporis, eneruatis per negligentiam armis Romanorũ, in Sarracenorum poteſtatem venit, regnante Heraclio. Ac primus quidem in eam quũ irrupiſſet Abubacharus, (cuius pariter & filiæ ſepulchrum ibi exſtat) in ſuam poteſtatem redegit. Beatus verò ac celebratiſſimus inter reges auus meus Baſilius eam in numerum Thematum redegit; miſitque in eam præfectum Alexandrum magni nominis virum; Armeniũ genere, qui & annos ſeptem ei imperauit. Rurſus autem à Sarracenis erepta eſt, quibus & tributum pendit vt antea.

SAMVS INSVLA.

SAMVS inſula appellationem ſuam accepit ab Angæo, & Samia Mæandri fluminis filia. vel quòd ſublimi ac prærupto loco ſita ſit. Veteres enim Græci Σάμον ſublimem locum vocarunt. Huic inſulæ imperauit Polycrates ille feliciſſimus, cuius & Herodotus non exiguam mentionem facit. Ex hac prodierunt viri ſapientiæ laude inſignes, Pythagoras Samius Mneſarchi filius, & Epicurus Neoclis, & Meliſſus aliiq. non pauci. Quum igitur Thematum partitio inſtituta eſt, hanc quòd illuſtriſſima inſula eſſet, me-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

tropolin & caput Thematis naualis conſtituerũt. Penitior ac mediterranea eius regio, & promontorium, quod è regione Sami eſt ipſaque Epheſus & Magneſia, & Tralli, & Myrina, & Teus & Lebedus & Atramyttiũ vſque; vlteriora ac contigua Thraceſiorum præfecto ſiue equeſtris agminis duci, attributa ſunt. Diuiſum autem eſt thema Sami, in turmas duas. vnam quidem Epheſiam; alteram, Atramyttinenſem. Præfectus verò Thematis ipſam vrbem Smyrnam prætorium habuit. Atque hæc quidem de Themate Sami.

ÆGÆVM PELAGVS.

AEGÆVM verò pelagus etiam ipſum inter Themata relatum, ab Ægæo Neptuni filio appellationẽ ſuam accepit: vt volunt ij qui ſcholia in Homerum ſcripſerunt. Nullus autem nunc vſus eſt hiſtoriæ Græcæ, quòd mendaciis ſit referta. At Strabo Geographus eius appellationem aliter deriuat. Siquidem à promontorio Æolidis, quod incolæ Æga appellant, vnde Æegeaticus ſinus initium ſumit, ita dictum eſt, cõmuni cum animali appellatione. Eiuſdem eſt cum Strabone ſententiæ etiam Artemidorus. Pro-

montorium quoddam eſt Æolidis, quod Æga incolæ appellant, à quo & Pelagus eiuſmodi appellationem accepit. Æolidis autem dico, non gentis appellationem, ſed linguæ proprietatem. Græcorum enim lingua in quinque dialectos diuiſa eſt. Primam quidem Atticam, alteram Ionicam, tertiam Æolicam, quartam Doricam, quintã communem, qua omnes vtimur. Atqui à Melito quidem, Epheſum vſque & Smyrnam & Colophonem, Ionum eſt ſedes & colonia, qui quidem Ionum dialecto vtuntur. A Colophone autem, vſque ad Clazomenum, & trans Chium, atque ipſam Mitylenem & Pergamum, Æolum eſt colonia, qui quidem Æolum dialecto vtuntur. Vlteriora his à Lecto & vſque Abydum & ipſam Propontidem, & Cyzicum & flumen Granicum, omnes vocantur Græci. & communi vtuntur dialecto, exceptis Byzantiis: quandoquidem Dorum eſt colonia. Porrò ad Ægæi maris præfecturam pertinent inſulæ Cyclades dictæ, & ex Sporadibus quæ reliquas excellunt Mytilene, & Chius, & ipſa Lemnus. Neque enim ſunt hæ ex Cycladibus, ſed ex iis quæ Sporades dicuntur. Cyclades enim Delum inſulam in orbem ſpargunt, vt ait Dionyſius.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Delum cinxerunt, & Cyclades appellantur. Variis autem hæ ac diuerſis nominibus appellantur. Lemnus, Scyrus, Melus, Amolgus, Thera, Theraſia, & Rinea: Neque tamen ſcio an omnes Cycladum ſint: quòd continentem attingant, atque Helladi contiguæ ſint. Eſt verò Ægæum mare nauigatu & traiectu perquàm difficile. Ingentes enim ac decumanos fluctus voluit, qui nauigantibus montium inſtar aſſurgunt, vel ob denſitatem ac frequentiam inſularum. vel propter Ponti in Abydum defluxum, qui magno impetu in has inſulas fertur, eiſque illiditur. A Lecto autem ad Propontidem vſq. & Cyzicum & Parium, atque adeò ipſe Helleſpontus & Præconeſus, ad Rhindacum flumen vſque & ipſum Daſcylium & Ciænum ſinum, Ægæi maris præfecto adſcribuntur. Atque hæc quidem de Themate Ægæi maris.

FINIS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

NOTÆ

BONAVENTVRÆ VVLCANII.

MVLTA *ſunt benigne Lector, in hoc Conſtantino Porphyrogenneta Officiorum rerumque militarium nomina, quæ vt nouitia & poſterioris æui, partim à Latinis mutuata, partim corrupta, multū negotij non mihi tantum, ſed doctiſſimis etiam noſtri æui viris, quorum ego me admiratorem libens profiteor, faceſſent. Quibus certè lucem non exiguam adferre potuiſſet codex manuſcriptus De officiis Palatij, ſiue aulæ Conſtantinopolitanæ, cuius quum ego ante annos circiter viginti, CL. V. Ioachimo Hoppero Belgico in Hiſpaniis Præſidi, copiam feciſſem, periit mihi, vnà cum optimo illo doctiſſimoq. viro. Cum tamen* ἀντίγραφον *eiuſdem Libelli in Bibliotheca Chriſtianiſſ. Gallorum Regis aſſeruari intelligam, & aliud in Bibliotheca Auguſtana exſtare ſciam; bona ſpes me habet, fore aliquando, vt aut mea, aut quod non*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

inuiderim, alterius alicuius opera, authori ſimul & ſibi hac in parte ſubueniatur. Interea nonnulla quæ mihi in mentem venerunt delibabo potius, quam iuſtis annotationibus explicabo. ac primum de authore ipſo, tituloque libelli pauca adiiciam.

Pag. 1. Κωνσταντίνου. De Conſtantino Leonis Imp. filio multa extant apud Zonaram, Cedrenum, Glycam, Manaſſem & alios hiſtoricos è quibus paucula tantùm quæ ad inſtitutum faciunt, decerpam. Zonaras itaque Annalium tomo tertio, vbi vitam eius perſequitur, inter alia ſic ait: ἦν δὲ Κωνσταντῖνος τὰ πρὸς θεὸν εὐσεβής, καὶ λόγοις προσκείμενος. ὡς ἔστι καταμαθεῖν ἐκ συγγραμμάτων αὐτοῦ, ἀλλά μέν τοι καὶ ἐξ ἐπιστολῶν, ἃ κἂν μὴ πρὸς τέχνην ἠκρίβωντο τὴν ῥητορικὴν, ἀλλὰ γε σχήμασι ταύτης καὶ πᾶσιν ἰδέαις ποικίλλονται. ἐδίδου δὲ καὶ ῥυθμοῖς ἑαυτὸν, καὶ μέτροις παντοδαποῖς. γνοίη δ' ἄν τις τοῦτο ἐξ ὧν ἐπὶ θανούσῃ αὐτῷ τῇ κοινωνῷ τοῦ βίου, ἐμμέτρως ἐθρήνησεν. ἐπεμελήθη δὲ καὶ τῆς φιλοσοφίας αὐτῆς, ἐπιλελησμένης ἤδη σχεδὸν, ἀλλὰ μὲν τοι καὶ τῶν ἐπισήμων διδασκάλους ἐπιστήσας, καὶ ἀναζωπυρήσας ἐκλειπούσας αὐτάς. E quibus patet Zonaram, in recenſendis alioqui taxandiſque Conſtantini vitiis, iniquiorem, virtutes tamen illius egregias planeque regias, illaudatas præterire non potuiſſe. Præclarum enim eſt hoc elogium, quod Imperatorem, pietatis, literarum, eloquentiæ, poëtices, adde etiam philoſophiæ ſtudioſum fuiſſe prædicet. imò verò quod extinctum propemodum ea tempeſtate Philoſophiæ ſtudium ſuſcitarit, & ab interitu vindicarit,

dicarit,

dicarit, conſtitutis inſignibus ſcientiarum profeſſoribus.

Ex carminibus Conſtantini huius, nihil quod ſciam exſtat. Reperi tamen inter Schedas meas verſus hos Politicos, quibus oratio Leonis Imperatoris moribundi iam deſcribitur. quorum quidem authorem Conſtantinum Leonis F. vix dubito. quos non abs re duxi huic loco inſerere.

Τίνας λόγους εἶπε Λέων ὁ βασιλεὺς τελευτῶν.

ΤΟΝ Κωνσταντῖνον δέσποτα, καὶ ἀδελφὸν ὡς τέκνον
Ὡς σπλάγχνον, ὡς καρδίαν σου περίθαλπε καὶ σκέπε.
Εἴ τι καὶ πταίσας ἔδοξα μηδενὸς μνήμην λάβῃς.
Οὐ γὰρ παντὶ τῷ λέγοντι εἰς μάτην συνηπήχθην.
Ὅμως εἰ καὶ ἐλύπησα, καιρὸς νῦν ἀφιέναι,
Ὁ γὰρ *ἔστηκε θάνατος ἀπ᾽ ἀλλήλων.
Οἱ φημεροὶ παρέστησαν ἑταῖροι τῶν πραχθέντων.
Οἴμοι οἴμοι τίς γίνωμαι; οὐδεὶς γὰρ ὁ οἰκτείρων
Τί μοι ἐσθὴς πολύχρυσος, ποῦ τὰ στεμμάτων κάλλη;
Οὐχὶ ὡς χόρτος ἅπασα ἡ τῶν ἀνθρώπων δόξα;
Τὶ βασιλεὺς πολύολβος, τὶ πένης, τὶ δυνάστης;
Λοιπὸν ἐλθὲ ὦ δέσποτα καὶ ἀδελφὸν ἀσπάζου
Οὐκ ἀδελφὸν, λυξοῦται γὰρ βασιλεὺς ἄλλος ἔφη.
Ἔλθετε καὶ θεράποντες τοῦ ἱεροῦ κοιτῶνος
Οὐκέτι τῷ κυρίῳ γὰρ ἐμοὶ διακονεῖτε

Φιλάγαθε παράστηθι παρθένε καὶ βοήθει,
Ἐν οὐδενὶ γὰρ ἔσχηκα ἑτέρῳ τὴν ἐλπίδα.
Οἶδας θεὲ τὰ κρύφια, ἐτάζεις τὰς καρδίας,
Ἀντίθες μου τοῖς πταίσμασι τῆς πίστεως τὸ ζέον,
Υἱὲ μου σῶζε λέοντα, οὐκέτι γὰρ θεάσῃ
Υἱὲ δι' ὃν μακρυύομαι πατρὸς τοῦ οὐρανίου,
Τέκνον ἐμὸν γλυκύτατον τὸν ἀδελφόν μου ἕξεις
Μετὰ θεὸν φιλάγαθον πατέρα καὶ δεσπότην,
Οὐκέτι τέκνον βλέπω σε, οὐκέτι περιλάβω
Οὐκέτι ἐγκαλίσομαι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου
Ὀστᾶ καὶ δέρμαθ' ἅψατε. ἡ σὰρξ γὰρ παρερρύη
Ἄνευ σαρκὸς ὁ τάφος μου δέχεται βασιλέα.
Τῷ τάφῳ ἐπιγράψατε, ΛΕΩΝ ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ
Ὁ μόνος ὑπὲρ ἄνθρωπον τὸν θεὸν παροργίσας.
Μέμνησθε πάντες μέμνησθε λέοντος τοῦ δεσπότου
Ψάλατε καὶ θρηνήσατε καὶ παντί τε θρηνεῖτε.

Ἀλφάβητον εἰς τὸν λέοντα βασιλέα.

Δότε μοι θρήνους ᾄδοντι, θρηνήσω μου τὸν φίλον,
κλαύσομαι τὸν δεσπότην μου, ῥοίσω πηγὰς δακρύων

Michaël etiam Glycas Siculus Annalium ſuorum lib. 4. Conſtantinum Leonis Imp. filium diſciplinas liberales, Arithmeticam, Muſicam, Aſtronomiam, Geometriam, & vniuerſam ſimpliciter Philoſophiam, quæ multis annis ſuperiorum Imperatorum inſcitia negligentiaque perierant, ſtudio ſuo reſtituiſſe teſtatur.

Idem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Idem ei Elogium alij etiam Hiſtorici Græci tribuunt. Ex Latinis Ioannes Baptiſta Egnatius Venetus libro De Cæſaribus primo, Conſtantinum literas optimasq́ue diſciplinas ab interitu vindicaſſe ſcribit. & librum Romano filio reliquiſſe, in quo ſummam totius Imperij, ſociorum omnium fœdera, hoſtium vires, rationes, conſilia explicuit. quem nos (inquit Egnatius) in Bibliotheca noſtra tanquam theſaurum ſeruamus; in quo multa de Venetis etiam noſtris Imperator ipſe diſſerat. Qui quidem, vt reuera eſt, Theſaurus vtinam aliquando communi bono, ex βιβλιοτάφῳ illo eruatur, publiciq́ue iuris fiat.

Ibid. πορφυρογεννήτης: Reliqui Latinè nomen Porphyrogenneta, quòd ita ab hiſtoricis vſurpari videam. Ratio nominis ſignificare videtur Eum qui, vt hodie loquuntur, Rex natus eſt, hoc eſt ad quem purpura, inſigne regium, atque adeo ſucceſſio in regnum ipſo ortus iure pertinet. Tametſi Io. Leunclaius in Annalibus Cōſtantini Manaſſis ab ſe verſis, vbi ille Conſtantino oculos ab Eunuchis, iuſſu matris ſuæ Irenes erutos fuiſſe ait. quo loco Manaſſis verba ita habent: ***Et quidem eo ipſo in loco viſum oculis effoßis amiſit, quo in loco primum radios ſolis aſpexerat. Solent autem domum illam nuncupare Porphyrum, hoc eſt purpuram***, ad marginem annotauit, ***Ab ea domo Porphyrogenitos***, vt ipſe loquitur, dictos. Fides ſit penes authorem.

Περὶ θεμάτων: Varias eſſe τοῦ θέματος ſignificationes nemo ignorat. Gloſſæ Veteres interdum interpretantur θέμα, Poſitionem, Caſum. interdum θέμα τοῦ ἀνθρώπου, Conſtellationem, quód idem eſt ac Poſitio. Interdum, Legio, τάξις, θέμα. Ex quo liquet

θέμα idem eſſe quod τάξιν, vel τάγμα; hoc eſt Legionem. Iuſtinianus Imperator in Nouellis plerumq. hæc τάγματα vocat στρατιωτικοὺς καταλόγους. Homerus τέλη vocat. ιλ. η. Δόρπον ἔπειτα εἵλοντο κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσιν. vbi Euſtathius interpretatur, ἐν τελέεσι explicationem eſſe τοῦ κατὰ στρατὸν. & per τέλη ſignificari τὰ στρατιωτικὰ τάγματα. οὐ γὰρ μονὰξ, inquit, ἐδόρπουν, ἀλλὰ στρατιωτικῶς κατὰ ἴλας καὶ τάγματα, hoc eſt, non ſingulatim, ſed militarem in morem turmatim & legionatim cœnaſſe. Quò magis miror quid illi in mentem venerit, qui hunc Homeri locum ita vertit, *Dilapſi cœnatum omnes quo quenque ferebat, Aut fors, aut ratio* & ſuperiorem illum Homeri verſum,

Νῦν μὲν δόρπον ἕλεσθε, κατὰ στρατὸν ὡς τὸ πάρος περ.

Nunc abeat cœnatum quiſque per vrbem.

Adiiciam etiam hoc. annotaſſe Euſtath. τὸ στρατιωτικὸν τάγμα ἱερὸν, ὅ ἐστι θεῖον, ὅτι θετικῶς λέγεται. Quod quidem non alia ratione ei conceſſerim, quàm ſi de regio agmine dicatur. Ita enim paſſim θεῖος οἶκος, θεῖος κοιτὼν, & θεῖον πατριμόνιον. Sophocles verò in Antigono etiam πάγχαλκα τέλη vocat fortaſſe τὰ ὁπλιτικὰ τάγματα. Quò fit, vt Hier. Wolfio non aſſentiar, qui θέματα prouincias vertit in Zonara: vt nec Enimundo Bonifidio & doctori innominato cui id acceptum fert, qui Annotionibus ſuis in Ius Orientale locum illum ex Cõſtitutione Iſaacij Cõneni, καὶ ἡ σύμφωνος κατάθεσις τῶν ὅλων θεματικῶν παρέστησε τῇ βασιλείᾳ μου, interpretatur, θεματικῶν *prouincialium*. quos ego potius *Legionarios* verterim. Inter τάγματα verò, ſiue Legiones, & θέματα hoc tantum eſt differentiæ. quòd illa florente Imperio Romano vt iuſtæ Legiones ita dictæ fuerunt, quæ poſtea imminuto truncatoque Heraclij temporibus eodem imperio

imperio, θεμάτων appellationem, deſciſcentibus à veteri amplitudine legionibus ſint conſecuta. quod ipſum teſtatur Conſtantinus hic noſter dicens: ἀλλὰ πρώην καὶ κατ᾽ ἀρχὰς τάγματα τινα καὶ λεγεῶνες ὑπῆρχον ἀναγεγραμμέναι κατ᾽ ἔθνος. è quibus legionibus recenſet Legionem XL. martyrum, de quibus Baſilius, οὗτοι ἡλικίας ἀκμῇ καὶ δυνάμει τῇ καθ᾽ ἑαυτοὺς πάντων διενεγκόντες, εἰς τοὺς στρατιωτικοὺς τελεῖν ἐτάχθησαν καταλόγους. hoc eſt, vt vertit Budæus, In cohortes & numeros Legionum allecti ſunt. τάγμα verò Leo Imperator ἐν τοῖς τακτικοῖς, idem facit quod βάνδον.

Pag. 2. ὑπὸ δοῦκα. Procopius lib I. De bello Perſ. οὐδεὶς γὰρ οὔτε ῥωμαίων στρατιωτῶν ἄρχων, οὓς Δοῦκας καλοῦσιν, οὔτε Σαρακηνῶν τῶν ῥωμαίοις ἐνσπόνδων ἡγούμενος, οἱ φύλαρχοι ἐπικαλοῦνται.

Ibid. Πραιπόσιτον.] Præpoſitorum appellatio latè patet. Et in Nouellis Iuſtiniani reperio πραιπόσιτον τῶν θείων κοιτώνων, titulo ἐνδοξοτάτου.

Ibid. στρατηγὸν. verti Prætorem. Ita Gloſſ. veter. Prætor στρατηγὸς, quod ipſum confirmat Iuſtinianus Imp. Nouel. κθ. inquiens, πραίτωρα παφλαγονίας Ιουστινιανὸν ἔξεστι γὰρ αὐτὸν ἑλλάδι γλώττῃ καὶ στρατηγὸν καλεῖν. Et eſt omnino ratio nominis vtrobiq. eadem. Prætor enim dictus, quod præeat copiis, velut Iuſtinianus loquitur Nouell. ιδ. ἐκ τοῦ πρὸ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἰέναι καὶ προστάττεσθαι. στρατηγὸς, ἀπὸ τοῦ ἡγεῖσθαι τοῦ στρατοῦ. Iuſtinianus Nouell. κε. Ῥωμαῖοι γὰρ οἱ πάλαι τοὺς σφῶν αὐτῶν στρατηγοὺς, πραίτωρας ὠνόμαζον τῶν στρατευμάτων τοῦ ἡγεῖσθαι παρεῖχον. quam quidem Prætoriam dignitatem apud Romanos conſulari antiquiorem fuiſſe tradit, & Nouell. κϛ, Prætorem Romanum στρατηγὸν ὁμοῦ καὶ νομοθέτην fuiſſe tradit, peneſque vnum Pacis & belli, politicarum & bellicarum rerum curam adminiſtrationem

ſtrationemq. extitiſſe. Quam quidẽ ſocietatem, armorum ſcilicet & legum, quum Iuſtinianus longè optimam iudicaret; & longinquitas temporis, abuſuſque eius comes hæc ita ſeiunxiſſet, vt in pleriſque Oriẽtalis Imperij alius eſſet ἄρχων πολιτικὸς, alius στρατιωτικὸς, qui ſtatus perpetuis contentionibus erat obnoxius, ἀεὶ μὲν, vt ipſe Imperator ait, πρὸς ἀλλήλους φιλονεικοῦντες, ἀεὶ δὲ μαχόμενοι: Imperator inquam, publicæ tranquillitatis & ſalutis ſtudioſiſſimus, duas haſce dignitates in vnam veteri Romanorum more reuocauit, vnumq́ue Prætorem, τὸ ῥωμαίων ὄνομα στρατηγικῶς (?), vt verbis eius vtar, deſignauit. παρέχων αὐτοῖς ἐξουσίαν ὅπλων τε καὶ νόμων. Hiſce verò Prætoribus ſiue στρατηγοῖς ita abs ſe deſignatis, honorificæ memoriæ cauſa Prætoris IVSTINIANI nomen indebat. ὥστε καὶ τὸ τῆς ἀρχῆς ἔχειν ἴδιον, καὶ τὸν ἀρχηγέτην συνονομάζειν τῷ πράγματι. vt ipſe met de Proconſule Iuſtiniano Cappadociæ teſtatur Nouella λ. Sed hæc de Stratego nimis fortaſſe multa. Hoc tantùm adiiciam, Strategum ſiue Prætorem, abſente tantum Rege, ita vocatum. quum verò Rex ipſe expeditionem faceret, non Strategos, ſed duces, ἡγεμόνας, & præpoſitos appellatos fuiſſe eos quorum opera Rex in exercitu adminiſtrando vteretur, quæ & Conſtantini mens eſt.

Ibid. Ηρακλείου τοῦ λίβυος:] Heraclij enim temporibus Sarraceni Maomethe duce caput extulere, & Rom. imperium iam tum alioqui Perſarum armis concuſſum, magnis cladibus affecerunt. fuit verò hic Heraclius filius Heraclij στρατηγοῦντος ἐν ἀφρικῇ καὶ λιβύῃ, vt teſtatur Zonaras. Vnde & id cognominis ei à Conſtantino noſtro inditum.

Ibid. Λογγίνους.] Longini appellationẽ pro eo qui

mille

mille viris præeſſet, non agnoſco. quem Tribunum à Romanis vocatum, vt Centurionem qui centum, nemo neſcit. Sed quum Tribuni appellatio cũ Longino nulla ferè literarum affinitate conueniat, iudicent de eo doctiores.

Pag. 3. 9. Ἀσία μικρά.] Hæc ipſa hodie Natolia vocatur, corrupto ſcilicet vocabulo ab Anatolia. quæ verborum truncatio, in vulgari hodie Græcorum lingua eſt admodum frequens, vt νὰ pro ἵνα, δὲν pro μηδὲν, στὴν pro εἰς τὴν. de quibus aliâs in Lexico ἑλληνικοβαρβάρῳ. Vocant verò etiam hodie Græci τὴν ἑλλάδα, λεβάντης, eâdem cum Anatolia analogiâ. ita Galli, Hiſpani & Itali, *Leuante*, tractus Orientales vocant.

Pag. 4. εἷς δέ τις ἀνθύπατος.] Iuſtinianus Imperator Nouella λ. νενομισμένον γὰρ τοῖς πάλαι ῥωμαίοις ὂν τὰς ἐπαρχίας ἀποκληροῦν ἢ τοῖς γινομένοις ὑπάτοις, ἢ τοῖς ἀντ' ἐκείνων στελλομένοις (οὓς ἀνθυπάτους ἐκάλουν) διὰ τοῦτο καὶ τὴν Καππαδόκων ἀρχὴν ἀνθυπατείαν εἶναι βουλόμεθα, ἣν τινι ῥωμαῖοι πρότερον τὴν ἐν ἀφελείᾳ κατεκόσμουν ἀρχήν.

Ibid. ἐκράτει ὅλων τῶν ταγμάτων.] qui quidem dubito an eo nomine μονοστρατηγὸς ſit dictus. quæ appellatio poſtea etiam occurret.

Ibid. μάγιστρος.] Iuſtinianus Imperator Nouel. λ. ὀνομάζεσθαι δὲ βουλόμεθα κατ' οἰκίαν ἑκάστην, κινδυνεύῳ τῆς ὅλης κομητιανῆς τάξεως, καὶ τῶν δεκαρχιῶν τῶν προστατούντων, (οὓς δὴ μαγίστρους πρώτους καὶ δευτέρους καλοῦσιν) ἑτέρους τοὺς μεθ' αὐτοὺς εὐθὺς ἀποκειμένους δεκάρχους, ἵνα ὡς εἴρηται κατ' οἰκίαν ἑκάστην.

Ibid. ἔξαρχος.] malim legere, ἔπαρχος, præſes prouinciæ. Ita Gl. Veteres.

Ib. μινσέεια.] μινσέεια quid ſint nõ ſatis ſcio. Verti meo periculo *Tabellas*. Alius, ſi fallor, diuinet rectius.

Pag. 6.

Pag. 6. γκεινιάρειοι.] Neque hoc vocabulum mihi vſpiam occurrit. quò fit vt Scriniarij legendum putem. Suidas, σκεινιάρειος ὁ χαρτουλάρειος τοῦ ἐπάρχου, ὁ αἴρων τὸ σκεύνιον ἤτοι τὸ κιβώτιον. Vocantur verò etiam hi magiſtri Scriniorum.

Ibid. ἄπληκτα.] Verti, Tentoria: tametſi Leo Imperator, ἐν τοῖς τακτικοῖς interpretatur ἄπληκτον, τὸ φωσσάτον. Meminit huius appellationis author Etymologiarum Græcarum in voce Κομενταρήσιοι. inquiens, ὑπασπιζόντων αὐτῶν ἀπληκταρείων καὶ κυβικυλαρείων μετὰ πλήθους ῥαβδούχων. At vide num legendum ſit τὰ πλεκτά. Gloſſarium Vetus, πλεκτά, τὰ προσφερόμενα τοῖς τείχεσι μηχανήματα. *Hæc erre. Singulare non habet.* Vbi putarim legendum pro *Hæc erre*, Gerræ. id eſt crates vimineæ.

Ibid. τουρμάχαι.] Malim legere τουρμάρχαι. vt & apud Zonaram legitur in vita Leonis Armenij τουρμάρχην τοῦ τάγματος τῶν φοιδοεράτων προεχειρίσατο. Τουρμάρχαι verò alio nomine μεράρχαι dicebantur. Idem enim eſt τοῦρμα quod μέρος. quod ex Leonis Imperatoris τακτικοῖς liquet. Nam ille, μέρος, inquit, ἐστὶν ἡ τοῦρμα, hoc eſt, τὸ ἐκ τριῶν μοιρῶν ἤγουν δρούγγων συγκείμενον ἄθροισμα.

Ibid. δεξιολάβους.] Vox hæc occurrit in Actis Apoſtolorum cap. 23. vbi vulgata verſio habet, *Lancearios*. quia Græci ſtipatores principum δορυφόρους vocant. Eraſmus eo loco idem facere videtur δεξιολάβους, quod δεξιοβόλους. i. dextros & peritos funditores aut iaculatores.

Pag. 7. τὴν γὰρ καππαδοκίαν.] De Cappadociæ laudibus multa Iuſtinianus Imp. Nouell. λ. atque inter alia, ait: γῆ τε αὐτοῖς ἐστὶ πολλή τε καὶ θαυμαστὴ, καὶ οὕτως ἀρέσασα τῇ βασιλείᾳ, ὡς καὶ ἀρχὴν ἐπιστῆσαι τοῖς ἐκεῖσε κτή-

σεσιν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

στιν ἰδίαν, τῆς πολιτικῆς ἀρχῆς ἐκ ἐλάττω, μᾶλλον μὲν οὖν καὶ μείζω.

Ibid. ἐν ᾗ Καισάρεια ἡ πόλις.] Iuſtinianus Imper. præclarum huic ſimul & Cæſari elogium tribuit eâdem Nouella. πολυανθρωποτάτη τε γὰρ καθέστηκε, inquit, de Cappadocia loquens, καὶ πόλιν τε παρέχεται μεγίστην, τὴν τοῦ φιλτάτου Καίσαρος ἡμῖν ἐπώνυμον, τοῦ δόντος ἀρχὴν ἀγαθὴν τῇ καθ' ἡμᾶς μοναρχίᾳ. δι' ὃν ἐν ἅπασι τοῖς τῆς γῆς ἔθνεσιν ὀνομαστότατόν ἐστι τὸ τοῦ Καίσαρος ὄνομα, καὶ ὥπερ ἡμεῖς ἀντ' ἄλλου τινὸς τῶν τῆς βασιλείας συμβόλων σεμνυνόμεθα. Hanc ciuitatem, μίαν μὲν τῷ περιβόλῳ, διπλῆν δὲ ταῖς γνώμαις, atque adeo totam Cappadociam; ſub vnum Proconſulē redegit Iuſtinianus: penes quem eſſet poteſtas τῶν πολιτικῶν, τῶν στρατιωτικῶν, καὶ τῶν ταμειακῶν, quorum officiorum diſtractio, frequentes antea diſſenſiones excitabat.

Pag. 8. τμηθείσης τῆς Καππαδοκίας εἰς τρία μέρη] Iuſtinianus Imp. vniuerſam Armeniam in quatuor partes diuiſit. Intimæ, metopolim facit Iuſtinianopolim, antea Bazanin, vel Leontopolim dictam. cui vrbes tribuit, Theodoſioupolim, Satalam, Nicopolim, & Coloneam. Atque hæc quidem Armenia olim Prima dicta fuit. Secundam Armeniam facit, eam quæ antea Prima appellata fuit, eique metropolim ſtatuit Sebaſeam. Tertiam Armeniam facit, quæ antea Secunda dicebatur: cui metropolim ſtatuit Melitenem, πόλιν ἀρχαίαν καὶ ἐπίσημον ἐν καλῷ τε γῆς καὶ ἀέρος κειμένην, καὶ οὐ πόρρω διεστῶσαν τῶν τοῦ Εὐφράτου ῥευμάτων. Quartā Armeniam facit, quæ antea nullā prouinciæ formā habebat, ex diuerſis barbaricis nominibus collectā, & Tzophanene vel Tzophane, & Anzetene vel Aſthianene dicta fuit, per Satrapas gubernata, cui vrbē tribuit τῶν Μαρτυροπολιτῶν.

Pag. 11.

Pag. 11. θρακήσιοι δὲ ἐπεκλήθησαν.] Aliam θρακησίων originē adfert Euſtathius in Dionyſium. De Thracum verò fortitudine præclarè Iuſtinianus Nouel. κϛ. ἐκεῖνο τῶν ἀνωμολογημένων ἐστὶν ὅτι περ εἴτις τῶν θρᾳκῶν ὀνομάσειε χώραν, εὐθὺς συνεισέρχεται τῷ λόγῳ καὶ τις ἀνδρεία, καὶ στρατιωτικοῦ πλήθους καὶ πολέμων καὶ μάχης ἔννοια. ταῦτα γὰρ ἐγγενῆ τε καὶ πάτρια τῇ χώρᾳ καθέστηκεν ἐκείνῃ.

Pag. 12. γυνὴ τοῦ θρᾳκὸς ἐπὶ μὲν τῆς κεφαλῆς βαστάζουσα στάμνον.] Ælianus libro De animalibus VII. cap. 12. aliter hanc hiſtoriam narrat, Pæoniis mulieribus eam laudem tribuens. Τῇ μὲν κεφαλῇ, inquiens, φέρουσιν ὑδρίαν μεστὴν ὕδατος, καὶ τὸν αὐχένα ἀνέστησαν, ὥς τε αὐταῖς βαδιζούσαις, ἄτρεπτον τε καὶ ἀκλινῆ διαμένειν τὴν ὑδρείαν. ἐξαρτήσαται δὲ τοῦ κόλπου θηλάζουσι τὰ βρέφη: καὶ εἰς τὸν βραχίονα τὸν ῥυτῆρα ἐνάψαται, τὸν δὲ τοῦ γήμαντος ἵππον εἰς ἀρδείαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χερσὶ νήθουσι λίνον. quo etiam loco adiicit Darium conſpecta aliquando muliere hoc apparatu inſtructa, ad ſubigendos Pæonas accenſum.

Pag. 13. Ὀψίκιον γὰρ ῥωμαϊστὶ λέγεται.] Meminit & Zonaras τοῦ θέματος ὀψικίου. Latinum nomen eſſe conſtat Obſequium & Obſequelã. quod interpretans Conſtantinus ait, τοὺς προπορευομένους ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως. cui poſtea pag. 14. adiungit, καὶ διὰ τὸ καταρτίζειν καὶ διευθύνειν τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ καὶ μονάς. Enimundus Bonifidius Suetonij locum in Auguſto, *Alias item nationes malè quietas ad obſequium redegit*, videtur interpretari de Prouincia. vt & θέμα accipit pro regione in formam & quaſi poſitionē prouinciæ redacta. de quo ſupra. Ego verò, per Obſequium nihil aliud ſignificare Suetonium crediderim, quàm nationes illas in ordinem redactas, & ad officium compulſas.

Pag. 14. γραικοὶ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ γρανικοῦ] Idem poſtea adfert, pag. 32. vbi de Dialectis Græcorum agit.

& quinam

& quinam communi dialecto vſi ſint deſcribit.

Pag. 15. θέμα ὀπτϊμάτων.] Optimatum appellationem vnde fluxerit neſcire ſe teſtatur ipſe Conſtantinus, quum ait, τὸ καλούμενον οὐκ οἶδ᾽ ὅπως θέμα ὀπτίματος. Sed nec ego id vocabuli apud vllum authorem hac ſignificatione reperio. Quò fit, vt dubitem an *Optionum*, reponendum ſit. Optiones verò eſſe erogatores militaris annonæ notum eſt. Procopius III. de bell. Vandalico, ὃς ἐπιμελεῖται τῆς περὶ τὴν οἰκίαν δαπάνης, ὀπτίωνα τοῦτον καλοῦσι. Etymologiam nominis adfert v. cl. I. Cuiacius, quod duces eos ſibi optent diuidendæ annonæ cauſa, quaſi adiutores, quò facilius cetera munia militaria obeant.

Ibid. μήτε τούρμαις, μήτε δρούγγοις τετιμημένον.] De turmarcha diximus ſupra. Ex quo cõſtat, Turmam, tribus Drungis conſtare. Drungus verò vel alio nomine μοῖρα authore Leone Imp. eſt, τὸ ἐκ ταγμάτων ἤτοι ἀνδρῶν τῶν λεγομένων κομήτων συγκείμενον πλῆθος. & Drungarius, ὁ μιᾶς μοίρας ἄρχων. Drungi voce vſus eſt Flauius Vopiſcus in Probo, *Omnes*, inquiens, ***gentium drungos vſque ad quinquagenos homines in triumphum duxit.***

Ibid. Δομέστικον.] Suidas, Δομεστικοὶ, οἱ τῶν ῥωμαίων ἱππεῖς, οἱ κατὰ ῥωμαίους οἰκειακοὶ στρατιῶται. Socrates I. ca. 13. τῶν δορυφόρων τῒς, οὓς οἰκείους καλεῖ βασιλεύς. Zonaras Annalium Tomo 2. Diocletianum obſcuris parentibus natum ſcribit, adiiciens: ἄλλοι δὲ κόμητα δομεστίκων αὐτὸν γενέσθαι φασί. Δομεστίκους δέ τινες τοὺς ἱππέας νομίζουσι. Cui addendum erat, οἰκείους. Caſſiodorus verò Domeſticos non ſolùm equites verumetiam pedites facit; vt & Notitia prouinciarum.

Ibid. ἐν ταῖς σχολαῖς καὶ τοῖς ἱκανάτοις.] De Scholis Equitum, peditum, domeſticorum ac protectorum adde

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

etiam palatinorum, tribunorum & notariorū multa apud Iuriſconſultos. & in Notitia Prouinciarum Scholæ Scutariorū, prima & ſecunda. Item Schola gentilium ſeniorum; Clibanariorum, Armaturarum iuniorum, Agentium in rebus, & apud Iuſtinianum præter commemoratas, etiam Schola Balliſtariorum. At in voce *ἱκανάτοις* aqua mihi hæret.

Ibid. *τῶν παρὰ ῥωμαίοις λεγομένων κορτελίνων.*] In Notitia Prouinciarum Mariani Scoti frequenter occurrit hæc vox ***Cortelini***, quos alibi Cortinalios, alibi Cohortelinos, (quod magis probarim) vocat. Plerumque verò hæc coniungit, ***Officia, Exceptores & ceteros cohortelinos, quibus***, inquit, ***non licet ad aliam tranſire militiam, ſine annotatione*** [malim ***Annutatione***] ***clementiæ principalis.*** Sed de his rectiſſimè, vt omnia, Iac. Cuiacius V. C. ad lib. x. cod. Iuſtiniani. Tit. XXII.

Pag. 16. *βούκελλος.*] Latinum vocabulum. Buccellati mentio fit Lib. XII. Cod. Tit. XXXVIII. ***In excoctione buccellati, quod deuotiſſimis militibus conuenit præparari, in tranſlatione etiam annonæ nullius excipiatur perſona.*** Buccellatum itaque eſt panis genus quod Conſtant. vocat *κρικελοειδὲς ψωμίον.* ſimile illi panis generi, quod hodie Hiſpani vocant ***Roſca***, annularem ſcilicet formam præ ſe ferens. Annonæ verò appellatione frumentū, vinum, oleum, caro, & ſal continentur. de quibus Iuſtinianus Imp. Nouella *ρλ. καὶ τοὺς μὲν ἑκάστου τάγματος ὀπτίωνας ὑποδέχεσθαι τὰ εἴδη δίχα τινὸς διαστροφῆς, καὶ ῥογεύειν τοῖς ἐξάρχοις καὶ τοῖς στρατιώταις τὰς ἐν εἴδει χορηγουμένας ἀννόνας.*

Pag. 17. *θέμα Παφλαγόνων.*] De Paphlagonibus ita Iuſtinianus Nouell. *κθ. Τὸ Παφλαγόνων ἔθνος ἀρχαῖόν τε καὶ οὐκ ἀνώνυμον καθεστὼς, ἀλλὰ τοσοῦτον ὡς καὶ ἀποι-*

κίας

κίας μεγάλας ἐκπέμψαι, καὶ τὰς ἐν Ἰταλοῖς συνοικίσαι Βενετίας, ἐν αἷς δὴ καὶ Ἀκυληΐα πόλις τῶν ἐπὶ τῆς ἑσπέρας μεγίστη κατῴκισται, καὶ βασιλικὴν πολλάκις δίαιταν δεξαμένη.

Pag. 18. ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων.] Verti *Aruis aptum*, hoc eſt, arationi. quo nomine Homerus etiam eos ταλαεργοὺς vocat. tametſi fortaſſe rectius ad nequitiam indolis, referri poſſet Epithetũ ἀγροτεράων. Nam vt eſt in Prouerbio Hiſpanorum, apud quos vberrimus eſt ἡμιόνων vt & ὄνων prouentus, *No ay mula ſin tacha*, hoc eſt, Nullam reperias mulam expertem labis ſiue vitij. Et alioqui ἀγρότερος factum eſt ex ἀγριώτερος. vt, & αἶγες ἀγρότεραι dicuntur ad differentiam τῶν ἡμέρων.

Pag. 19. κλεισοῦρά τις ἀνώνυμος.] κλεισούρας vocem Latinam eſſe liquet, hoc eſt Clauſuram vel Cluſuram. Suidas ſcribit Romanos κλεισούρας vocaſſe τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων. Procopius lib. 3. De ædificiis Iuſtiniani omnium optimè cluſuram quandam in Armenia ſitam, deſcribit. quem locum, quòd in excuſis exemplaribus mutilus & corruptus, vt ſexcenti alij, legitur, integrum & caſtigatum ex vetuſtiſſimo Codice Ms. adſcribam. ἐκ δὲ Μαρτυροπόλεως ἐς δύοντα που τὸν ἥλιον ἰόντι, χωρίον ἐστὶ Φεισῶν ὄνομα, ἐν Ἀρμενίᾳ μὲν καὶ αὐτὸ κείμενον τῇ Σοφανηνῇ καλουμένῃ, Μαρτυροπόλεως δὲ ὀλίγον ἔλασσον ἢ ὁδῷ ἡμέρας διέχον. τούτου δὲ τοῦ χωρίου ἐπέκεινα, ὅσον ἐκ σημείων ὀκτὼ μάλιστα, ὄρη ἀπότομα, καὶ παντάπασιν ἀδιέξοδα, ξυνιόντα εἰς ἄλληλα, ποταμοὺς [Ver. Cod. στενωποὺς] ἀπεργάζονται δύο, ἀγχοτάτω ἀλλήλοιν ὄντα [lege ὄντας] οὕσπερ νενομίκασι κλεισούρας καλεῖν. Hoc etiam adiiciam Hiſpanos etiam hodie, propriè admodum eiuſmodi Cluſuras, *Sierras* Vocare. quod nihil aliud quàm Clauſtra ſignificat. vt *Somoſierra*, & *La ſierra neuada*. Vocant verò etiam alio voca-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

bulo *Puertos* eâdem planè ratione, qua Græci πύλας. Hoc addam: quam Procopius Armeniam Σοφανηνὴ vocat, à Iuſtiniano, vt ſupra notaui, Τζοφανηνὴν ἢ Τζοφανηνὴ dici.

Pag. 20. κολωνοὺς δὲ τοὺς ὑψηλοὺς καὶ ἐπηρμένους λόφους καλοῦσιν ἕλληνες.] κολωνοὶ vel vt Euſtathius vult κολῶναι, ſunt τόποι λήγοντες μὲν εἰς ὀξὺ, μὴ ἀκριβῶς δὲ ἀποξυμμένοι. παρὰ τὸ κολούειν, ὅ ἐστι κολοβοῦν.

Ibid. χρυσόχειρ.] de hoc & eius cæde, vide Zonaram Annalium Tom. 3. in Baſilio Macedone.

Pag. 23. τὶ θωμᾶς ὁ περίοικος.] De hoc, ni fallor, Thoma Iuſtinianus Imp. Nouel. λα. τούτων, inquiens, οὕτως ἡμῖν διατεταγμένων, κἀκεῖνο προσδιορίσαι δίκαιον ἔτι νομίζομεν, ἐφ' ᾧ προστῆσαι τῆς τρίτης Ἀρμενίας ἄνδρα σεμνὸν, ὑπουργηκότα τε ἡμῖν ἤδη, καὶ ἄξιον τοῦ τῆς ἀρχῆς ὄγκου καὶ προσχήματος. αἱροῦντες τοίνυν Θωμᾶν τὸν μεγαλοπρεπέστατον, ἤδη μὲν ἀρχὰς ἐπὶ τῶν Ἀρμενίων ἀνύσαντα χώρας καὶ τ' ἄλλα δὲ ἄνδρα χρηστὸν, καὶ γνησίως ἡμῖν ὑπηρετησάμενόν τε καὶ ὑπηρετούμενον, αὐτὸν ἐπὶ τῇ τῆς ἀρχῆς ταύτης προβαλλόμεθα διοικήσει. περίοικος verò Λυκανδοῦ vocatur Thomas à Conſtantino, non alia arbitror ratione, quàm quòd eam olim, priuſquam à Leone Imperatore Vrbis appellationē dignitatemq. accepiſſet, inhabitaſſet.

Pag. 24. πιννινότειχα.] Verti, ***Rutilanti vellere.*** Pinnam oſtrei genus eſſe ſcio, &, authore Ariſtotele, in limoſis arenoſiſque locis, ex byſſo (ita enim legit Theodorus Gaza) hoc eſt, Villo ſiue lana quadam pinnali naſci. Verum Athenæus legit ἐκ τοῦ βυθοῦ. Vellus tamen hoc πίννινον, non eſſe ἐξ ἐρίων ſiue lana ouium, ſed ex mari colligi, locuples mihi teſtis Procopius ſub initiū lib. III. De ædificiis Iuſtiniani, vbi inſignia ſiue habitum Satraparum Armeniæ deſcribit. qui locus quoniam in excuſis exemplaribus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

bus deſideratur. fœdiſſimè enim ab indocto quodam & quod conſectaneum eſt impudente Epitomographo liber ille innumeris locis eſt truncatus, totum ex vetuſtiſſimo Codice Ms. qui apud me eſt adſcribam. Poſt hæc itaque Procopij excuſi verba, Τὰ μὲν οὖν ἀμφὶ τῇ μεγάλῃ ἀρμενίᾳ διῳκήσατο ὧδε: Inſere quæ ſequuntur: τῇ δὲ ἄλλῃ ἀρμενίᾳ, ἥπερ ἐντὸς εὐφράτου οὖσα, διήκει εἰς ἀμίδαν πόλιν, σατράπαι ἐφεστήκεισαν ἀρμένιοι πέντε. καὶ κατὰ γένος μὲν ἐσαεὶ τὰς ἀρχὰς ἐκαλοῦντο ταύτας. ἐχόμενοι αὐτῶν ἄχρι ἐς θάνατον. Σύμβολα μέν τοι αὐτῶν πρὸς τοῦ ῥωμαίων βασιλέως ἐδέχοντο μόνον. ἄξιον δὲ τὰ σύμβολα ταῦτα δηλῶσαι λόγῳ, ἐπεὶ οὐκέτι ἐς ἀνθρώπου ὄψιν ἀφίξεται. Χλαμὺς ἐξ ἐρίων πεποιημένη, οὐχ οἷα τῶν προβάτων ἐκπέφυκεν, ἀλλ᾽ ἐκ θαλάσσης συνειλεγμένων. πίννους τὰ ζῷα καλεῖν νενομίκασιν, ἐν οἷς ἡ τῶν ἐρίων ἔκφυσις γίνεται. χρυσῷ δὲ ἡ τῆς πορφύρας κατηλήλειπτο μοῖρα, ἐφ᾽ ἧς εἰώθει ἡ τῆς ἀλουργίδος ἐμβολὴ γίνεσθαι. περόνη χρυσῆ τῇ χλαμύδι ἐπέκειτο, λίθον ἐπὶ μέσης περιφράττουσα τινὰ ἔντιμον, ἀφ᾽ οὗ ὑάκινθοι τρεῖς χρυσαῖς τε καὶ χαλαραῖς ταῖς ἁλύσεσιν ἀπεκρέμαντο. χιτὼν ἐκ μετάξης ἐγκαλλωπίσμασι χρυσοῖς πανταχόθεν ὡραϊσμένος, ἃ δὴ νενομίκασι πλουμμία καλεῖν. ὑποδήματα, μέχρι ἐς γόνυ φοινικοῦ χρώματος, ὃ δὴ βασιλέα μόνον ῥωμαίων τε καὶ περσῶν ὑποδεῖσθαι θέμις. Gloſſæ veteres etiam habent πίνινον marinum: vbi addendum putarim, *Vellus*, vel alioqui *Oſtreum*.

Pag. 30. σάμον.] Eamdem Sami etymologiam adfert Euſtathius in Homerum. σάμος γὰρ, inquit, ὁ λόφος κατὰ γλῶτταν. καὶ ἀλλαχοῦ προσηγορικῶς πᾶν ὕψος κατὰ γλῶτταν.

Pag. 31. ἀπὸ γὰρ τῆς ἄκρας αἰολίδος, ἣν αἶγα.] Addit Strabo, δεῖ δὲ μακρῶς τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκφέρειν, αἰγᾶν, ὡς ἀκτᾶν, καὶ ἀρχᾶν. Corruptè verò apud Stephanum legitur ΑΙΓΑΤΗΣ αἰολίδος ἄκρα, quum

procul dubio legendum ſit Αἶγα, τῆς αἰολίδος ἄκρας.

Ibidem. ἡ γὰρ τῶν ἑλλήνων γλῶττα εἰς πέντε διαλέκτους διῄρηται.] Strabo ſub initium libri VII. quatuor Græcorum dialectos recenſet, easque ad duas præcipuas, Atticam ſcilicet & Æolicam reduci poſſe. Ionicam enim ex Attica, Doricam ex Æolica ortam. quod quidem poſterius ex Pindari verbis ſatis liquet, qui quum Dorica dialecto vtatur, Æolicè tamen ſe ſcribere teſtatur, his verbis: ἐμὲ δὲ στεφανῶσαι Κεῖνον ἱππικῷ νόμῳ Αἰολίδι μολπᾷ Χρῆ.

Pag. ἀπὸ τοῦ λεγομένου λεκτοῦ.] Rectè, Lecto. Nam à Lecto ad Canas Lesbus porrigitur, χεδόντι μητρόπολις τῶν αἰολικῶν πόλεων, vt Strabo loquitur.

Pag. 32. κυκλάδες νῆσοι καλούμεναι, καὶ τῶν σποράδων.] De Cycladibus Dionyſius In περιηγ.

Δῆλον ἐκυκλώσαντο, καὶ οὔνομα κυκλάδες εἰσίν.

de Sporadibus verò ita:

Αἰγαίου πόντοιο πλατὺν πόρον. ἔνθα τε κῦμα,
Ρησσόμενον νήσοισι περιβρέμεται σποράδεσσι.

σποράδες enim ſunt minores inſulæ per Ægæum mare ſparſæ. Apuleius libro De mundo elegantiſſima metaphora minores inſulas per aperta Ponti ſparſas, comparat Næuulis: quum in omnibus editionibus hactenus lectum ſit, ***vt nebulæ quidem***, pro ***vt næuuli quidam***. cuiuſmodi metaphora, paucis poſt lineis, Iſthmos ***fretorum ceruices*** vocat, alludens ad veram τοῦ ἰσθμοῦ ſignificationem. quo etiam loco, pro ***veluti quibuſdam fretorum ceruicibus procedentibus***, legẽdum eſt ***v. q. fretorum ceruicibus premitur.*** ita enim ex vetuſtiſſimo Cod. Ms. repono. cuius ope propediẽ non hunc tantũ De mundo librum mundiorẽ reddam, ſed è reliquis Apuleij philoſophicis lib. maculas omnes, quoad eius fieri poterit, eluam.

Ibid.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Ibid. κύματα μακρὰ καὶ ὄρεσιν ἐοικότα.] Ex hoc loco ſuppleui verſum Moſchi,

Ἀλλ᾽ ὅταν ἀχήσῃ πολιὸς βυθὸς, ἡ δὲ θάλασσα
Κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ κύματα μακρὰ μεμήνῃ.

Neq. enim dubito quin interiiciẽdum ſit το, μακρὰ.

οὐ γάρ τις κείνῳ ἐναλίγκια κύματ᾽ ὀφέλλει
ὑψόθι μορμύρων ἕτερος πόρος ἀμφιτρίτης.

vt Dionyſ. eleganter deſcribit.

Pag. 40. οἱ παλαιότεροι ἡμῶν ὑποστρατηγοὺς ἐκάλουν τοὺς στρατηγούς.] Rectè hoc à Conſtantino noſtro animaduerſum. Ita & apud Homerum ὑφηνίοχος idem ſignificat quod ἡνίοχος. κατὰ παρολκὴν τῆς προσθέσεως.

Ibidem. Κόμης, ἐστὶν ὁ ἑκατὸν ἀνδρῶν ἄρχων.] Nicetas frequens in nominibus peregrinis Græcia donandis, τοὺς ἑκατοντάρχους κεφαλάδας vocat, exprimens barbarum Capitanei nomen. & κεφαλὴν εἶναι vocat, τὸ ναυαρχεῖν ἢ στρατηγεῖν. Euſtathius verò annotat vocem κόμητος, ἰδιωτικὴν λέξιν εἶναι, καὶ ἴσον τι τῷ, ναύαρχος ſignificare.

Pag. 41. σανδοφόρος ε. ο. τ. σ. ἢ. βρούδου.] Putarim legendum βάνδου.

Ibid. μανδάτωρες.] Si horum officium erat Mandata principum ad milites perferre, conſequens videtur, etiam deferre ſolitos eos qui contra feciſſent, aut mandatis non paruiſſent. Nam pro Delatoribus ſiue μηνυταῖς id vocabuli vſurpaſſe videtur Tranquillus in Tito. *Inter aduerſa*, inquiens, *temporum delatores, mandatoréſque erant ex licentia veteri.*

Ibidem. βούξσωρες.] Putarim legendum *Curſores.*

Pag. 42. μένσωρες.] Horum erat principi hoſpitia & militibus metata præparare. De metatis verò Iuſtinianus Imperator, Nouella ρλ. περὶ παρόδου στρατιωτῶν.

Ibid.

Ibid. Σϐυλϐάτωρες.] Puto legendum *Sculatores*, nomine ea tempeſtate vſitato pro *Auſcultatores*.

Ibid. πρὸς ὑπηρεσίαν τοῦ φοσσάτου.] Suidas alibi τὸ φοσσάτον Σέδετον vocat; Voce mihi inexplorata, Niſi fortè corrupta ſit à Septum.

Ibid. ἐπὶ δὲ καὶ ἡ τοῦ στρατηγοῦ προέλευσις.] Cenſuerim per προέλευσιν τοῦ στρατηγοῦ idem ſignificari quod apud Iuſtinianum Nouella ρε. per προόδους τῶν ὑπάτων. In qua agitur de moderandis ſumtibus conſulum in exhibendis Ludis, quum videlicet ſolemni pompa in publicum prodit. Septies verò tantùm vno anno Conſuli προόδους Iuſtinianus permiſit. στρατήγων verò & Conſulum eaſdem fuiſſe prærogatiuas, eademq. inſignia honorum multis è locis ex eodem Iuſtiniano ſatis conſtat. quibus congerendis otium hoc quidem tempore non ſuppetit. Vrget enim me Nundinarum Francfordienſium vicinia, vt, manum, quod aiunt, de tabula.

FINIS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
1702 D 51